A.E. VAN VOGT

Cartea lui Ptath

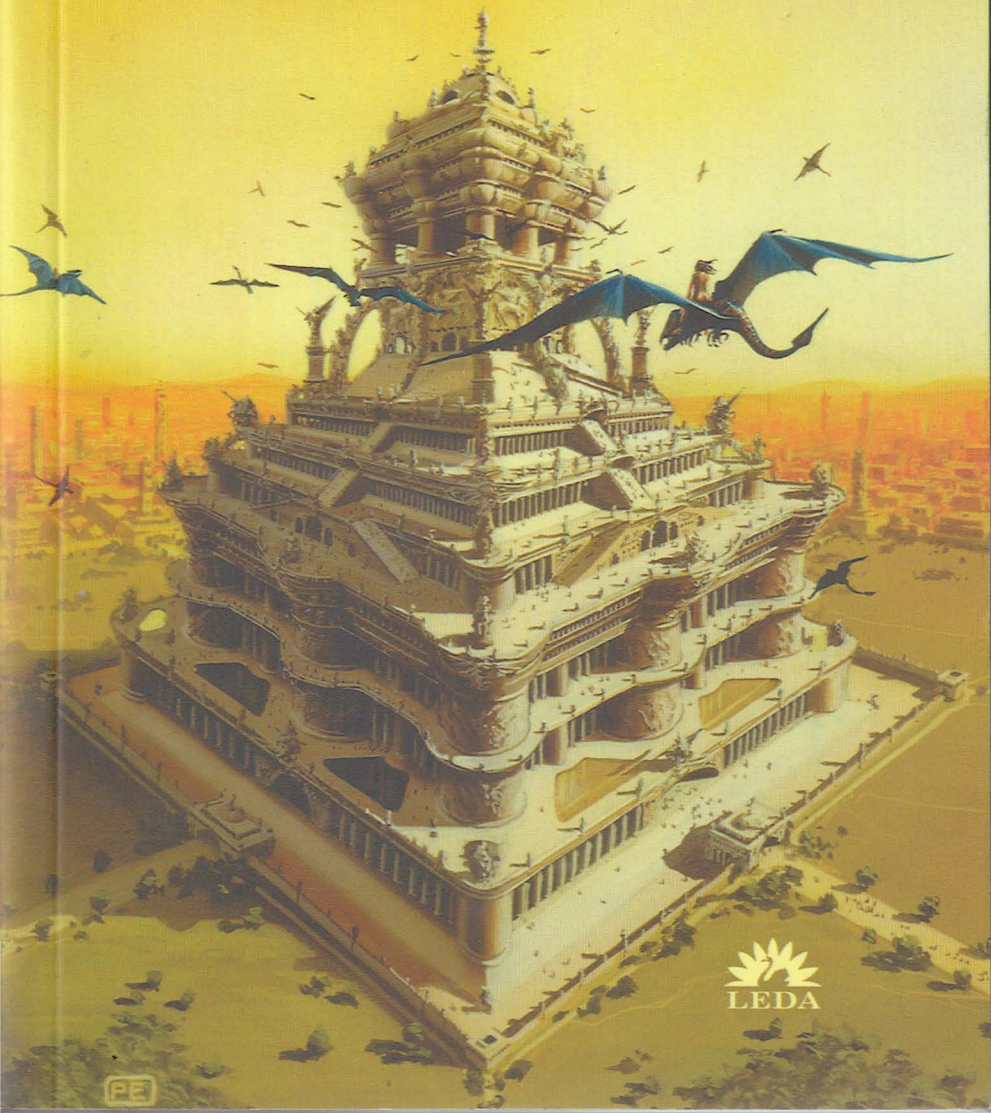

LEDA

PE

Redactor: DANIEL PENESCU
Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda

A.E. van Vogt: *THE BOOK OF PTATH*
Copyright © 1947 by A.E. van Vogt
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii LEDA, imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN: 978-973-102-228-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VAN VOGT, ALFRED ELTON
Cartea lui Ptath / A.E. van Vogt;
trad.: Ligia Caranfil. - București: Leda, 2009
ISBN 978-973-102-228-4

I. Caranfil, Ligia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

I

Întoarcerea lui Ptath

EL ERA PTATH. NU CĂ S-AR FI GÂNDIT LA NUMELE LUI. Făcea, pur și simplu, parte din ființa lui, la fel ca trupul, ca brațele și picioarele lui, la fel ca solul pe care călca. Ba nu, asta nu era adevărat. Pământul nu-i aparținea. Exista o legătură, desigur, între sol și el, dar era de o natură ceva mai surprinzătoare. El era Ptath și pășea pe pământ, pășea pe Ptath. Se întorcea în cetatea lui Ptath, capitala imperiului său din Gonwonlane, după o lungă absență.

Măcar atât îi era clar, atât putea accepta pe negândite, și asta era important. Simți presiunea sub care se afla și continuă să-și iuțească pașii, ca să vadă dacă nu cumva următoarea șerpuire a râului nu i-ar da posibilitatea să se îndrepte spre vest.

Spre vest se afla o vastă întindere de iarbă, copaci și dealuri pierdute în ceața zărilor albastre, iar undeva, dincolo de ele, era destinația lui. Iritat, își coborî privirile spre râul care-i

bara calea. Acesta tot șerpuia, răsucindu-se fără oprire, obligându-l din când în când să se întoarcă pe propriile-i urme. La început, asta nu părea să conteze. Acum însă, da. Din toată inima și adâncurile conștiinței sale confuze, își dori să ajungă cât mai repede spre dealurile dinspre vest, râzând, strigându-și bucuria la gândul lucrurilor pe care avea să le găsească acolo.

Dar nu era chiar sigur ce anume avea să găsească. El era Ptath și se întorcea în mijlocul poporului său. Cum mai arătau oamenii aceia? Cum era Gonwonlane? Nu-și putea aminti. Se încordă ca un arc să afle răspunsul care vibra dincolo de puterea gândului lui.

Trebuia să traverseze râul, măcar atât știa și el. De două ori coborî în apele puțin adânci din dreptul celui mai apropiat mal; și de fiecare dată se trase înapoi, dezgustat, să simtă ceva străin. Simți prima durere a gândului deliberat, pe care îl avea în minte de când se întrupase din întuneric. Minunându-se, își aruncă ochii spre dealurile care se așterneau la orizont înspre sud, est și nord. Asemeni celor din vest, cu o singură diferență majoră: pe el nu-l interesau.

Își întoarse iar privirile spre dealurile vestice. Râu-nerâu, trebuia să ajungă la ele! Nimic nu-l putea opri. Țelul acesta vuia în el ca un vânt, clocotea ca o furtună. Pe celălalt mal, îl îmbia o lume a gloriei. Păși în apă, se trase înapoi pentru o clipă, apoi înaintă prin curentul învolburatelor unde întunecate. Râul îl trăgea în bulboacă și părea să fie la fel de viu ca el însuși. Și el înainta, prin acel tărâm, nefăcând parte din el.

Gândul i se curmă când păși într-o groapă. Apele se adunau hămesite acoperindu-i bărbia, pătrunzându-i în gură. Călâi, cu gust sălciu. Agonia îi înjunghie pieptul. Se luptă, lovind cu mâinile valurile, străduindu-se să ajungă la vadul mai înalt. Rămăsese în picioare, încruntându-se la apa care-i ajungea până la piept. Nu-i era teamă, pur și simplu îi repugna, convins că nu era tratat cum se cuvine. Dorea să ajungă la dealuri, iar râul încerca să-l oprească. Dar el nu se lăsă. Dacă trebuia să-l doară, foarte bine, atunci așa să fie! Păși înainte.

De data aceasta ignoră suferința din pieptul lui și merse drept înainte, prin chiar întunecimea apelor care-l înconjurau. Și într-un târziu, ca și cum și-ar fi dat seama de înfrângere, durerea dispăru. Undele îl tot trăgeau, vrând să-i smulgă picioarele din mâlul moale de la fund, dar de fiecare dată când capul îi ieșea la suprafață, vedea că înainta.

Junghiul sfredelitor din piept reveni, când ajunse într-un târziu la o adâncime mai mică. Apa îi șiroia de pe buze. Tuși și vărsă, până când lacrimile îi încețoșară vederea și, pentru o vreme, zăcu pe malul acoperit de iarbă, cu trupul contorsionat. Chinurile luară sfârșit. Se ridică în picioare și, preț de un minut ce părea că nu se mai termină, rămase drept, cu privirile ațintite asupra cursului întunecat și repede. Când se întoarse cu spatele la râu, era conștient de un lucru: nu-i plăcea apa.

Când ajunse în fața drumului, acesta îl buimăci. Se întindea pe o linie aproape dreaptă spre orizontul vestic și tocmai această uniformitate a lui îl făcea deosebit. Era evident că drumul, ca și el, avea un țel, dar nu se îndrepta de fapt nicăieri. Încercă să se gândească la el ca la un râu în nemișcare,

dar nu simți nici o repulsie, nici o neplăcere. Iar când făcu primul pas, nu se scufundă.

Un zgomot îi întrerupse efortul gândirii. Venea dinspre nord, unde drumul dispărea din vedere, șerpuind în spatele unui deal împădurit. La început nu văzu nimic, după care acel ceva îi apăru în fața ochilor. O parte din trupul creaturii era la fel ca al lui. Acea parte avea brațe, picioare, trunchi și cap, aproape ca și el. Fața îi era albă, dar restul era în cea mai mare parte închis la culoare. Și toată asemănarea se oprea acolo. Dincolo de curioasa imagine a lui însuși se afla o chestie din lemn cu roți, iar în fața aceleia, o ființă cu părul lins, stacojie, pe patru picioare, cu un corn ițindu-i-se din frunte.

Ptath se îndreptă direct spre jivină, cu ochii larg deschiși și mintea atentă la detalii. Auzi partea de sus a acelui ceva strigând la el, apoi cornul animalului îl împunse în piept. Se opriră.

Se ridică indignat de pe pietriș. Partea umană a creaturii încă mai urla la el; și nu se poate spune că n-ar fi înțeles ce-i spunea. Observă doar că făptura se afla în picioare, scuturând brațele spre el. *Nu era atașat.* Ca și el, era separat, diferit. Îl auzi răstindu-se:

— Ce te-a apucat, să-mi sări așa în fața unicornului? Ești bolnav? Și care-i ideea să te plimbi pe aici gol-pușcă? Vrei să te vadă așa soldații zeiței?

Erau prea multe de înțeles, prea multe cuvinte se îngrămădeau unele peste altele. Furia i se risipi, străduindu-se să adune toate vorbele într-un ansamblu coerent.

— Apucat? repetă el într-un târziu. Bolnav?

Bărbatul se holbă la el curios.

— Ia zi, îl luă celălalt ușurel, ești bolnav. Ai face mai bine să te urci aicea, lângă mine, iar eu am să te duc la templu, la Linn. Este la numai cinci kanbi distanță. Ai să fii hrănit acolo, ți se va da și ajutor medical. Hai, am să cobor și o să te ajut să urci.

În timp ce unicornul se punea în mișcare, omul îl iscodi:

— Ce s-a întâmplat cu hainele tale?

— Haine? îi întoarse Ptath întrebarea, plin de curiozitate.

— Sigur.

Bărbatul se holbă la el.

— Pe *zardul* din Accadistran, vrei să zici că nici nu știi că ești despuiat? După mine asta-i amnezie.

Ptath se foi stingherit. Exista o nuanță în tonul bărbatului care nu-i plăcea, sugerându-i că ceva nu era în regulă cu el. Indignarea făcu să-i scânteieze ochii și rosti cu glas tare:

— Despuiat! Haine!

— Nu te enerva!

Omul părea uimit. Se grăbi să-l lămurească:

— Uite — haine, ca asta!

Trase de haina lui aspră, ridică un colț al acesteia. Mânia lui Ptath dispăru fără urmă. Îl scrută pe celălalt, încercând să înțeleagă că tipul nu era de felul lui închis la culoare, ci că ceva întunecat îl *acoperea*. Trase mai tare de haină și și-o aduse mai aproape de ochi, ca s-o examineze mai bine. Se auzi un pârâit, și rămase cu o bucată de stofă între degete. Omul începu să urle:

— Hei, ce...?

Ptath își întoarse privirea buimacă la individ. În sinea lui își spuse că ființa care făcea atâta gălăgie dorea ca el să nu se mai uite la haină. Pierzându-și dintr-odată răbdarea, îi zvârli înapoi peticul smuls. Dar asta păru să nu fie îndeajuns. Ochii celuilalt se micșorară, buzele se strânseră, în vreme ce delibera cu voce tare:

— Ai sfâșiat stofa asta de parcă ar fi fost hârtie. Nu ești bolnav. Ești...

Hotărârea îi înăspri trăsăturile feței. Mâinile îi zvâcniră, mișcându-se nervoase. Nu se putea opune rezistență unei acțiuni fără sens, până când nu se termina. Ptath lovi pământul cu o bufnitură. Era prea nervos ca să dea atenție durerii. Mormăind, sări în picioare și văzu cum căruța gonea de-a lungul drumului spre vest. Jivina cu un singur corn în frunte galopa în salturi mari. Iar omul stătea drept în trăsura lui, mânându-și animalul cu hățurile.

Ptath se târî de-a lungul drumului, gândindu-se la fiară și la acel vehicul. Ar fi fost plăcut să străbată în acea căruță tot drumul până la Ptath.

Trecu multă vreme până când în fața lui apărură de departe fiarele uriașe. Le urmări și simți pentru prima oară un interes intens față de bărbații de pe spinările lor. Trucul, desigur, consta în a te apropia de călăreț și a-l arunca repede la pământ, după care să dispari cu iuțeala vântului. Așteptă, tremurând de nerăbdare. Nedumerirea îl cuprinse numai după ce se apropiară cele patru animale.

Erau mai mari decât crezuse. Se înălțau ca niște turnuri. Erau de două ori mai înalte decât el și cu o constituție

robustă. Aveau gâturi lungi ce susțineau capete mici cu trei coarne și cu ochi ageri. Galbenul-deschis de pe grumajii lor făcea un contrast viu cu trunchiurile verzi și cu violetul albăstrui al cozilor lungi, cu vârfuri ascuțite. Galopau cu iuțeala vântului și săriră înapoi, oprindu-se în loc, într-un nor de praf.

— El este, sigur că da, zise unul dintre bărbați. Țăranul l-a descris întocmai.

— Chipeș individ! constată al doilea. Și cum o să-l luăm?

Cel de-al treilea se încruntă:

— Parcă l-am mai văzut pe undeva! Sunt sigur de asta. Doar că nu mai știu unde.

Veniseră după el, pentru că cineva le povestise despre el. Omul cu căruța, bineînțeles, dușmanul lui. Motivul celuilalt era mai presus de propria putere de înțelegere, dar asta nu făcu decât să-l întărească în hotărârea sa. Cozile lungi ce atârnau de-a lungul coapselor acelor animale îi ofereau cea mai bună metodă de a se cățăra, dar în felul acela călărețul și-ar fi dat seama de intenția lui. De fapt, cea mai bună abordare era o variantă a ceea ce bărbatul acela îi făcuse lui.

Se rugă de ei:

— Ați putea să mă ajutați? Mai sunt cinci kanbi până la Linn, unde voi fi hrănit și mi se va da ajutor medical la templul de acolo. Să coboare careva și să-mi dea o mână de ajutor. Sunt bolnav și nu am haine.

Lui i se păru convingător micul discurs. Așteptă, observându-le reacțiile, atent la cel mai mic cuvânt sau gest, întipărindu-și în minte sintagmele pentru a le studia pe viitor,

urmărindu-și țelul neabătut. Bărbații se uitară unul la altul, apoi izbucniră în râs. Într-un târziu, unul îi răspunse cu îngăduință:

— Sigur, omule, o să te luăm cu noi. De-asta am și venit.

Un altul îl corectă, râzând:

— Cred că ai încurcat puțin distanțele, străine. Linn este doar la trei kanbi depărtare, nu la cinci.

— Ai noroc că te-ai dovedit a fi inofensiv. Am crezut că-i vorba de vreun rebel. Aruncă-i hainele pe care le-am luat cu noi, Dallird.

Un maldăr căzu în iarba de la marginea drumului. Ptath îl scotoci curios, întinse fiecare piesă pe iarbă, examinând cu colțul ochiului felul în care ceilalți erau îmbrăcați. Mai văzu câteva obiecte, le examină și, într-un târziu, le aruncă deoparte, nefiindu-i necesare. Văzu că oamenii îl urmăreau, hlizindu-se cu gura până la urechi.

— Tolomacule, începu unul deodată, habar n-ai de îmbrăcăminte! Uite, asta e lenjerie de corp. Se pune pe dedesubt. Pe asta o îmbraci mai întâi.

Lui Ptath îi mergea mintea mai iute acum. Existau mai multe fapte pe care se putea clădi un ansamblu. Înțelese cuvintele într-o zecime de secundă și se îmbrăcă în două minute. Se apropie de unul dintre animale. Se prinse cu o mână de cel care se numea Dallird și care-i aruncase hainele.

— Hai, îl îndemnă, ajută-mă să mă urc!

Planul care îi trecu deodată prin minte era pe cât de simplu, pe atât de eficace. Bărbatul se aplecă și îi zise:

— Ia-mă de mână și ține-te bine de șa.

Asta era ușor. Totul era ușor. Ptath se trase în șa fără efort, cu un singur braț. Dallird scoase un strigăt ascuțit, ca un schelălăit de câine, în timp ce fu aruncat la pământ. Căzu în genunchi și se ghemui acolo, gemând și înjurând, iar Ptath se așeză mai bine în șa, prinse hățurile și își mână animalul în direcția vestului, așa cum văzuse la omul din căruță.

Goana călare îl fascină. Fără trepidații, fără mișcări în sus și în jos, fără legănări. Căruța cu unicorn îl mai zgâlțâise, galopul creaturii ăsteia avea un ritm de vis, parcă plutea. Fără îndoială că numai în șa avea să facă tot restul călătoriei.

Urmărea cum se mișcau în galop copitele din spate ale jivinei și felul în care coada, aparent grea, i se învolbura în aer, când în fața ochilor i se dezvălui o porțiune din drumul lăsat în urmă. Acolo, la câțiva pași, goneau celelalte trei animale, dintre care unul era călărit de doi oameni.

Alcătuiau un grup interesant, plin de culoare, înșirându-se în vâltoarea cursei. Rămase absorbit, urmărindu-i cum se apropiau tot mai mult de el. Nu simți nici un fel de teamă și nu avu nici un sentiment de implicare personală. Într-un târziu, fața lui se întunecă din cauza felului în care gurile acelor oameni se deschideau și se închideau. Sunetul țipetelor lor ajunse până la el în tropotul copitelor jivinei sale. Strigătele lor îl buimăciră. Se țineau după el și nu era drept. El nu-l urmărise pe omul din căruță. Începu să se întrebe dacă nu făcuse o greșeală.

Cu o repulsie tot mai mare urmări cum jivinele îl ajunseră din urmă și goneau în linie dreaptă cu el. Să dea bice fiarei nu mai avea nici un rost. Nu era la fel de iute precum celelalte

sau oamenii aceia cunoșteau vreo modalitate misterioasă de a face creaturile să-și mărească viteza. Două dintre acele jivine mari, cu gâturile lor lungi, trecuseră de capul animalului său, care încetini, mai făcu câțiva pași înapoi, după care se opri.

Ptath rămase în șa enervat și năuc. Situația era cu totul nouă, diferită și ciudată. Dacă nu-i venea imediat ideea vreunei acțiuni drastice, acei oameni l-ar fi putut forța să se dea jos de pe animal. Unul dintre ei spuse:

— Ei bine, l-am încolțit. Și acum?

— Lăsați-mă să-l pocnesc, mârâi Dallird. O să-i umplu de sânge mutra aia a lui arătoasă.

Ptath îl fulgeră cu privirea pe bărbat. Nu era sigur ce voia să spună, dar ideea unei noi lovituri se subînțelegea, iar mușchii gâtului i se încordară de indignare. Un plan care i se înfiripa vag în minte căpătă dintr-odată contur. Părea o soluție simplă și satisfăcătoare.

Avea de gând să-i trântească pe toți acei bărbați la pământ, iar el să mâne celelalte jivine în fața lui, la o oarecare distanță, în așa fel încât să nu le mai permită celorlalți să se țină după el, ba să mai trimită și pe alții să-l agaseze.

Văzu că unul dintre ei scotea la iveală o armă lungă, cu vârf ascuțit, dintr-o teacă ținută la spatele creaturii pe care o călărea. Obiectul acela scăpără, biciuind aerul.

— Dă-te jos! urlă omul. Coboară imediat, că altfel îți trag una-n cap cu sulița mea.

— De ce n-o bagi în el? îl îndemnă Dallird. Învață-l minte să se mai lege de soldații templului.

În sinea lui, Ptath ardea de mânie, ceea ce-i întețea îndrăzneala și hotărârea nestrămutată de a-și atinge scopul. Exista o cale, cugetă el, de a-i trânti la pământ pe Dallird și pe omul aflat cu el în șa. Fiara pe care o călăreau se afla la o aruncătură de băț. Agățându-se de șa cu degetele, trecându-și piciorul stâng peste ea și cu o mișcare rapidă...

Asta l-ar expune atacului din partea omului cu sulița și a celuilalt de pe cea de-a treia jivină. Dar era deja evident că trebuia să-și ducă pas cu pas planul la îndeplinire. Cu o mișcare de alunecare, îi înșfăcă pe cei doi. Un pumn îl izbi în față. Simți un junghi, dar tocmai surpriza gestului fu ceea ce-l făcu să riposteze, nu durerea. Falangele lui zdrobiră fața bărbatului de lângă Dallird. Oasele trosniră, sângele țâșni. Omul se dădu pe spate cu un singur strigăt și căzu moale, atârnând de șa. Era o metodă atât de eficientă, încât Ptath o aplică și pe Dallird. Omul se trase înapoi și se prăbuși, alunecând din șa. Rămase acolo, țipând cât îl ținea gura:

— Altoiește-l, Bir, nu-l ierta! L-a ucis pe San.

Ptath se smuci înapoi în șa. În timp ce-l lovea pe-al treilea dintre ei, se așteptă să simtă o durere în spate, dar nu se întâmplă nimic. Omul cu sulița se depărta deja pe drum, dispărând după creasta unui deal. Ptath se încruntă și își mână animalul înainte. Intenția lui era să-l prindă din urmă pe individ. Dar, când ajunse la marginea unei văi largi prin care drumul șerpuia la vale, văzu crescând distanța dintre el și cel pe care-l urmărea. Acela se făcu nevăzut într-o dumbravă din depărtare.

Drumul continua să șerpuiască ușor spre dreapta pe când Ptath începu să coboare la vale. Trecu pe lângă niște bărbați care lucrau câmpul întunecat, fără nici un fir de iarbă, pe lângă ridicături din lemn și piatră ce arătau bizar, înălțându-se printre copaci. Ajunse într-un târziu la pâlcul de arbori printre care se pierduse Bir și de unde drumul se bifurca.

Uluit, Ptath trase de dârlogi, oprindu-se. Priveliștea a ceea ce el ajunse să accepte ca fiind o răscruce perfect obișnuită a drumului care se despărțea luând-o pe două căi de dimensiuni egale constituia un pas înainte important, și îi luă câteva secunde până reuși să înțeleagă asta. Tensiunea lui cedă locul monotoniei. Cele două drumuri i se întindeau în față. O porțiune continua în direcție dreaptă, cealaltă se îndrepta spre vest, înspre o câmpie imensă, ce se întindea în depărtare, în stânga lui Ptath. Era de multă vreme pe drumul vestului, când un foșnet se auzi din cer.

Jivina înaripată trecu pe deasupra creștetului său, fluturându-și zgomotos aripile imense, de un albastru cenușiu, lăsându-și capul triunghiular în jos și privindu-l cu ochii ei vii, de culoarea focului. Abia când se întoarse din nou spre el, observă că unul dintre cei doi bărbați ce călăreau pe spinarea animalului era Bir. Ptath se îndreptă în șa. Omul dispăruse ca să revină cu această enormă creatură zburătoare și să continue să-l hărțuiască. Această urmărire perseverentă devenise de nesuportat. Ptath ridică pumnul spre pasăre și urlă, la fel cum călăreții de pe fiarele cu gât lung făcuseră în direcția lui. Jivina zburătoare mai pluti o dată în cerc, deasupra lui, apoi se

aruncă înainte, cu o viteză amețitoare. Deveni în curând o pată pe cer. Dispăru în cețurile albăstrii dinspre vest.

Ptath își continuă drumul călare. Deodată, soarele, pe care abia dacă îl observare când se aflase sus, deasupra capului său, apăru coborând la orizontul vestic, strălucind peste un nor de praf ce creștea tot mai mult. Norul de praf se apropie și în cele din urmă se dizolvă într-un șir lung de fiare la fel ca a lui, fiecare cu câte un călăreț în spinare. Deasupra animalelor în goană, zburau o mulțime de creaturi albastre-cenușii.

Marele alai năvăli în fața lui. O mulțime de jivine îl împresurară. Ceva lung și subțire, un fel de căpăstru alungit, îl pocni ca un bici. Instantaneu, brațele îi fură legate și el fu aruncat la pământ. Ateriză în genunchi și în mâini și, preț de o clipă, confuzia fu completă. Fiarele mișunau în jurul lui. Pretutindeni se auzeau strigăte, o întreagă babilonie ce îi biruia gândirea. În sfârșit, aproape indiferent, se ridică în picioare. Smuci de lasou și dintr-o singură mișcare îl aruncă deoparte. Eliberat din strânsoare, deveni conștient că fusese din nou azvârlit din șa, că trebuia iarăși reluat întregul proces de a-și procura un alt animal.

Își miji ochii, străfulgerând printre gene fețele călăreților care-l împresuraseră, căutându-l pe Bir. Nu se afla acolo și asta era bine. Însemna că ei n-aveau de unde să știe de versiunea aceluia asupra încurcăturii. Se gândi un moment, cântărind cu încordare fiecare cuvânt pe care trebuia să-l folosească, din tot ceea ce auzise și văzuse. Apoi grăi:

— Cineva să coboare și să mă ajute să mă ridic în șa. Mai sunt doar trei kanbi până la Linn, iar acolo îmi vor da de mâncare la templu și ajutor medical. Eu...

Se opri în acea clipă, căci privirea îi căzu asupra unei ființe omenești... care nu era bărbat. Creatura semăna cu ceilalți, dar, în loc de pantaloni, purta o lungă rochie închisă la culoare și, în loc să șadă pe o șa prinsă de grumazul jivinei, ea călărea într-un fel de cutie sub un baldachin, ce era legată pe spatele lat al unui animal gigantic. Femeia rosti cu o voce guturală:

— Domnul meu, este cea mai ciudată cuvântare ce mi-a fost dat să aud vreodată. E nebun omul ăsta?

Un bărbat înalt cu părul de un cenușiu ca fierul îi răspunse:

— Mă tem că da. Am uitat să-ți spun, fata mea, că cel care zbura călare pe screer, știindu-ne în drum spre casă, a venit să ne avertizeze că ne-am putea întâlni cu acest individ. Se pare că deja a comis o crimă. Căpitane, s-o informezi pe prințesa templului de toată situația.

Ptath ascultă explicația cu interes. Existau o groază de lucruri uimitoare în ea, cuvinte pe care nu le putea asocia cu imagini, dar îi fu destul de limpede pentru ca denaturarea faptelor să-i stârnească mânia. Însă nu-i trecu prin minte să corecteze relatarea, sau măcar să se gândească la eventualele consecințe care ar mai putea decurge din întreaga întâmplare.

Pur și simplu, începând cu omul din căruță, întâmpinase o serie întreagă de obstacole în dorința lui de a călări. Era foarte agasant, dar numărul celorlalți era atât de mare încât, pentru moment cel puțin, ar fi făcut mai bine să accepte

situația. Avea să-și continue drumul pe jos. O dată hotărârea luată, se întoarse, se aplecă sub burta mare și verde a fiarei și o porni la drum.

O briză blândă și răcoroasă sufla, mângâindu-i obrajii în timpul mersului. Aducea cu ea un miros puternic, dar nu neplăcut, de transpirație animalică, cu ușoare miresme de iarbă, de copaci și de câmpuri arate, de grâne abia încolțite. Totul se îmbina într-un amestec bogat, îmbătător, ce îi ușura sufletul. Armonia fu spartă de un țipăt care despică aerul. Animalele se învălmășiră, în zgomotul copitelor, după care îl mai înconjurară o dată. Femeia murmură:

— Chiar și pentru un nebun, psihologia lui este bizară. Ce ai de gând să faci cu el, domnul meu?

Bărbatul ridică din umeri.

— Îl executăm, bineînțeles. Crima este crimă. Pune șase oameni să descalece, se adresă el căpitanului, făcându-i semn din cap. Duceți-l în câmpul acela arat și înmormântați-l. O groapă de aproape un metru o să fie de-ajuns.

Ptath îi urmări curios pe bărbați. Cuvintele pe care cel numit „domnul meu" le spusese aveau un înțeles anume, dar aveau atâta noutate în ele, încât nu le putea asocia în mintea lui nici unei imagini. Iar seriozitatea foarte calmă a tonului făcea și mai tulbure o situație tot mai năucitoare cu fiecare secundă ce trecea.

Se trezi brusc la realitate când doi bărbați pe care nu-i observase se apropiară de el pe la spate și îl apucară de coate. Gestul era atât de intim încât se smuci cu violență din strânsoarea lor. Oamenii zburară aterizând în noroi. Ptath se întoarse

iritat, în vreme ce al treilea se aplecă să-l apuce de genunchi. Se clătină, când bărbatul îl lovi cu umărul, și îl izbi cu toată puterea în cap. Acela se prăbuși la pământ, de unde nu se mai ridică.

Ptath se îndepărtă de trupul căzut și fu apucat de trunchi și de brațe de doi dintre cei trei rămași întregi. Al treilea îl prinse de picioare. Toți trei îl ridicară pe sus, ceea ce nu putea îndura. Dintr-o singură lovitură zdrobi fața omului care-l ținea de picioare. Instantaneu, din nou pe picioarele lui, Ptath se desprinse cu brutalitate din strânsoarea celorlalți doi, îi apucă și îi ridică preț de o secundă, ținând în fiecare mână câte un trup care se zvârcolea, după care îi zvârli cât colo cu mânie.

Își ridică apoi privirile spre omul numit „domnul meu", spre femeie și iar spre bărbat. Pentru prima oară se gândi că acela era pricina asaltului inexplicabil. Ochii lui îl săgetară pe individ, calculând distanța dintre ei. Dacă ar putea să-l reducă la tăcere ca și pe ceilalți, ar pune capăt acestei stupidități. Observă că femeia vorbea:

— Mi se pare că l-am mai văzut undeva. Străine, care-ți este numele?

Întrebarea îl opri tocmai în momentul în care dădea să se-arunce spre ei. Numele lui? Cum? Ptath, bineînțeles. Ptath din Gonwonlane. De trei ori marele Ptath. Era uluit numai și de faptul că cineva îi mai punea această întrebare. Își scutură capul, întărâtat de strigătele care împiedicau răspunsul lui să ajungă la urechile femeii. „Domnul meu" striga ceva în legătură cu niște săgeți și, simultan, Ptath simți o durere ascuțită în piept.

Își coborî privirea și fu uimit să vadă un vârf subțire din lemn ieșindu-i prin partea stângă a pieptului. Se holbă la el pentru un moment, apoi îl trase afară și-l aruncă în țărână. Durerea îi dispăru fără urmă. O a doua săgeată îi fixă brațul de trup. Și pe aceasta o smulse, apoi se mai întoarse o dată către omul care îi făcea atâtea necazuri. O auzi pe femeie strigând:

— Domnul meu, oprește-i, oprește-i! N-ai auzit ce-a zis? Nu vezi?

— Hm? se întoarse bărbatul spre ea.

Ptath, luptându-se cu o indignare crescândă să-și scoată cea de-a treia săgeată, simți tonul năuc din vocea lui.

— Nu pricepi? continuă femeia. *„El a cărui putere este nelimitată, care nu cunoaște oboseala și nu știe ce-i frica..."*

Se auzi vocea bărbatului mustrând-o:

— Ce prostii vorbești? Ăsta este un mit pe care-l păstrăm viu în sufletul maselor. Ne-am înțeles de o mie de ori că zeița Ineznia se folosește de acest nume, Ptath, pentru propagandă. Se întrerupse: Cum, dar este imposibil!

Ea țipă:

— Fă-i să se oprească! S-a întors după ce epoci întregi a fost contopit cu rasa umană. Uită-te mai îndeaproape! Vezi fața lui! Este exact statuia din templu!

— Seamănă mai degrabă cu prințul Ineznio, iubitul zeiței, ripostă bărbatul. Dar nu te îngrijora. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Semnele de isterie dispărură de pe figura femeii, care-și miji ochii.

— Nu aici, zise ea repede. Du-l la templu.

„Domnul meu" se sfătui cu oamenii săi, după care îi spuse calm lui Ptath:

— Vei veni cu noi la templul din Linn. O să te hrănim și o să-ți acordăm asistență medicală, după aceea o să-ți dăm un screer zburător care te va purta unde vei dori.

Pe dată atacul de neînțeles luă sfârșit.

II

O zeiță în lanțuri

ÎN STRĂFUNDURILE MARELUI PALAT-CITADELĂ DIN ORAȘUL Ptath, glorioasa femeie brună suspină cu amărăciune. Pardoseala din piatră pe care zăcea era umedă și rece. După atâtea secole de detenție, nu reușise încă să încălzească metalul înghețat al lanțurilor care atârnau deasupra ei. Din locul în care zăcea putea să vadă jilțul pe care rivala ei cu păr de aur ședea râzând triumfătoare. Îi auzea prea bine râsul suav, cristalin, care încetă, odată ce blonda rosti cu o voce limpede și gravă:

— Încă te mai îndoiești de mine și acum, L'onee dragă? Iarăși vechea poveste. Îți amintești de vremea în care refuzai să crezi că te-aș putea încarcera? Și totuși, iată-te aici. Mai ții tu minte când am coborât prima oară în acest loc ca să te anunț că intenționam să-l distrug pe marele Ptath, cum mi-ai mai reamintit că numai noi două îl puteam aduce înapoi, că trebuia să te folosesc pe tine ca pe un pol de putere și că asta

ar necesita consimțământul tău? Și iată că a venit. Iar acum știi că te-am folosit ca pe un pol de putere *fără* consimțământul tău. Poate începi, în sfârșit, să înțelegi că în timp ce-l așteptai cu o încrezătoare simplitate pe Ptath al tău să-și trăiască numeroasele avataruri umane, eu am luat cunoștință de imensitatea puterii zeiești pe care ne-a dat-o spre păstrare.

Femeia brună se zbătu. Buzele ei reci se deschiseră și cu o voce pierită, dar încă sfidătoare, îi aruncă drept răspuns:

— Trădătoare Ineznia!

Prin puținele raze de lumină ce pătrundeau până la ea, L'onee întrezări surâsul care-i juca celeilalte pe buze.

— Cât de naivă ești, murmură ea. Și, totuși, cât de clar arată fiecare cuvânt al tău că-ți dai seama de biruința mea inevitabilă. Cuvintele tale mușcătoare vor părea foarte golite de sens, într-adevăr, când Ptath va muri și tu vei dispărea odată cu el, pentru totdeauna.

Femeia brună se ridică în capul oaselor. Ceva din intensitatea spiritului ei se arătă în focul care i se aprinse deodată în glas:

— Dar n-a murit încă nici unul dintre noi. Iar acum, că l-ai urmărit în acțiune, nu simți nici un pic de teamă, Ineznia? Dinamica realitate a lui Ptath, chiar dacă l-ai adus în Gonwonlane înainte de soroc, chiar dacă a venit deposedat de putere, pura violență a personalității lui trebuie — un ton sardonic i se strecură în voce —, cu siguranță, să-ți fi trezit o umbră de îndoială. Și nu uita, dragă Ineznia, nu uita de vrăjile pe care le-a făcut cu mult timp în urmă pentru a se proteja de o asemenea primejdie, cu care tu îl amenințați acum. Șapte

vrăji, Ineznia, nici mai mult, nici mai puțin. Însă natura lor îi permite numai lui să le facă inofensive. Mi te și imaginez, încheie ea pe un ton batjocoritor, încercând să determini eul neîmblânzit al unui Ptath stihinic și cu o voință de fier să facă ce dorești tu. Un Ptath care devine clipă de clipă tot mai viclean, din oră în oră mai conștient de sine. Timpul zboară, Ineznia, acest prețios și de neînlocuit timp.

Preț de o clipă, după ce termină de vorbit, îngusta carceră din piatră răsună de râsul ei sarcastic. Sunetul hohotelor ei se stinse. Conștientă dintr-odată că-și irosea puterea, L'onee se întinse iar pe podea.

Observă că nu lăsase nici o impresie.

Pe figura dulce, de copil, a zeiței Ineznia se întipări o expresie de plăcere, o bucurie animalică că a reușit să stârnească revolta inutilă a unei victime complet neajutorate.

— Ce ciudat, murmură blonda, că te-ai gândit chiar la toate lucrurile pentru care am câte un răspuns. M-aș juca, într-adevăr, cu focul dacă i-aș permite lui Ptath să evolueze și să se instruiască într-un mod normal — *ca Ptath.* Poate ai uitat că a avut mai multe personalități umane. Pe ultima dintre acestea o voi trezi în el, ca să-l domin și să-l încurc. Cât despre acele mici vrăji drăguțe, cu ce ușurință le voi distruge! Cea mai importantă, după cum știi, este un tron zeiesc în palatul nushirului din Nushirvan. Ca să ajungă la el, Ptath va trebui să cucerească Nushirvanul. O să las asta la cheremul ingeniozității personalității lui umane și a marilor armate pe care am să i le pun la dispoziție. De fapt, am mai multe planuri. Atâta vreme cât există acel tron, n-am să pot

niciodată să mă bucur de întreaga putere în Gonwonlane. Este simbolul de temut al supremației lui. Trebuie să-l conving, sau să-l silesc, să traverseze râul de noroi clocotitor, care în toți anii ăștia m-a împiedicat să ajung la tron. N-am nevoie să mai adaug că nu-mi trebuie decât câteva ceasuri ca să-l distrug, odată ce-am pus mâna pe el. Celelalte vrăji am să le țes în prototipul uneia singure, mai mari. Trebuie să facă dragoste cu mine, ca o recunoaștere a divinității mele. Trebuie să trăiască experiența puterii emanate dintr-un bețișor de rugăciune, să-ți semneze condamnarea la moarte, să vină cu mine într-o călătorie a minților, să treacă în cunoștință de cauză prin tărâmul întunericului și, așa cum am mai spus, să traverseze râul de noroi clocotitor. Dar deocamdată, L'onee dragă, trebuie să te las. Procesiunea care-l escortează pe Ptath se apropie de templul din Linn și eu trebuie să intru în posesia minții prințesei templului, *să mă aflu acolo,* la fața locului, controlând și pregătind evenimentele...

În vreme ce femeia brunetă o urmărea, Ineznia se afundă mai adânc în jilțul ei și închise ochii. Presiunea prezenței ei puternice slăbi. Încetul cu încetul, în carceră lumina se stinse. Cele două trupuri, tăcuta, înlănțuita siluetă a lui L'onee și cea șezând într-o încremenire de moarte a Inezniei, păreau două umbre proiectate pe un fundal încă și mai întunecat.

Trecură zilele.

III

Bărbatul din 1944

TEMPLUL ERA O ZONĂ A TENEBRELOR, A CERURILOR JOASE și a orizonturilor închise. Stingherit de acele ziduri apropiate și de tavanul scund, care-l apăsau, Ptath privi lung la bucatele de pe masă.

Aburi se ridicau din ele, emanau căldură și, mai presus de toate, o aromă ispititoare care-i gâdila nările în mod plăcut. De la capătul îngust al mesei, vocea „domnului meu" îi sugeră să se așeze. Năuc, Ptath îl ascultă.

Nu pierduse nimic din drumul lui călare până la templul din Linn. Simțurile lui, stârnite de experiențele dure, aprinse de gândurile noi ce-i trecură prin minte, înregistraseră totul. Orașul circular, templul în sine care se înălța alb și înalt din păduricea în jurul căreia alte clădiri se îngrămădeau. Templul care își pierduse într-un fel atât de straniu albeața pe când a intrat în el.

Văzu că ceilalți se așezaseră. Erau acolo „domnul meu" cu prințesa templului. Pletele-i de un negru intens luceau în semiîntuneric, iar ochii îi licăreau ca apa ce-i provocase atâta durere. Diferența era că nu simțea nici o neplăcere. Abia observă mai mulți bărbați în robe negre. Erau ființe fără nume, care se furișaseră aproape pe nesimțite în încăpere. Se așezară cu fețe încremenite, privindu-l din ochi la fel de negri.

— Nu e nici o problemă, murmură femeia în liniștea încăperii, n-a mai văzut mâncare.

Ptath îi aruncă o privire fugară. Era ceva ce nu-i plăcuse în vorbele ei. Ea schiță o umbră de surâs care îi lumină chipul, încât el își uită supărarea.

„Domnul meu" zise:

— Cu grijă! Hai să mâncăm, să vedem dacă ne imită.

— Sunt sigură, adăugă femeia după o clipă, că nu trebuie deloc să ne cenzurăm. S-a întors fără minte. Nu mai știe nimic. *Uită-te* la el!

Prima îmbucătură îi deschise pofta. Ptath înghițea fără să se mai gândească sau să mai dea atenție celorlalți. Mâncarea era bună și caldă. Fiecare bucățică îi înfiora limba. Nici nu mai luă aminte la instrumentele de lângă farfuria lui. Ciudat, îmbucăturile deveniră tot mai grețoase. Își împinse farfuria la o parte, într-un târziu, încruntându-se la ea.

— Unde este screerul? întrebă el cu interes. Acum am să zbor spre Ptath.

Femeia fu cea care, zâmbind, se ridică de la masă.

— Pe aici, îl îndrumă ea.

„Domnul meu" se ridică pe jumătate, în vreme ce ea trecu pe lângă scaunul lui, punându-i o mână pe braț.

— Ești sigură că..., începu el îngrijorat.

— Nu ne putem pierde decât viața, îl liniști ea. Dacă învingem, răsplata noastră ar putea fi un templu-regat, o cetate-imperiu. Tată, te asigur că știu ce fac.

Prințesa îi zâmbi lui Ptath, care urmărise conversația fără să înțeleagă mai nimic.

— Pe aici! repetă ea, cu o voce atât de vibrantă și de încrezătoare, încât îi mai alungă o dată vagile îndoieli. Screerul așteaptă la capătul acestei scări.

Surâsul ei îl călăuzea. O plăcea dintr-un motiv care nu-i era clar. O urmă. Se simțea aproape zburând prin aer, la fel ca omul Bir, deasupra lui, alături de alți screeri, în drum spre templul din Linn. Imaginea din mintea lui îl entuziasmă.

Treptele îl duceau mai jos decât își amintea el că le urcase. Dar, într-un târziu, partea descendentă luă sfârșit. Se afla la un nivel cu pardoseala tare. Bețigașe sclipitoare luminau coridorul la intervale regulate, iar el zări mai multe uși închise. Femeia se opri în fața uneia deschise.

— Pe aici, îl îndemnă ea, cu zâmbetul pe buze.

Își mișcă brațul și îi atinse mâna cu o mișcare bizară, de alunecare a palmei. Îi simți carnea moale și caldă. Îl făcu să se înfioare cu toată ființa lui, de plăcere.

Ptath păși peste prag și se trezi într-o încăpere strâmtă cu un cer foarte scund. Un singur bețigaș de lumină atârna de tavanul camerei goale. *Zbang!* Sunetul veni din spatele lui. Se întoarse și văzu că ușa se închisese. Rămase în picioare,

încremenit, în vreme ce o mică fantă din piatră se deschise cu un clinchet. Chipul femeii apăru prin deschizătură.

— Nu te alarma, Ptath, îl liniști ea. Ne-am răzgândit. Nu vrem să-ți mai dăm nici un screer. O aducem pe soția ta din Ptath, glorioasa Ineznia. Ea va veni să te ia înapoi și să te ducă în marele oraș. Asta este camera ta până la sosirea ei.

— Pe Accadistran! se auzi din coridor vocea „domnului meu". Doar nu te aștepți să rămână atât de liniștit...

Fanta se închise cu zgomot. Vocea se curmă de parcă ar fi fost tăiată cu cuțitul. Brusc, lumina se stinse. Era tăcere și întuneric.

Rămase nesigur în beznă. Aștepta în continuare să se deschidă ușa și să fie anunțat că glorioasa Ineznia — acesta era numele pe care îl rostise principesa templului, doar își amintea fiecare silabă pe care ea o pronunțase — sosise să-l ia la Ptath.

Timpul trecea. Nerăbdarea puse stăpânire pe el, ajungând la convingerea că ar fi putut de mult să ajungă la Ptath, dacă ar fi fost nevoit să se ducă până acolo pe propriile picioare. Tot gândindu-se la mersul pe jos, îi veni, prin comparație, ideea să se așeze. Podeaua era rece și tare, dar șezu pe ea și așteptă. Așteptă, așteptă și iar așteptă.

Miasme pluteau la fel ca și fumul din mintea lui, prin care-i treceau jumătăți bizare de gânduri fără noimă și o idee de o incredibilă luciditate: era o nebunie, își zicea. Ceva nu mergea. Trebuia să acționeze. Îi luă foarte mult timp până să ia o hotărâre. Dar, în final, se ridică în picioare, cu o turbare titanică, ce-i străfulgeră mintea. Încercă să spargă ușa, izbind

în ea cu toată puterea. Dar rezistă. Nici măcar nu se clinti sub greutatea covârșitoare a trupului său.

Curios, atunci se trezi iar pe podea. Era bizar, pentru că nu-și amintea să se fi așezat singur. Timpul trecea. Bezna și tăcerea se separară, forțe palpabile ce îi distorsionau până și curenții de viață din organism, îi tulburau stabilitatea voinței și stârniră în el transformări sub forma unor gânduri incredibile.

— Ține tancul în mers. Alimentează motorul... Aproape am terminat... gata. Ai grijă!... Uite un bombardier în picaj... Ferește... Ne-a prins...!

Întuneric.

De nenumărate secole, corpul lui Holroyd se lupta cu bezna. În întuneric nu exista nici trecut, nici prezent, nici viitor, doar o duritate rece de piatră umedă care-i apăsa oasele și îi julea carnea cu o putere oarbă, mortală. Încet dar sigur, frigul implacabil al încăperii îi alunga din trup căldura vieții.

Holroyd deveni conștient dintr-odată. Avea impresia că se ivise dintr-un somn neliniștit, coșmaresc, dar nici un somn nu mai avusese vreodată o asemenea trezire. Degetele căutară podeaua rece din piatră pe care ochii lui n-o puteau vedea din cauza beznei.

Încercă să se așeze în capul oaselor și, cum nu-i trecu prin cap că nu putea, căci mintea lui nu accepta nici pe departe realitatea acestei întunecimi, a pietrei umede ce-i servea drept pat — se ridică în capul oaselor, înainte ca primul val de amețeală să-i străpungă conștiința. Ședea acolo cu mintea

goală, cu trupul torturat de o greață amarnică. Noaptea îl învăluia, rotindu-se fără încetare, iar răceala podelei era ca un curent ce-i intra în oase. După aceea, de undeva din adâncul sufletului său, veni mânia. Flama orbitoare a unei furii de moarte, oarecum *direcționată*, oarecum motivată de înțelegerea motivului pentru care se afla acolo.

— S-o ia dracu'! se răsti el. Dracu' s-o ia pe prințesa templului!

Ceva nefiresc în semnificația ecoului tunător al glasului său îl năuci. Supărarea îl părăsi, iar după o clipă, o uimire copilărească îl luă în primire.

— Prințesa templului! repetă el cu voce tare și își înălță capul, luptându-se să înțeleagă sâmburele străin al acelei sintagme.

Dar, multă vreme, concentrarea lui dureroasă nu rodi nimic. Încet, creierul i se agăță iar de înlănțuirea tulbure a ideii sale.

— Prințesa templului! mai spuse o dată.

Dar de data aceasta rămase fără voce, iar cuvintele i se asemuiau unui murmur răgușit în tăcerea întunericului. Uimirea fu cea care-i dădu putere. Remarcă cu voce tare:

— Cum? Dar nu există așa ceva în America. Sau în partea Germaniei în care luptăm. Poate în Nordul Africii... Nu!

Era ceva nebunesc aici, o demență fantastică ce îi zvâcnea în tâmple, în timp ce se lăsa să cadă înapoi, pe podea, zăpăcit de efortul gândurilor lui fulgerătoare și a mișcărilor încă mai iuți. Rămase pentru un timp întins acolo, cu mintea la marginea abisului nocturn. Vag, măsură formele gândurilor

care-i pluteau leneșe prin creier, o blândă zbatere a unei vaste și devastatoare complexități a memoriei, la care se mai adăuga o conștientizare la fel de înceată și de imensă a faptului că vorbele lui, cu excepția numelor de locuri, fuseseră spuse într-o limbă străină și în același timp familiară, un idiom atât de dulce în armonia rostirii lui, că înseși cuvintele „America", „Germania", „Nordul Africii," sunaseră ca niște discordante lovituri de ciocan în mijlocul unui concert, zgomote aspre, cacofonice și barbare.

— Ia zi, tu care spui că te cheamă Ptath!

În întuneric se auzi vocea melodioasă și profundă a unui bărbat, de undeva din apropiere.

Cu el vorbea. Holroyd se trudi să se întoarcă. Dar frigul îl amorțise, ca și cum ar fi fost prins sub o calotă de gheață. Renunță și rămase nemișcat, dar mintea începu să-i lucreze, cu intensitate, la auzul numelui. Buzele i se mișcară și mormăi:

— Holroyd Ptath! Nu, nu-i bine. Trebuie să fie Ptath Holroyd! Nu, Holroyd este un american. Peter Holroyd, căpitan, din brigada de tancuri numărul 290 și... Dar cine-i Ptath?

Întrebarea era ca o cheie într-o ușă bine zăvorâtă. Amintirile îi veniră în valuri. Constată cu glas tare, într-o explozie de uimire:

— Sunt... nebun!

Ptath, zeul din Gonwonlane, se ivise din adâncurile ascunse ale creierului, sub o apăsare ce-i dezintegra gândirea,

în ultimă încarnare umană, Peter Holroyd, căpitanul brigăzii de tancuri, care se așeză în capul oaselor.

— La dracu'! începu el. Sunt Holroyd. Cealaltă chestie este...

Se opri, înfiorat de o groază tulbure, un tremur de spaimă, o conștiință acută a intensității celuilalt sine aproape fără minte. „Asta-i o nebunie," își spuse în gând. „Demență!" Dar, după încă un minut, nimic nu dispăruse, nici camera întunecoasă, nici celălalt sine, conștiința faptului că mai trăia cel care, aflându-se într-un tanc, fu brusc lovit de un bombardier german. Mai exista amintirea subită și a unui alt lucru, a unei voci care-i vorbise, numindu-l Ptath.

Nu, asta era greșit. Vocea nu-l numise Ptath, ci zisese: „Tu care spui că te cheamă Ptath." Exista o diferență subtilă în semnificația acestei fraze care-l făcu pe Holroyd să se încrunte îngândurat. Rămase întins, nemișcat, cu gândul la lucrurile pe care le văzuse Ptath pe drum și la templu. Întreaga lui ființă începu să se cutremure de o uimire de neînțeles. Groaza îi pulsa în minte. Tocmai secundele care treceau puseră capăt temerilor și își dădu seama de dubla sa identitate.

Indiferent ce era, nu putea să-l atingă fizic. Era o parte din el. Ba, mai degrabă, el era o parte a celuilalt, însă pentru un motiv sau altul el domina cu gândirea și cu personalitatea lui... sinele celuilalt. Începu să se simtă mai bine. Încordarea îi dispăru din mușchi, întregul trup i se relaxă. Zgomotul unei respirații grele sparse tăcerea întunecimii ce-l împresura. Apoi se auzi o înjurătură în surdină:

— Unde în Nushirvan este lumina aia? Ar trebui să fie în colțul ăsta... Ah!

O lumină slabă, albă, scăpără, dezvăluind ceea ce Holroyd își amintea deja: o cameră mică, goală, din beton, cu o pardoseală compactă din piatră. Nu chiar compactă. O lespede dintr-un colț de lângă ușă fusese scoasă cu grijă și pusă deoparte. De unde se afla, întins pe podea, căpitanul abia putu zări intrarea unui tunel.

Își întoarse capul încet, anevoie, spre sursa de lumină. Un bărbat scund stătea în picioare chiar sub bețigașul strălucitor, holbându-se la el. Tipul era îmbrăcat îngrijit, cu pantaloni scurți și o cămașă vârâtă în pantaloni. Avea ochi ce străluceau pe o față rotundă, veselă, și se încruntară, măsurându-l îndelung pe Holroyd.

— Ia zi, începu el, arăți prost, ar fi trebuit să vin mai demult cred, dar nu știam în care celulă te băgaseră și, pe lângă asta, am așteptat ca ei să vină să te hrănească.

Își țuguie buzele gânditor:

— Nostim, n-au făcut-o. Dar nu-i nimic. Am niște supă jos, în tunel, care ar trebui să fie foarte bună.

Se aplecă prin gaură.

— O să ți-o aduc aici sus, cât ai clipi din ochi.

Supa era caldă și dătătoare de viață. Gustul delicios îi umplu gura și îi pătrunse ca un foc mocnit prin tot trupul. Îl alină și îi ușură încordarea înfiorată a cărnii și îl făcu aproape să se simtă bine. Pe măsură ce sorbea, Holroyd ascultă șirul de cuvinte pe care omul i le bolborosea:

— Mă numesc Tar și îi reprezint pe toți deținuții templului din Linn. Îți urez bun venit în rândurile noastre. În mod normal, organizația de aici este asociată cu rebelii, iar dacă ne trădezi, ai să mori. Asta-i tot ce trebuie să știi. Noi suntem la curent cu tot ce este de știut despre tine, desigur, continuă insul să flecărească. Te dai drept Ptath. Asta-i o găselniță bună. Este ceva nou. Nimeni nu s-a mai gândit la asta, în afară de tine. Rebelii te-ar putea folosi, dacă ești pregătit să te prefaci în continuare. Ba mai mult decât atât, țăranul care te-a cules de pe drum zice că suferi de amnezie.

Americanul se concentra cu greu, din cauza efortului de a se abține să-și termine supa dintr-o singură înghițitură. De multă vreme, mintea îi părea incapabilă de altceva, decât să asculte. Dar, deodată, Holroyd fu izbit de conștientizarea tot mai mare a unui lucru bizar și înspăimântător. Ceva din cugetul lui dădea atenție fiecărui cuvânt rostit de Tar. Asculta cu luare aminte, înțelegând cu o claritate de cristal sensul celor spuse. Îi trebui mult timp ca să realizeze că acel ceva din sinea sa era chiar... el însuși.

Holroyd simți răcoarea peretelui de beton de care-și sprijinea spinarea. Recipientul lung și îngust în care se vedea supa limpede îi încălzea degetele. Și de jur-împrejur, împresurându-l, îl apăsa carcera aceea umedă și îngrozitoare. Conștiința ambianței care-l înconjura era mai acută ca oricând, din momentul în care intrase în încăpere, dar era umbrită de sinistra prezență a celeilalte ființe mai mari, care într-un mod curios și neplăcut ajunsese să se integreze intim în propria personalitate. Cei doi erau unul singur, deși erau

doi. Holroyd mormăi în sinea lui: „Deci, iată cum arată amnezia, îți aduci aminte de celălalt sine." Se așeză încordat, concentrându-se asupra problemei respective, tulburat de identitatea pe care celălalt sine și-o adjudeca și amintindu-și de toate câte făptuise acesta.

Prințesa templului zisese că avea să trimită după cineva, pe nume „zeița Ineznia". Până în acea clipă, acest nume rămăsese uitat într-un colț al minții, o amintire oarecare. Dar acum se blocă. Să trimită după *cine*?

Supa se terminase aproape toată. Se agăța de vas, ca să-i simtă mai bine căldura. Era singura lui sursă de căldură. Își simțea creierul ca un bulgăre înghețat înăuntrul craniului. Zeița Ineznia! Titulatura aceasta îi stârni o furtună în cuget. Se legănă. Mici întunecimi ciudate i se rostogoliră prin minte. Într-un târziu, un gând i se contură, atât de intens încât păru să-i străpungă carnea ca un cuțit. Trebuia să iasă de acolo. Indiferent cine era Ptath, Peter Holroyd nu se putea descurca într-o situație ca asta. Trebuia să fugă, până când nu era prea târziu.

Ochii i se căscară la gândul acelei posibilități. Fu cuprins de o teamă febrilă. Fiecare mușchi i se încordă, îl pironi cu privirea pe bărbatul scund.

— De cât timp — propria voce spartă îi pătrunse în urechi — mă aflu aici?

În momentul în care grăi, își dădu seama că-l întrerupsese pe celălalt, care flecărise fără încetare de la bun început. Omul se opri din vorbit, încruntându-se:

— Tocmai asta-ți spuneam. Zvonurile despre tine spun că ești puternic ca un grimb și, totuși, după șapte zile fără hrană și fără apă, te găsesc în starea asta. Aproape mort...

Celălalt își continuă vorbăria, dar Holroyd nu-l mai auzi. Șapte zile, se miră. De șapte zile zeul Ptath zăcuse aici, pierzându-și mințile încetul cu încetul. Într-un târziu, presiunea crescuse atât de mult încât el s-a întors la ultima lui reîncarnare. Gândul îl tulbură, căci... atâta degradare în șapte zile? Imposibil.

Timpul în cauză dura mai mult de șapte zile, poate chiar șapte sute de ani. Ptath, căruia îi lipsea total noțiunea timpului, după ce zăcuse într-o beznă atemporală, ar fi putut trăi timpul *mai repede decât celelalte din jurul său.* Asta era singura explicație a unui asemenea rezultat final. Încă o dată, gândul lui Holroyd sfârși prin a-i stârni mânia. Rămase șocat, uimit de el însuși, de însăși ideea că i-ar fi putut trece o asemenea idee prin minte. Ce fel de nebunie îl apucase? Șapte sute de ani în șapte zile! Își umezi buzele uscate, își încordă mintea și se concentră asupra celor șapte zile.

— Cât timp, începu el cu voce tare, i-ar lua — creierul lui de secol XX se opri în fața cuvântului, după care îl rosti cu efort — unui screer zburător de aici până-n Ptath și înapoi?

Tar își aținti ochii strălucitori asupra lui, curios.

— Ești un tip ciudat, îi răspunse într-un final. A circulat un zvon despre faptul că te aflai în drum spre Ptath. Dar asta nu dovedește decât că trebuie să fi fost într-o stare proastă, înainte să te închidă aici.

Își scutură capul, iar Holroyd fu cuprins subit de sentimentul că tipul îl juca pe degete. Avu imboldul să se arunce asupra omului și să-i smulgă un răspuns cu forța. În minte i se învolbura o furie sălbatică. În ultima clipă, recunoscu că nefireasca indignare nu-i aparținea căpitanului. Se înfrână și repetă tremurând:

— Dar cât... cât i-ar lua?

— Nu înțelegi, îl lămuri bondocul. Întrebarea ta este prostească. Nici un screer n-a zburat din Linn direct spre Ptath. Este prea departe. Când prințesa templului a făcut călătoria, a zburat spre nord, în direcția portului Tamardee, apoi spre Lapisar și spre minunatul Ghay și așa mai departe, de-a lungul coastei. Excursia a durat în total două luni. Te gândești, poate, continuă Tar, că există specii de păsări foarte iuți. Se zice că unii dintre mesagerii zeiței, cu anumite specii înadins dresate, pot zbura dintr-un capăt al țării în celălalt în mai puțin de opt zile, fără opriri. Ar fi șase zile de aici până la Ptath. Dar acum, ascultă...

Holroyd suspină. Șase zile dus și tot atâtea întors. Zeița știa, știa deja de o zi întreagă. Încă cinci zile și va fi aici.

Mai avea doar atât de puțin ca să scape din temnița templului.

IV

Două sute de milioane de ani în viitor

SCURTIMEA TIMPULUI PRECONIZAT N-A FOST DE LA BUN început chiar deprimantă. Holroyd nu simți nici un imbold să se ridice sau măcar să stea să se gândească, în vreme ce-l aștepta pe Tar să-i mai aducă supă. Se minuna însă în privința provenienței supei și a celorlalte alimente pe care Tar, înainte s-o tulească în gaura lui, i le promisese pentru mai târziu. Concluzia la care ajunse până la urmă, totuși, era tulburătoare.

O parte din el nu se îngrijoră. *Aștepta* venirea zeiței. Aștepta atent și detașat, ca o forță neîmblânzită, inconștientă de restricții, acceptând informațiile din creierul căpitanului american în aceeași măsură în care acceptase mai devreme propria identitate, țelul său.

Sentimentul era puternic și inconfundabil. Stând acolo, bărbatul nu mai avea nici o îndoială. Ptath, zeul copilăros al ținutului Gonwonlane și Peter Holroyd coabitau în același

trup, iar zeul îl considera pe american ca pe un segment al propriei ființe. Ceea ce și era. Se cutremură și, apoi, fu cuprins de o furie sălbatică împotriva lui însuși.

— Dobitocule! răcni el. Nu-ți dai seama în ce mizerie ne-ai băgat, lăsându-te amăgit de o fețișoară drăguță și zâmbitoare care te-a ademenit în această carceră? De câtă energie o să ai nevoie ca să arunci o singură privire numai asupra tiraniei instaurate de prințul templului, regele templului, împăratul templului, cu zeița care se află în vârful ierarhiei, care știe că sosirea ta a fost dinamită pură. Nu poți...

Se opri. Vocea îi reverberă scurt în spațiul îngust al celulei. În tăcerea care se lăsă, Holroyd își spuse în gând, cu o ironie lucidă: „Ce izbucnire fără rost! Un nebun urlându-și sfaturi lui însuși!" Dar se simți dintr-odată mai bine, mai conștient de faptul că se ocupa de un corp omenesc, iar mintea lui era în mișcare, îi controla corzile vocale.

În ceea ce privește încrederea instinctuală în divinitatea lui Ptath, nu strica s-o aibă acolo. Nu era rău ca în timpul crizelor să știe că exista o parte în sinea lui care nu cunoștea frica, nu se îndoia de propriile capacități, ci subzista cu o certitudine sălbatică a dreptului său la tot. Nu era prea rău să se *simtă* nemuritor.

A doua oară când veni, Tar îi aduse mai multă supă și un fruct citric, mare și verde. Era uimitor de zemos și de dulce, avea o aromă delicioasă de care nu mai avusese parte Holroyd niciodată în viața lui. Gustul său, realitatea concretă a bizareriei sale, îi trezi o întrebare la care nu se mai gândise

înainte, când era chinuit de amintiri. Unde se afla Gonwonlane? Unde se afla acel ținut cu orașe pe nume Ptath, Tamardee, Lapisar și Ghay? Minunatul Ghay, așa spusese Tar. Holroyd încercă să și-l imagineze. Nu putu. Pentru el n-avea nici o noimă. Imaginea splendorii evocate nu-i trezea în amintire decât doar o versiune încețoșată a unor orașe pe care le văzuse în 1944, cu forfota din mahalale, cu străzile lor sumbre, cu centrele lor comerciale deprimante. Rosti aceste nume cu glas tare:

Gonwonlane! Ptath!

Era un anume ritm în ele, o dulceață stranie a sunetului care aducea a muzică. Nevoia de a ști îi crescu. Unde era Gonwonlane? Într-un avânt vibrant, se întoarse să-l întrebe pe Tar, dar văzu că rămăsese singur. Piatra era pusă la locul ei.

Încă mai zăcea întins acolo când, dincolo de timp, piatra se mișcă, iar Tar reapăru. Adusese cu el mai multe fructe și ceva pâine moale și albă, abia coaptă. Căpitanul apucă bucatele familiare, prețioase, și lacrimi îi încețoșară vederea. Era uimit din tot sufletul de această reacție, o rușine trecătoare. Dar rușinea dispăru. Era bine să știe că, indiferent unde putea fi Gonwonlane, se lega de secolul XX prin șiruri nesfârșite de pâini. Își făcu o imagine a mii de kilometri și de ani de pâine mergând din trecut până-n viitor, alimentul de bază dintotdeauna al unui imens număr de oameni de pe pământ. Deschise gura, dar Tar fu cel care vorbi:

— Mă tot întrebam în privința amneziei tale. Te întremezi fizic văzând cu ochii, dar cum stăm cu mintea? Dacă ai putea citi, ar fi cea mai rapidă metodă de a rezolva problema.

— Să citesc? repetă Holroyd ca un ecou, simțindu-se cuprins de o mare uimire.

Nu-i trecuse prin cap c-ar exista și cărți în Gonwonlane.

— Sigur... Uite!

Tar scoase un pliant din buzunarul cămășii sale și îl ținu la vedere. Holroyd luă hârtia mătăsoasă, dar tare, și privi îndelung cuvintele ce aminteau de un manifest comunist:

> IMPORTANȚA UNUI ATAC ASUPRA ACCADISTRANULUI
>
> Actul mârșav al zardului din Accadistran de a se folosi de proscrișii din Nushirvan pentru a răpi cetățeni gonwonlanieni cere o răzbunare pe calea armelor la scară continentală. Guvernul zeiței Ineznia trebuie să fie forțat să lanseze un atac asupra acestor ticăloși.
>
> Eforturile noastre trebuie să se concentreze spre convingerea a cât mai multor oameni să-și schimbe rugile, acele rugăciuni care în totalitatea lor creează puterea divină a zeiței. Poporul trebuie...

— Bine, știi să citești, îi smulse omul mic de înălțime pliantul dintre degete. Pot să-mi dau seama după cum îți miști buzele. Am să aduc numaidecât câteva cărți aicea sus.

Se scufundă în gaură, rămânându-i afară doar capul și umerii, care se aplecară, dispărând în adâncimea de dedesubt. Se întoarse cu două cărți ce arătau chiar obișnuit.

— Am să mai urc înainte de micul dejun să le iau, așa că parcurge-le cât poți de mult, înainte de culcare. Este adevărat că nu te-au hrănit până acum, dar nu putem să ne asumăm nici un fel de riscuri. Dă-mi cojile alea de fructe.

Un minut mai târziu, Holroyd examina cu degetele tremurând primul dintre cele două volume. La început îl răsfoi în grabă. Simțea un asemenea elan arzător de a vedea tot, încât arunca doar o privire fugară ilustrațiilor și înscrisurilor de pe paginile pe care nu înceta să le tot întoarcă. Erau tipărite, cu o cerneală neagră imprimată pe un fond alb. Hârtia era dintr-un material tare, dar nu prea lucios, iar paginile erau prinse cu ceva ce semăna cu lipiciul.

Ilustrațiile erau toate fotografii în culori sau desene trasate cu atâta precizie și migală, încât dădeau iluzia fotografiei. Iar iluzia rămânea și în vreme ce frunzărea paginile, făcând rareori câte o pauză înfiorată, ca să le examineze mai atent.

Cartea se intitula *Istoria statului Gonwonlane din cele mai vechi timpuri.* În mod intenționat, Holroyd se întoarse, într-un târziu, la textul de pe prima pagină și citi:

„La început a fost Cel Plin de Strălucire, Ptath, zeul pământului, al mării și al spațiului, fie de toți lăudat și pomenit în nenumăratele rugi înălțate pentru întoarcerea lui după milioane și milioane de ani în care s-a contopit cu rasa, al cărui nobil sacrificiu a fost

săvârșit pentru gloria neamului său și pentru evoluția sa spirituală. Oh, Diyan! Oh, Kolla și divinule Rad!"

Holroyd clipi din ochi la citirea acestor cuvinte, apoi le reciti încruntându-se, observând referința la milioanele de ani. Un zâmbet ușor trecu, într-un final, pe chipul lui. Autorul punea cam prea mult suflet, nuanța cinică în lingușire fiind prea vizibilă. Al doilea paragraf îi confirmă prima impresie, căci începea fără vreun preambul:

„Pământul este o planetă foarte bătrână, locuită de multă vreme de ființe umane. Continentele și mările au suferit numeroase schimbări cataclismice, dintre care și dispariția treptată a vechiului Gonwanaland, alături de concomitenta reapariție graduală a celei mai mari dintre întinderile de uscat."

Holroyd citi volumul de la început până la sfârșit fără întrerupere, apoi îl luă pe cel de-al doilea cu un interes automat și uluitor de viu. Titlul său era: *Istoria lumii în hărți, cu explicații marginale.* Cartografiile ilustrau Pământul din cele mai vechi timpuri, dar desenele detaliate, trasate cu îndemânare, ale străvechilor continente aveau ceva ireal, neputându-se concentra asupra lor. Până la urmă, numai modernul Gonwonlane mai conta. Era o limbă lungă și lată de pământ ce se întindea peste jumătate din emisfera sudică, continuându-se cu un promontoriu imens în direcția nordului și terminându-se într-un îndepărtat punct estic, unde cu peste o

sută de milioane de ani în urmă fusese, așa scria în carte, „străvechea Australie."

Gonwonlane măsura în lungime unsprezece mii de kanbi, în lățime, cinci mii de kanbi, și era mărginit la nord-vest de muntosul istm al Nushirvanului. Făcând aproape orbește un calcul mintal, Holroyd estimă că un kanb trebuia să fie cam doi kilometri. După aceea, se întoarse la studiul său și nu își mai dezlipi ochii din carte.

Ținutul de la nordul istmului Nushirvan se întindea peste ceea ce fuseseră odată antica Amerigă și continentul vechilor bretoni. Acum se numea Accadistran. Numai o serie de lacuri mari marcau locul ocupat odinioară de Oceanul Atlantic. Întinderea de apă dintre Accadistran și Gonwonlane se numea Marea Tethilor. Populația din Gonwonlane număra cincizeci și patru de miliarde de oameni, a Accadistranului, nouăsprezece miliarde, iar a statului de proscriși din Nushirvan, cinci miliarde. Din punct de vedere geologic, ultimul era cel mai recent ținut de pe planetă, ieșind din mare cu numai treizeci de milioane de ani în urmă.

Holroyd localiză cetatea-templu Linn la extremitatea estică a marii întinderi de uscat din sud. Ptath se afla la o depărtare de opt mii trei sute de kanbi de Linn, spre nord-vest, în direcția zborului screerilor. Marele Ptath însuși era situat în golful Marii Stânci din Marea Tethilor, la aproximativ o mie două sute de kanbi de cel mai apropiat promontoriu din Nushirvan.

Uimirea din el creștea neîncetat. Se tot ridica în picioare, plimbându-se încoace și încolo, cu cartea în mână, fascinat în totalitate. Reciti secțiuni întregi din această istorie,

relatând despre un imperiu condus de o zeiță, atât de vast, încât mintea lui când încerca să și-l imagineze, când dădea înapoi. Dar, încet, își formă o convingere, o sclipire a minții, o siguranță a faptului că nici un soldat din războiul-fulger al Germaniei anului 1944 nu s-ar tulbura cu adevărat într-o asemenea situație.

El era mort. Dacă nu ar fi reînviat de această dată în trupul unui zeu, ar fi zăcut și acum într-un tanc împotmolit în noroiul unui câmp de bătălie, peste care căzuse uitarea de atâta amar de vreme încât țărâna, memoria, însăși ideea ca atare lăsau deja impresia unui basm bizar și imposibil.

Un zgomot îl întrerupse din strălucirea dură a gândurilor sale. Piatra se mișca. Răsucindu-se cât ai clipi pe călcâie, căpitanul se repezi, se aplecă, scoase lespedea fără efort. Mintea îi era limpede și calmă. Avea un plan, pe cât de simplu, pe atât de direct.

Capul lui Tar se iți prin deschizătura pătrată.

— Mulțumesc, gâfâi el. Mutarea acestei pietre scoate sufletul din mine. Pot să-ți aduc micul dejun?

— Să-mi aduci ce? întrebă Holroyd.

Urmărirea obsedantă a scopului său, concentrarea obstinată asupra planului său au fost uitate pentru moment. Nu dormise! Citise toată noaptea fără să se gândească măcar la somn. Suspină profund. Motivul era evident, bineînțeles. Zeii nu dorm. Sau cel puțin nu au nevoie de somn. Poate ar fi putut, dacă ar fi încercat. Văzu că Tar se uita la el cu ochii cât cepele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Holroyd scutură din cap:

— Nimic. Nu mi-am dat seama că am dormit atât de mult.

Bondocul zâmbi cu gura până la urechi.

— Acesta e un semn bun. Arăți mult mai bine. Îți aduc sus micul dejun imediat. După ce mănânci, vreau să stăm de vorbă.

— Și eu, îi răspunse americanul.

Tar se retrăgea în tunel, când își îndreptă spinarea. Îl privi pe celălalt printre gene și mai adăugă:

— Pentru un om care era aproape pe moarte ieri, îți revii foarte repede. Ce ai de gând?

— Am să-ți spun după ce mănânc, îi răspunse prudent Holroyd. Are legătură cu ceva ce-ai amintit mai înainte.

— Am amintit un singur lucru, îi atrase atenția Tar cu o răceală surprinzătoare, care te-ar interesa în situația ta. Ți-am spus că s-ar putea ca rebelii să te folosească, întrucât te-ai pretins a fi Ptath. Asta este, nu-i așa?

Holroyd era tăcut. Nu se gândise că acest pitic prăpădit, care o făcea pe grozavul, putea să înțeleagă atât de iute, dar tocmai rezistența lui îl șocă. Pentru prima oară, se întrebă de ce se afla Tar la închisoare. Mai bine ar proceda cu luare-aminte. Tar era singurul lui contact cu lumea de afară.

— Ce-i cu asta? întrebă Holroyd.

Tar ridică din umeri:

— Regret că am menționat această posibilitate mai înainte. Pentru că nu mai este valabilă. Nu sunt interesați. Ei nu văd ce ar putea face cu tine în mod concret și, de altfel, ți-ar fi mult prea ușor să te dai dispărut. Îți vorbesc foarte pe șleau.

— Dar ei m-ar *putea* elibera?

Scundul se îmbățoșă, de parcă ar fi recunoscut profunzimea voinței din spatele acestor cuvinte murmurate. Ochii lui îl măsurară cu precauție pe Holroyd. Într-un final, încuviință din cap, morocănos.

— Bun, conchise căpitanul. Zi-le să vină și să mă ia la noapte.

Pe Tar îl pufni râsul, care se curmă la jumătate, transformându-se instantaneu din sunet în tăcere. Ieși din gaură și se încruntă la Holroyd. Ochii i se îngustară, buzele se subțiară ca o lamă de cuțit. Așa cum stătea în picioare, părea un mic animal încordându-se de atac. Îi spuse pe un ton amenințător:

— Frumos îi mai stă unui individ, pe care organizația noastră tocmai l-a salvat de la moarte, să vorbească așa!

Justețea cuvintelor îl pătrunse. Dar căpitanul știa cu o convingere de nezdruncinat că moralitatea din spatele lor nu se mai aplica aici. Cazul lui era diferit. Ptath, de trei ori mare, transcendea orice astfel de etici mărunte.

— Ascultă, ripostă pe un ton sincer, liderii rebelilor m-au respins orbește, fără să-mi cunoască personalitatea sau caracterul, ceea ce le face decizia neîntemeiată, lipsită de imaginație și, prin urmare, fără valoare.

Trase adânc aer în piept și continuă în grabă:

— Spune-le că sunt pregătit să joc rolul lui Ptath la cea mai înaltă scară, iar dacă ei se simt destul de destoinici să cucerească acest templu sunt gata să mi-l fac cartier general. Mai zi-le că nici o armată nu va aduna mai repede recruți, decât cea care va roi în jurul meu. Soldații care vor veni

pentru atac vor rămâne adepții mei. Știu destule ca să-i prostesc pe toți, chiar și pe...

Se opri. Intenționase să o adauge pe zeiță. Dar o pretenție atât de îndrăzneață n-ar fi avut nici o greutate. Încheie:

... chiar și pe cei mai inteligenți.

— Cam multă vorbărie, observă placid Tar, din partea unuia care se află într-o temniță.

— Am fost bolnav, se lamentă Holroyd. Foarte bolnav.

Tar se încruntă și promise:

— Am să iau legătura cu ei. S-ar putea să dureze o săptămână, totuși.

Holroyd dădu din cap. Perspectiva unei ostilități directe între el și Tar nu-i era pe plac. Dar nu putea să evite dificultatea situației în care se afla. Deși avea la dispoziție mai multe zile, ar fi fost o nebunie să lase să se scurteze prea mult timpul rămas între evadarea sa și sosirea zeiței.

Ea va veni, era sigur de asta, cu cel mai rapid mijloc de transport pe care îl avea la îndemână.

— La noapte, repetă el categoric. Trebuie să se întâmple la noapte. Privirea i se fixă asupra tunelului: Ce-ar fi să evadez pe acolo?

Nu primi nici un răspuns. Tar cobora în groapă, și pe măsură ce nu se mai vedea, Holroyd se aplecă, examină lespedea pe partea cealaltă, apoi își îndreptă spinarea, cu un surâs feroce. O clipă mai târziu, Tar îi întinse câteva fructe, un pahar cu lichid și ceva pâine.

— Ajută-mă să pun piatra la loc, îl rugă liniștit. Am să văd ce pot face pentru tine.

Holroyd se abținu cu greu să nu zâmbească.

— Îmi pare rău, răspunse la fel de liniștit, dar am observat că există crestături în piatră pentru a o putea înțepeni de jos. M-aș simți mai în siguranță, dacă n-ar mai fi pusă la loc.

Nici acum nu primi vreun răspuns. Tar îi mai aruncă o privire lungă, malițioasă, după care dispăru. Dar, în mod surprinzător, se întoarse cu prânzul, apoi cu cina. Îl ignoră, însă, pe Holroyd cu o tăcere studiată, care nu-i mai lăsă nici o altă scăpare, decât să acționeze.

V

Secretele unui templu

TUNELUL AVEA O FORMĂ ÎNGUSTĂ, DE UMBRE ȘI LUMINI. Bețigașe mititele de lumină ieșeau din tavanul atât de scund, încât Holroyd era nevoit să meargă, aproape, în patru labe, pe măsură ce înainta. Existau pasaje laterale, găuri negre în care abia încăpea trupul unui om. Le ignoră. Nu trebuia să se rătăcească într-un labirint de căi dosnice. Singura lui traiectorie trebuia să se mențină pe acest coridor principal.

Curios, Holroyd examină primul bețigaș de lumină ivit în cale. Ca și celelalte, era din lemn. Era rece la atingere și, când trase de el, se stinse de parcă ar fi apăsat pe un comutator. Era atașat de tavan printr-o balama din lemn, iar lumina nu se aprinse din nou, până când nu repuse în contact bețișorul cu betonul. Curentul trebuia să vină de undeva din pământ.

Tocmai se pregătea să pornească mai departe, când observă tăblița care atârna de balama. Pe ea stătea scris:

Celula 17
Ocupant: Caz de amnezie
Observații: Nici una.

Pe plăcuța de la a doua balama citi: *„Celula 16, Nume... Nrad... A făcut greșeala să lovească într-un soldat al templului..."* Holroyd studie încruntat laconica inscripție. Greșeala lui Nrad era de apreciat.

La capătul șirului de luminițe, în bezna care se întindea dincolo de celula numărul I, se ridica o scară îngustă și abruptă. Holroyd o urcă trecând pe lângă coridoare slab luminate, dar imaginea din mintea sa fu cea care-l tulbură, a lui însuși rătăcind în această lume subterană a unui templu care se înălța în albastrul întunecat al văzduhului unei planete ajunsă la o vârstă de două sute de milioane de ani, de la propria lui naștere. Timpul ca atare nu avea nici un sens, mai străin ca moartea. Ciudat cum *trecuturile* nu mai însemnau nimic! Nu exista decât această ascensiune pe o scară secretă în semiobscuritate, aceste zece, unsprezece, douăsprezece niveluri pe care le urca.

Se opri pe al doisprezecelea, și ultimul, din dorința arzătoare, dar trecătoare, de a descoperi o cale care să-l ducă la acoperiș și, negăsind nici una, intră cu grijă în pasajul de trecere și merse de-a lungul lui. Tavanul de aici era destul de înalt pentru el ca să poată merge drept. Dar și aici, ca și pe coridorul temniței, se bifurcau tunele, pe care le ignoră, conform aceleiași teorii simple: mișcându-se în linie dreaptă,

nu avea cum să se piardă. Și aici se găseau tăblițe la fiecare luminiță. Pe prima se putea citi:

„Sadra, ajutor de bucătar, îi susține pe rebeli, unul dintre amanții ei, vorbărețul sergent Gan. Fereastră de control, dar nu și intrare."

Era o plăcuță tipică. Fiecare încăpere era ocupată de o servitoare de un gen sau altul. Cele mai multe aveau amanți, și majoritatea erau susținătoare ai rebelilor. Toate cele cărora Holroyd le aruncă o privire dormeau buștean.

Etajul unsprezece era ocupat în întregime de servitori, toți cufundați în somn. Fără cel mai mic zgomot, Holroyd se strecură în jos pe scara îngustă. Zoși de rând ocupau etajul opt, fezoși de rând, etajul șapte. Anteriele întunecate ce atârnau pe scaune și la capetele paturilor le trădau identitatea: Preoți! Preotese! La etajul patru se afla apartamentul prințului, iar pe tăblița cu informații generale se putea citi: „a fiicei sale, Giya, prințesa templului."

„Ambițioasă Giya, gândi Holroyd cu îndârjire, vicleană, trădătoare, isteață, setoasă de putere Giya!" Cu dinții încleștați, își furișă privirea prin ferestruica de control de la capătul apartamentului ei. Îi luă doar o clipă să surprindă întreaga priveliște. În imediata apropiere a razei sale vizuale înguste era o încăpere spațioasă, cu covoare grele. Acolo se aflau canapele, fotolii și mese. Mai încolo putu desluși ușa deschisă a unei camere de baie și tocmai acel punct îi stârni cu adevărat interesul.

Marginea patului și o masă lungă, îngustă și lucioasă cu o oglindă montată pe ea se zăreau prin ușă. Pe un scaun de lângă masă, într-un unghi drept cu ușa, ședea prințesa templului. Buzele femeii se mișcau. Holroyd își apăsă urechea de ferestruică. Cuvinte fără contur ajunseră până la el, o ininteligibilă, deși melodioasă, monotonie de sunete. După câteva minute bune de ascultat acel șuvoi de cuvinte, Holroyd se îndepărtă de ferestruică. Indiferent cui se adresa ea, nu putea să conteze la fel de mult precum căutarea unei treceri spre țarcul screerilor ori nevoia lui de a fugi zburând în ținutul întunecat al părții de est din Gonwonlane.

Pierdu șirul orelor de când tot colinda pasajele laterale, având grijă să nu se îndepărteze prea mult. Trebuie să fi fost două ore mai târziu, când se trezi iar la etajul patru, iar prințesa templului încă mai vorbea. Cu o curiozitate sinceră, Holroyd se înfundă de-a lungul coridorului care ducea la dormitorul ei. O privea cu uimire. Era singură. Buzele i se mișcau, articulând, iar vocea ei se auzi limpede și puternică, când el își lipi urechea de minuscula ferestruică prin care se uitase:

— Fie ca minutele să-i pară zile, orele, ani, zilele, veacuri. Lasă-l să cunoască veșnicia, în vreme ce zace în întuneric... Minutele să-i pară zile... orele... ani...

Intona întruna aceste cuvinte. La început, Holroyd încercă să se gândească la ele ca la o rugăciune, unul dintre acele lucruri fără sens, repetate la nesfârșit, destinate să inculce în minte un anumit tipar.

Dar apoi, prima impresie îi fu infirmată. Holroyd fu cuprins de o amețeală a minții, de o răbufnire de groază, îl izbi o înțelegere pe cât de cuprinzătoare, pe atât de fatală, ca oțelul înfipt în carne. Ce zicea ea? *Ce zicea ea?* „Fie ca zilele să-i pară veacuri." Cum, dar chiar așa fusese... pentru Ptath!

Prea târziu, Holroyd realiză că propria-i minte paralizată îl făcuse să-și piardă, pentru scurtă vreme, controlul asupra corpului, în favoarea unei minți care nu cunoștea nici spaima, nici îndoiala. Chiar în momentul în care conștientiza mișcarea mâinilor lui ce manevrau intrarea secretă în încăpere, se trezi în fața faptului împlinit. Nu mai avea cum să nu intre. Păși prin deschizătură și trebuie să fi făcut vreun zgomot, căci femeia se ridică în picioare și se întoarse cu o mișcare violentă, inumană, ca o tigroaică.

Bizară, înfățișarea ei, își zise Holroyd în gând. Nu se prea uitase prin ferestruică la corpul ei. Dar atunci nu bănuia nimic. Greu să-și închipuie momentul precis în care se petrecuse transformarea. Probabil că fusese deja în curs, cauzată de gândul recunoașterii zeului Ptath de către prințesa templului. Fulgerul identificării trebuie să fi străbătut opt mii trei sute de kanbi, până în îndepărtatul oraș Ptath și, instantaneu, zeița intrase în trupul prințesei. Cum de se întâmplase acest lucru era cu totul altă problemă, imposibil de analizat acum.

Nu conta. Îl trădase pe Tar și secretul pasajelor subterane, și se înfurie împotriva forței sălbatice din el, pentru că se folosea de înțelegerea și cunoștințele sale cu o totală desconsiderare față de pericol și consecințe. Furia își urmă drumul său scurt și inutil, risipindu-se în neant.

Nu mai era decât zeița Ineznia.

Ea stătea acolo, în picioare și arăta diferit de imaginea întipărită în memoria lui Ptath. Din amintiri, Holroyd își imagină că el era un zeu primitiv, sucombând în fața farmecelor intenționat etalate ale primei femei care-i zâmbea. Ar fi trebuit să știe că Ptath nu se lăsa ușor impresionat de nici o ființă umană, dar, în același timp, n-ar fi capabil să perceapă conștient calitățile speciale ale celor care reușeau să-i tulbure mintea neîmblânzită.

Femeia ardea ca o flacără vie. Nu-i de mirare că prințul templului se încruntase nedumerit la fiica sa transformată. Din ochii ei țâșnea foc; trupul iradia o aură incendiară. Numai glasul ei, când se făcu auzit, era dulce, deși exista o anumită înflăcărare în el, o pasiune și o mândrie stranii care, preț de o clipă, îi dădeau o aparență nepământeană.

— Peter Holroyd, rosti ea, oh, Ptath, este un moment important în viețile noastre. Nu te speria că te-am recunoscut. Află doar atât, că ne-am adjudecat victoria. Am câștigat prima rundă, deși nu cea mai periculoasă, în războiul zeiței Ineznia, purtat ca să te distrugă. Ea te-a strămutat în Gonwonlane din timpul paralel, *înainte* de sorocul la care ți-era dat să te întorci. Fără cunoaștere, lipsit de putere, urma să te materializezi în palatul-citadelă și să fii exterminat. Așteaptă! Taci!

Vocea îi vibra ca o bară de oțel. Holroyd, care deschise gura pentru a-și exprima nedumerirea, o închise imediat. Nu era zeița, se gândi; asta *nu* mai era zeița. Femeia se grăbi să-l lămurească pe un ton mai imperios:

— Toate acele planuri inițiale ale ei le-am zădărnicit. Folosindu-mă cu grijă de ceea ce-mi mai rămăsese din puterea zeiască, de care ea habar n-avea, te-am situat în acest punct îndepărtat al ținutului Gonwonlane, am uzurpat trupul prințesei templului și ți-am plasat conștiința primară sub un curent constant de presiune, pentru a-ți permite să extragi din adâncurile întregii tale personalități ultima-ți reîncarnare, ceea ce s-a soldat cu succes. Și uite așa, Peter Holroyd — glasul îi era ca sunetul unui clopot —, începe bătălia ta pentru viață. Acționează ca și cum te-ai afla pe teritoriul inamicului. Fii nefiresc de suspicios, dar depășește-te pe tine însuți, ducându-ți toate hotărârile până la capăt. În cazuri de criză, bazează-te pe corpul tău nemuritor. Iată ce *trebuie* să faci: trebuie să cucerești Nushirvanul, prin orice mijloace ți-ar veni la îndemână. Gândește-te la asta, în timp ce vei zbura la noapte spre Ptath. N-o să-ți ia prea mult ca să-ți dai seama de importanța acestui atac. Asta-i tot ce aveam să-ți spun, încheie ea, aruncându-i un surâs de o tristețe stranie. În afară de acest lucru, buzele îmi sunt pecetluite de aceeași vrajă care mi-a înlănțuit trupul într-o carceră a palatului-citadelă, de nici nu mai țin minte câte veacuri. Ptath... Peter Holroyd... cea de-a doua ta soție, de mult uitata L'onee, se va strădui să facă mai multe pentru tine, dacă va mai găsi vreun moment prielnic, dar deocamdată grăbește-te, ieși pe balconul meu și coboară în curte, unde ai să dai de țarcul screerilor și...

Vocea i se stinse. Ochii i se măriră și scăpărară peste umărul lui Holroyd, care se întoarse pe jumătate, în timp ce săgeata din arcul lui Tar îi fulgeră pe lângă tâmple și se

împlântă în pieptul femeii, lovind-o drept în inimă. Ea rămase o clipă în picioare, încordată, apoi îi zâmbi lui Holroyd, cu tandrețe și căldură. Holroyd o prinse în brațe, pe când se prăbușea, și o auzi murmurând:

— N-are decât să moară acest trup! Ar ține minte... prea multe. Noroc!

În spatele lui, Tar urla:

— Grăbește-te, omule, pune hainele astea pe tine. Plecăm chiar acum.

Se mai auziră și alte țipete în depărtare, însuflețindu-l oarecum. Pe măsură ce fugea, imaginea pe care i-o lăsă în memorie fu aceea a unei tinere de o frumusețe perfectă, din care se stinsese flacăra vieții, zăcând încremenită pe un covor gros. Acea imagine se păstră vie și clară până în momentul în care se simți tras pe spatele încovoiat al unui screer, de către un călăreț care abia se zărea. Bătaia de ciocan a aripilor mari, cât paletele unei mori de vânt, vuietul vântului pe măsură ce pasărea se înălța în văzduhul înnorat al nopții îi alungă chipul ei din minte. În acel moment se auzi vaietul călărețului din fața lui Holroyd.

— Sunt lovit! răcni omul.

Păru că se aruncă înainte în întuneric. Acolo unde se aflase bărbatul acela, nu mai rămăsese decât o șa goală. Un țipăt slab se destrămă în noaptea de dedesubt.

Se trezi singur pe un screer nemânat de nimeni, într-o lume fantastică, stranie.

VI

Zbor în noapte

LUNA IEȘI DINTR-UN NOR URIAȘ. ERA UN GLOB ENORM, MAI mare decât văzuse Holroyd vreodată. Era foarte aproape, ca și cum Pământul și strălucitoarea, argintia-i fiică s-ar fi apropiat mai tare unul de celălalt din de mult uitatul secol XX încoace. Sfera ce cobora părea să aibă un diametru de vreo trei metri. Umplea aerul nopții cu razele sale. La lumina ei, Holroyd mai aruncă o ultimă privire fugară spre Linn.

Cetatea templului licărea scăldată în razele lunii. Templul propriu-zis se înălța alb și pur, ca un pilastru conturat într-o aură proprie. Era înconjurat de copacii parcului, întunecați și stranii. Primul cerc de clădiri începea exact la marginea parcului. Treptat, priveliștea se pierdu în depărtare, iar orașul deveni o umbră pe un sol vast și nedefinit. Aceasta fu imaginea care-i rămase lui Holroyd: micimea cetății, imensitatea ținutului.

Își alungă orașul din minte. Trecutul, reprezentat de el, rămase în urmă, la fel cum se întâmplase și cu imaginea femeii. Fu cuprins de o tristețe, de o mare melancolie. Îl izbi faptul că se lupta de atâtea minute să uite de imaginea unui corp omenesc în cădere, prin aerul nopții. Era mai șocat decât ar fi dorit să admită. Își văzuse de multe ori camarazii și dușmanii murind, dar întotdeauna știuse că nu a avut nici o vină în cazul prietenilor, iar pe dușmani să-i ia naiba!

Dar acela îi fusese prieten, deși nu-l cunoscuse personal. Ba chiar mai mult decât atât, un salvator, care-și jertfise viața cu noblețe. Încă un trup, se gândi posomorât Holroyd, încă un pumn de carne zdrobit în căutarea străvechii și tragicei sale întoarceri în țărână. Câți bărbați nu căzuseră din înălțimi spre această întâlnire violentă cu solul? Câți, în două sute de milioane de ani?

Gândurile îi fură întrerupte de rafalele vântului, de zbaterea aripilor imense, de noaptea ce părea să nu se mai termine. Îl apucă furia împotriva întunericului. „Lua-te-ar dracu', Ptath, ce vrei să faci, să recuperezi șapte sute de ani într-o singură noapte?"

Trebuia de acum să se facă lumină, gândi Holroyd cu răceală. Având în vedere că locatarii templului dormeau de câteva ore, iar el era afară, pe uriașa pasăre-aeroplan, de încă și mai multe ore. Dar noaptea nu se duse. Ceva nu era în regulă, cu siguranță, în privința acestui incredibil zbor prin bezna fără de sfârșit.

Prin întunericul ce trecea grăbit pe lângă el, Holroyd se mișcă stingher în șaua lui. L'onee, sau cine mai era, *ce-o* mai

fi fost și ea, îi spusese că o să-l mai ajute. Să fie acesta vreun ajutor din partea ei? Părea prea puțin probabil. Căci ea îl mai sfătuise și să se ducă pe frontul din Nushirvan, ca să atace și să distrugă acel stat de proscriși. Mintea lui se opri asupra acestui punct, cu mâhnire. *El trebuia* să atace Nushirvanul, cu populația lui de cinci miliarde de locuitori, cu munții lui care se întindeau la nesfârșit, cu luptătorii lui atât de puternici și de vicleni. Hohoti scurt. Vântul tânguitor îi smulse de pe buze sunetul aspru al râsului, care se pierdu în imensitatea nopții. Dar gândul rămase. După o clipă, știu la ce se gândise ea și de ce era posibil.

În toate epocile, o mână de oameni cu voință de fier și personalități pe măsură domniră și luară hotărârile potrivit cărora masele de oameni ai timpurilor lor își croiră neînsemnatele destine. Foarte simplu, foarte limpede, semizeul Holroyd-Ptath *trebuia să se ducă pe frontul din* Nushirvan, să preia controlul asupra armatelor de acolo și să înceapă un război-fulger asupra acelui ținut înainte ca zeița Ineznia să se dumirească ce se petrece.

Holroyd trase adânc aer în piept. Trebuia, bineînțeles, să ia legătura cu grupurile de rebeli și să afle ce vroia să spună pamfletul pe care Tar i-l arătase, în legătură cu rugăciunile care erau izvorul puterii zeiești a zeiței. Căci, dacă era adevărat, atunci de unde își deriva Ptath *puterea*?

Dintr-odată, simți imensitatea acestei probleme, care îl însufleți cu un elan fără egal. „Un creier din 1944, gândi el tremurând, dominând trupul zeului din Gonwonlane!" Se încordă în strădania sa de a cuprinde în sinea lui toată

minunăția acestui fapt. Întreaga-i ființă fu cuprinsă de fiorii unor gânduri halucinante. Iar noaptea ciudat de lungă se prelungi și mai mult.

Zorile veniră cu o iuțeală tropicală. Soarele apăru la orizont, în spatele lui, și își răspândi razele peste sate, ferme, păduri dese ca o junglă. În față i se întindea un tărâm verde, prolific.

Departe, spre nord, licăreau undele întunecate ale unei mări, iar în față era un oraș. Orașul se afla foarte departe, atât de slab observabil încât îl tot pierdea în negura depărtărilor. Dincolo de oraș, părea că se ridică silueta monstruoasă a unei stânci. O stâncă? Holroyd se încruntă. Ptath era orașul Marii Stânci și nici un screer n-ar fi putut parcurge în zborul său o distanță de șapte zile într-o singură noapte. Chiar dacă acest gând îi trecu prin minte, el își dădu seama că acesta fusese motivul pentru care noaptea nu mai avea sfârșit. Cineva îl *trăgea* spre Ptath. Să fie L'onee?

Deodată, realiză că nu-și putea permite să riște. Trebuia să silească fiara să coboare. Aici. Acum. În minutul acesta. Avu senzația că se lăsa în jos. În clipa următoare, ca un imens vultur-pescar ce plonja după vânat, screerul se aruncă spre îndepărtata lizieră a junglei.

Pământul de sub el părea nelocuit. În ultimul moment, Holroyd întrezări imaginea unei căsuțe cu acoperiș roșu, așezată la adăpostul verzui al ramurilor de palmieri. Apoi, uriașa pasăre trecu ca o săgeată deasupra marginii junglei, ce se întindea dedesubtul lor. Ateriză într-o viteză nebună, fluturându-și sălbatic aripile. Pe măsură ce se oprea, Holroyd

observă pentru prima oară smocurile de pene de pe gâtul golaș, plin de nervuri. Imaginea îl izbi, îl făcu să se întrebe îngândurat care o fi fost îndepărtatul strămoș, din secolul XX, al screerului. Dar felul în care evoluase această structură musculară și osoasă era prea radical. Probabil că acea constituție fizică cerea o investigație științifică detaliată, iar el nu era în măsură, pentru că niciodată nu fusese în stare să recunoască mai mult de o duzină de specii. Reveria îi fu întreruptă de un glas cristalin care-i vorbi din spate:

— Ai face mai bine, Peter Holroyd-Ptath, să cobori.

Se răsuci în șa. O fată îl aștepta pe o potecă îngustă, la vreo șapte metri distanță. Era o sinceritate tăcută în ochii ei întunecați, o tristețe întipărită pe chipul ei măsliniu și o flacără interioară care nu putea rămâne nebăgată în seamă.

— Repede! îl îndemnă vocea acestei noi L'onee. Dacă nu strunești screerul zburător, nu zăbovește prea multă vreme într-un loc. Ai grijă să nu pășești în fața lui. Nu va ezita să te ciupească. De altfel, încheie ea repede, noi, eu și cu tine, Ptath, avem doar o scurtă oră la dispoziție. N-avem timp de pierdut.

Pe când aluneca din șa, pe Holroyd îl încercă rușinea. I-a fost greu la început să determine motivul acestui sentiment, dar după o clipă reuși să-l identifice: ea-l recunoscuse drept Ptath, indiferentă la eul străin al lui Holroyd, ce pusese stăpânire pe trupul zeului cu ceva timp în urmă. Acea dominare era atât de totală încât nu simți nici o diferență. Ptath era Holroyd. Era un Holroyd care, poate, lua puțin prea în serios realitatea din jurul lui, un Holroyd care s-ar fi

îndreptat spre un soi de balamuc gonwonlanian, dacă s-ar fi găsit, de fapt, în *propriul* corp. Dar, cu această excepție, contopirea zeiescului cu omenescul într-un trup de bărbat era atât de totală, încât până și amintirea zeului îi părea un vis. Din cauza supremației identității personale, acceptarea intimă a femeii îl puse în încurcătură pe când se apropia încet de ea.

Tânăra nu se urnise din loc. Ochii ei erau plini de lumini și umbre. Pletele negre îi cădeau pe spate în cascadă, dar nu erau bine periate. Avea frumusețea robustă a unei tinere țărănci. Trupul ei bine clădit radia prospețime. Holroyd observă cum îl urmărea cu un zâmbet palid și enigmatic pe buze.

— Nu da atenție acestei forme, Holroyd, îl lămuri într-un târziu. Este corpul unei tinere țărănci, pe nume Moora, care trăiește cu mama și cu tatăl ei, la un sfert de kanb de aici.

Să nu-i dea atenție era ușor de zis. Radia atâta vitalitate! Când se întoarse să pășească pe cărare, se mișca cu sprinteneala tinereții, cu o grație înnăscută, încât bărbatul se opri, fascinat. Se grăbi, totuși, să o urmeze pas cu pas, pe cărarea îngustă, în liniște. Dar, după un timp, lăsă să-i scape:

— Unde mergem? Și ce se întâmplă cu screerul?

Ea nu răspunse. Se adânciră în pădure. Tulpini cățărătoare atârnau de ramurile copacilor, al căror frunziș, deasupra lor, era atât de des, încât razele soarelui de dimineață nu reușeau să le risipească umbra. Treceau printr-o lume tăcută, luminată pe jumătate.

— Cum se face, îi strigă Holroyd, că am ajuns în Ptath într-o singură noapte de zbor?

— Păstrează-ți întrebările pentru mai târziu, veni răspunsul. Iar în ce privește screerul, nu mai ai nevoie de el.

Merseră în continuare. Bărbatul se gândi la cât de mult ținuse noaptea care tocmai trecuse. Senzația de primejdie îi spori, la fel ca și conștientizarea faptului că fiecare minut ce trecea putea aduce surprize neașteptate. S-o urmeze el, care fusese ademenit într-o temniță, pe aceeași femeie care-l trădase?

— Vezi, aici... începu el.

Dar lăsă cuvintele să i se piardă în văzduh. Cărarea, atât de strâmtă până atunci, începea să se lărgească. Un luminiș i se așternu la picioare, iar puțin mai la dreapta, se ivi căsuța pe care o zărise de sus. Nu se vedea nici țipenie de om. Peste tot domnea o tăcere adâncă, care pătrundea și în locuința cu un singur etaj, decorată cochet, lucrată în lemn cu multă dibăcie. Era la fel de curată, pe cât de plăcută. Oameni dintr-o bucată locuiseră acolo. *Locuiseră.* Impresia de părăsire se mai ștergea la vederea carpetei din holul de la intrare. Rămas în prag, Holroyd cântări din ochi mai întâi alcovul care se deschidea la dreapta de ceea ce trebuia să fie camera de zi, după care o privi pieziș pe fată.

— Mă bucur, începu ea cu sinceritate, că devii precaut înainte de a intra. Dar gândește-te o clipă! A fost necesar să-l păcălesc pe Ptath să intre în temnița templului pentru ca Holroyd să renască. În rest, fii sigur că am să pășesc prima oriunde am să te mai rog să intri.

Nu că ar mai fi existat vreo bănuială după ce intrase ea, își spuse în gând Holroyd, dar de ce se aflau acolo? Scutură din cap bănuitor, după care atenția îi fu atrasă de cele din jurul lor.

Camera de zi era prea puțin mobilată. Existau scaune tari, un covor, un scrin, o masă, un bețigaș de lemn care atârna din tavan, iar într-un colț, pe o platformă, fixată în ea, strălucea o bară din metal. Arunca raze de un violet închis. Holroyd observă că ochii fetei îi urmăreau privirile.

— Un bețișor de rugăciune! îl lămuri ea.

Bețișor de rugăciune! Acesta era deci izvorul puterii zeiești a Inezniei. Holroyd se apropie de platformă. Cum funcționa? Ce făcea practic? Se întoarse curios spre fată, dându-și seama că ea continua să vorbească:

— Părinții Moorei sunt plecați, așa că suntem singuri, Ptath, împreună, pentru prima oară în... în...

Ea ezită, apoi suspină.

— Timpul, hotărî ea pe un ton plictisit, n-are nici un sens. Este așa de lung că am murit de o sută de milioane de ori de dorul tău.

Vocea ei deveni acum mai înfocată:

— Încă o dată am să mă încarnez pentru tine în toate femeile. Astăzi, mă poți avea ca țăranca pe nume Moora. Mâine am să-ți apar sub chipul frumoasei fete din argintiul Trinano, pe care ai s-o întâlnești din întâmplare pe stradă. Poimâine, o doamnă spilcuită de la curte îți va cădea în brațe și, încă o dată, îmi voi lua adevărata mea înfățișare, de preafericită soție. Așa ne distram pe vremuri, așa va fi din nou.

Desigur, pe primul plan trece afacerea asta nenorocită cu Ineznia.

Holroyd abia auzi ultima frază. Mintea îi rămăsese agățată de ceea ce spusese ea până atunci. Cuvintele îi vibrau în creier, pătrunzând înțelesul fiecărei silabe de parcă ar fi citit într-o carte. Îi trecu prin minte că nici un soldat, angajat într-un război fulger, n-ar trebui să se simtă pierdut într-o situație ca asta.

— Dar uite, se auzi el vorbind, vrei să-mi spui că tu chiar intri în posesia altor femei ca să...

Nu mai putea continua. Observă că tânăra căsca ochii la el. O grimasă de dezamăgire îi rida buzele.

— Of, Ptath, îl mustră ea, tu ești cel schimbat dacă găsești vreun păcat în ce făceam noi odinioară. *Tu erai craiul. Eu nu făceam decât să cedez poftelor tale.* Numai și *numai voinței tale mă voi supune întotdeauna.*

Nu putea să-i spună nimic în legătură cu asta. Justețea reproșului nu era depășită decât de ciudata flexibilitate a caracterului ce se dezvăluia în actul mărturisirii. O femeie care încuraja orice perversiune a bărbatului ei. „L'onee, se miră Holroyd în sinea lui, L'onee, cât ești de instinctuală! Nu-i de mirare că trupul tău adevărat zace înlănțuit într-o temniță de palat, prizoniera cuiva care cel puțin a văzut mai departe de plăceri."

— Uite, o împăcă molcom Holroyd, nu m-ai adus aici doar ca să facem dragoste. Și, apoi, vreau să știu cum ai făcut. Cum ai făcut un screer să zboare direct în locul în care o tânără țărancă mă aștepta într-un luminiș de pădure? Și încă

ceva, continuă el, accidentul călărețului care a căzut de pe screer, *chiar a fost* un accident? Stai, îi sună puternic glasul, în vreme ce gesticula violent spre platformă. Bețișorul ăsta de rugăciune! Cum funcționează? Pare să fie făcut din metal, aduce aproape a oțel. Ciudat, dacă stau să mă gândesc mai bine. Este primul metal pe care l-am văzut de când am venit în Gonwonlane. Ei bine? încheie el.

Ea era liniștită acum. Ochii îi zâmbiră pentru o secundă, iar el observă. „Mai bine ia aminte! se avertiză el. Caracterul acestei femei este, neîndoielnic, mult mai întortocheat decât o arată fiecare față a ei în parte." După o clipă, ea nu-i oferi încă nici un răspuns. Rămase în picioare studiindu-l; și căutătura crispată a privirilor ei era stranie. Parcă ar fi considerat reacția lui ceva ce nu era decât în mintea ei. Deodată, tânăra se îndreptă spre platforma din care ieșea bețișorul de rugăciune. Îi făcu semn lui Holroyd și îl îndemnă cu o voce poruncitoare:

— Ia-mă de mână și am să-ți arăt cum se roagă țăranii. Este important să afli lucrul acesta, întrucât din totalitatea miliardelor de bețișoare asemănătoare derivă puterea zeiască.

Holroyd dădu din cap. Nu găsea ce rost avea să ia o decizie bruscă. Voința, conștiința sporeau în el, iar acum știa că nu avea de gând să mai facă nimic pentru a colabora cu cineva sau a se supune comenzilor altuia. Fusese grăbit cu o viteză amețitoare. Îi era de-ajuns. Mai presus de orice, avea nevoie de câteva zile să se orienteze și să-și plănuiască demersurile viitoare. Își dădu treptat seama că L'onee trebuie să fi înțeles motivul refuzului său. Se întoarse grăbită la el.

— Nu fi prostuț, îi vorbi ea cu sinceritate, n-avem timp de pierdut. Orice fel de întârziere ne-ar putea fi fatală.

Nu mai avea ce să spună. Fără îndoială, existau primejdii. Nu mai conta. Nu era în firea lui să meargă înainte în necunoscut. Tăcerea lui putea fi luată drept ezitare. Fata, cu un gest de nerăbdare, îl prinse de mână și îl trase după ea.

— Haide, îl grăbi. Indiferent ce vei mai face, trebuie să afli asta.

Forța ei îl surprinse, dar Holroyd se desprinse din strânsoarea ei cu o fermitate senină.

— Cred, conchise el, că voi vizita orașul Ptath, mai înainte de orice.

Se întoarse și, fără un cuvânt, fără s-o mai asculte, ieși în holul de la intrare și apoi afară din casă. Se uită de două ori înapoi, cât mai putu zări căsuța. Dar nu observă nici o mișcare, nici un semn de viață. Tăcută ca o vizuină a răului, se ridica în lumina soarelui de dimineață și îi dispăru din vedere, în vreme ce se afunda în desișul lizierei.

VII

Tărâmul întunericului

JUNGLA ERA UMEDĂ ȘI CALDĂ. ÎI LUĂ CAM O ORĂ DE MERS neîntrerupt spre vest, ca să iasă din ea. Holroyd se opri brusc. Ajunsese în câmp deschis, pe panta unui deal și zări un lung șir de coline ce se înălțau în fața sa, ascunzând vederii lui orașul Ptath. La nord se afla o mare întunecată, lucitoare. Dar abia dacă o luă în seamă.

Valea îi atrase însă atenția. Acolo se afla o cazarmă. Mișuna de bărbați și de fiare, de femei, în aglomerația de clădiri. Prezența femeilor îl nedumeri. Dar după un moment de uimire, înțelese. Bineînțeles! Aceasta era o tabără militară permanentă, cu stabilimente pentru bărbați însurați.

După cât i se părea, tot felul de manevre sau vreun tip de antrenament se aflau în plină desfășurare. Urmări pentru o vreme operațiunile neobișnuite. Pretutindeni părea că plutește o anumită apatie. Cavaleria, călare pe grimbi, galopa într-un mod dezinvolt, călăreții purtând lănci lungi din lemn.

Își mânau jivinele într-un anumit mod, ieșind din linie, dinaintea unui grup de femei, conversând pentru un minut, după care se îndreptau la trap spre corpul principal. Părea un spectacol dizgrațios de la distanță, dar probabil că exista o explicație.

Pe cât putea vedea el cu ochii de-a lungul văii, în orice direcție, erau numai soldați și clădirile care-i adăposteau, strălucind albe în soare. Nu avea altă posibilitate decât să traverseze valea. Dacă ar reuși să-i stăpânească ieșirile necontrolate ale lui Ptath, ar putea să-și vadă de drum, trecând neobservat. Estimă distanța la vreo opt kilometri — o oră și jumătate.

Parcursese cam o treime din calea lui, trecând în tăcere pe lângă un grup de bărbați și de femei, când se auzi tropotul unor labe grele. Un lung șir de grimbi mugi la vreo trei metri de el. Majoritatea călăreților se uitau curioși la el. Dar un bărbat, un tip înalt, cu veșminte arătoase și pene colorate la chipiul lui alpin, făcu ochii mari, uluit, apoi își scoase jivina din rând. Se aplecă adânc în șa.

— Prințe Ineznio! strigă el. Nemaipomenita surpriză a vizitei excelenței voastre va umple de entuziasm armata. Îl voi informa pe mareșal de îndată!

Se întoarse în goană către un grup de bărbați și de femei din apropiere, lăsându-l pe Holroyd să-și aducă aminte de spusele prințului templului pe drumul spre Linn, după care Ptath semăna, nu numai cu statuia din templu, dar și cu un anume bărbat, prințul Ineznio. Pentru prima oară acea remarcă, pe care și-o amintea atât de vag, îi semnala un pericol.

Holroyd își analiză situația cu ochii pe jumătate închiși. Valea vuia de oameni și de animale. În spatele lui și pe fiecare flanc, erau soldați și clădiri, la fel ca pe front. Iar în fața lui înaintau o mulțime de ofițeri, împreună cu nevestele lor.

Nu mai avea nici o scăpare, nu mai avea nimic de făcut, decât să încerce să-și asume identitatea falsă. Dacă acești oameni îl acceptau ca Ineznio, putea afla de la ei detalii despre alcătuirea armatei și, apoi... despre frontul din Nushirvan! Dintr-odată își pierdu răbdarea, cuprins de un elan înflăcărat, amestecat cu frică și prudență. Detaliile imitării acelei persoane nu erau importante. Nu mai conta că era aproape sigur de diferența dintre propriul glas și cel al adevăratului Ineznio. El era Ptath, de trei ori marele Ptath, *zeul* gonwonlanian.

Identificarea îi răsună în minte ca un clopot. Cu o încredere sălbatică urmări grupul de ofițeri și de doamne care se opriră în fața lui, se reculeseră, făcură o plecăciune adâncă și așteptară, evident, să primească aprobare.

Holroyd le-o dădu, informându-i cu glas poruncitor:

— Mă aflu aici să văd manevrele, detaliile legate de antrenament. Dați-le ordin să înceapă!

Se descurcase de minune. Numai că nu Holroyd vorbise, ci Ptath. Nu, nici măcar zeul însuși. Fusese gândul identității lui Ptath care îi adusese pe buze acea replică arogantă. Ptath devenea mai valoros, mai integrat, de la o oră la alta. Femeile erau, în majoritatea lor, tinere și chipeșe. Îl priviră cu un interes sincer. Mai mulți ofițeri se apropiară, dintre care unul cu zece pene albe și cinci roșii la chipiu. Bărbatul avea o fizionomie energică și părea de vârstă mijlocie. Vorbi molcom:

— Suntem onorați, înălțimea voastră. Probabil că nu vă amintiți întâlnirea noastră de la palat, când v-am fost prezentat. Sunt mareșalul Nand. Mă aflu la comanda corpului de armată în rezervă numărul 9430, care așteaptă să plece cât de curând pe frontul din Nushirvan.

Omul continuă să vorbească, dar în ciuda dorinței lui de-a asculta, Holroyd nu mai putea. Aura personalității lui Ptath începuse să se disipeze. Gândurile începură să i se învălmășească, precum un dop purtat de apele înfuriate ale unei mări în plină furtună. Era nedumerit și, totodată, absorbit în calcule. Nouă mii patru sute treizeci de corpuri de armată. La el acasă, un corp de armată nu cuprindea mai mult de patruzeci, până la nouăzeci de mii de oameni. Impresia lui era că văzuse mai mult decât atât în această vale verde. Dar să presupunem că cifra era mai mică. Patruzeci de mii de bărbați într-unul dintre cele nouă mii patru sute treizeci de corpuri de armată însemna în mare nouăzeci și patru de milioane ori patru... patru sute milioane de suflete.

Tulburarea îi dispăru. De fapt, era chiar o armată mică pentru un stat cu o populație de cincizeci și patru de miliarde. Numai în Nushirvan, cu populația sa de cinci miliarde, ar putea fi mobilizați pe câmpul de luptă un miliard de oameni. Holroyd trase adânc aer în piept. Era încântat în sinea lui, încercând fascinația plină de exaltare a unui soldat în fața potențialului militar al unor asemenea armate imense și înfricoșătoare. Își zise în gândul său: „Ar putea fi antrenați pentru un război-fulger, cu screeri, în loc de avioane, și grimbi, în loc de tancuri."

Din clipă în clipă, imensitatea acestui teritoriu îi devenea tot mai limpede, la fel ca și importanța de a supraviețui, chiar aici, așa cum și avea să fie silit s-o facă. Holroyd-Ptath, zeul suveran al ținutului Gonwonlane...

— Și dacă mă veți urma pe aici, excelența voastră, îl îmbia mareșalul, am să comand unor unități să execute câteva exerciții tactice în onoarea excelenței voastre. Din contingentul de trei sute cincizeci de mii, ofițeri și soldați, ai corpului meu de armată...

„Din *ce*?" se întrebă Holroyd în sinea lui. Era conștient că îl urma pas cu pas pe mareșal, cu gândurile aiurea. Estimarea sa inițială trebuia înmulțită de nouă ori. Trei miliarde șase sute de milioane de bărbați, nemaipunând la socoteală corpurile de armată peste numărul 9430. Erau mai mulți soldați decât toți oamenii care trăiseră pe pământ în 1944 — cea mai mare armată a celui mai întins stat din câte existaseră vreodată. Armata *lui*, pământul *lui*, dar nici măcar nu le putea cuprinde cu mintea. Măcar de-ar fi putut birui intrigile și ambiția unei zeițe, ca să-și ia înapoi ce îi aparținea de drept.

De lângă el, vocea unei femei îi șopti:

— Sunt aici, Ptath, într-un nou trup, ca să te ajut... să te sfătuiesc.

Cuvintele ei avură asupra lui un efect bizar. Îi provocară repulsie, sentimentul că-i treceau prin cap gânduri nesănătoase. Peter Holroyd, americanul care stăpânea o lume... ce tâmpenie total nedemocratică! Dar putea el spera să-l învingă pe acel Ptath puternic și primar dinăuntrul lui care nutrea

asemenea aspirații? Îndoiala îl umplu de indignare, în vreme ce se întoarse ca să arunce o privire noului trup al lui L'onee. Se liniști încetul cu încetul. Noua ei formă era cea a unei femei durdulii, de vârstă mijlocie, iar alegerea ei îl interesă. Înainte să poată zice ceva, L'onee îi șopti din nou:

— Sunt soția mareșalului Nand. Amanta lui se află în stânga ta. Ptath, armata trebuie transformată și reorganizată. Femeilor nu li se permitea accesul în taberele de antrenament până acum câțiva ani, când Ineznia s-a hotărât să te distrugă. Intenționa să se asigure că armata nu era suficient de pregătită ca să lanseze, la ordinul tău, atacul asupra Nushirvanului, în cazul în care te-ai fi aflat vreodată în poziție să-l dai. Dar ofițerii rebeli s-au opus deteriorării, astfel încât, la bază, armata se află într-o stare mult mai bună decât își închipuie ea.

— Draga mea, se auzi vocea mareșalului dinspre celălalt umăr al lui Holroyd, nu ai voie să-i șoptești la ureche înălțimii sale.

— Îi spuneam ceva foarte important, se bosumflă femeia. Nu-i așa, prințe Ineznio?

Căpitanul surâse și încuviință din cap. Se simți, deodată, mult mai bine. Răspunsul spontan al femeii îi făcu plăcere. Aceasta era adevărata viață care i se întindea la picioare, clipă de clipă. Nu-i plăcea caracterul lui L'onee dintr-o mulțime de motive, dar ea *se străduia* să-l ajute. Încercă să-și închipuie ce însemna acel fapt. Mărturisise că adevăratul trup îi era închis într-o temniță. Îi era ciudat de greu să-și imagineze acea realitate. Avea obligația s-o salveze, desigur. Dar

momentul și modalitatea evadării ei îi erau deocamdată la fel de neclare, pe cât îi fusese înfăptuirea atacului său asupra Nushirvanului. Nu știa nici măcar unde era închisă. Iar ea nu-i putea indica locul.

De fapt, și până la asaltul asupra Nushirvanului mai rămânea o cale la fel de lungă. I se păruse imposibil. Acum, însă, iată că întrevedea o cale, în viitorul îndepărtat. Poate că un prilej similar ar fi apărut și în privința trupului soției sale.

— Ptath, i se adresă din nou L'onee. Nu mai trebuie să zăbovești pe aici nici o secundă. Ai văzut tot ce era mai important. Ai aflat acum de principalele lipsuri ale armatei, de indisciplina datorată în mare parte prezenței unei amante în căminul fiecărui soldat, o situație deliberat creată de zeiță în dorința ei de a te distruge. Acum că știi acest adevăr elementar, nu mai poți irosi nici o clipă aici, doar cu o mică parte din armata care trebuie reformată. Îți jur că fiecare oră, fiecare minut, sunt vitale. Ține minte, Ptath, trupul îmi zace într-o carceră mai neagră decât cea în care ai fost tu ținut atât de puțin timp. Dacă *ea* m-ar descoperi fără apărare, m-ar putea distruge — și ar face-o imediat — iar atunci numai tu, în deplinătatea forțelor tale, mi-ai mai putea reda capacitatea de a fi un pol al puterii. Ptath, de dragul meu și al tău, lasă-te purtat de mine în următoarea etapă a ceea ce trebuie tu să înveți în lupta pentru salvarea noastră, a amândurora. Ptath, lasă-mă să te duc de aici prin tărâmul întunericului.

Lui Holroyd îi veni greu să o asculte, aproape în pofida voinței sale, dar convins pe jumătate că *văzuse* deja principalele nereguli din armată, iar orice altceva nu mai putea fi decât o repetare a detaliilor. Acum se uita la ea nedumerit.

— Tărâmul întunericului? repetă el ca un ecou.

Ea continuă cu un gest de nerăbdare:

— Nu-i decât un mijloc de a ieși din această vale. Ce ai văzut aici, ți-aș fi povestit eu până la căderea nopții. Ptath, dimineața abia a început și cu toate astea o mare parte din ea ți-ai irosit-o descoperind personal două lucruri: neregulile din armată și faptul că Ineznio este o persoană reală care-ți seamănă pe de-a-ntregul, până și la voce. Te-aș fi putut eu informa despre amândouă în două minute. Ptath, hai să petrecem această dimineață împreună, ascultă-mă ce-ți spun! Lasă-mă să te învăț ce trebuie. Și după aceea poți să pleci unde vrei tu. Ptath, zi că vei veni prin tărâmul întunericului! *Trebuie* s-o spui tu cu voce tare. Sunt prea slăbită ca să te iau cu forța, altfel aș face-o pe loc.

Holroyd ezită, impresionat în ciuda voinței sale. Ea avea dreptate. Cea mai mare problemă dintre toate cele cu care se confruntase, de când se întorsese în Gonwonlane, fusese lipsa de informații. Propriul refuz de a se lăsa călăuzit în drumul său nu trebuia să excludă posibilitatea unei dimineți de întrebări și răspunsuri. Poate că se cam grăbise, când o părăsise atât de brusc. În apropierea lui, mareșalul Nand îl anunță:

— Iată-ne ajunși, Sire. Vă rog să menționați sectorul pe care doriți să-l vedeți defilând.

Să menționeze sectorul! Holroyd zâmbi cu amărăciune. Da, hai, numește-l. Rostește-i titulatura tehnică, astfel ca toată lumea să-și dea pe dată seama de întreaga înscenare. Se întoarse cu fața la femeie, șoptindu-i grăbit:

— Am să merg prin tărâmul întunericului. Și acum?

Răspunsul fu... realitatea.

La început nu a fost decât întuneric. Era intens, impenetrabil. Totuși, după o clipă, știu că L'onee se afla lângă el. Conștiința lui deveni mai lucidă. Umbre, își zise în gând, el și femeia nu erau decât umbre furișându-se în noapte.

Cât de departe?

Cuvintele îi ajunseră în creier, deși nu fuseseră rostite și nu îi erau adresate. Nu fu în stare să înțeleagă acest aspect, așa cum nu putea să priceapă cum de reușise să-i prindă gândul. Îi era foarte limpede că reușise. Mintea îi era mai sensibilă decât a oricărui om care a trăit vreodată, și așteptă cu încordare un răspuns, care veni de departe. Întregul spațiu și timp răsunară de ecoul acelui gând de răspuns, care ieși la suprafața întunecatului vortex fără de sfârșit, răspândindu-și undele în toate direcțiile, mai iute decât zburau umbrele femeii și bărbatului.

Mai departe, roabo!

Dar anii deja s-au înmulțit.

Vor trece și mai mulți! Du-ne, Du-ne!

Noaptea timpului se adânci. Secole se dizolvară în beznă, iar senzația abisală care-l încerca pe Holroyd izvora din gândul că eternitatea era la fel de aproape ca și acea noapte care învăluia

totul. Observă că o parte a minții femeii se îngrozea tot mai mult. Pentru prima oară își dădu seama că personalitatea ei era împărțită în două secțiuni distincte. O porțiune era frământată de o furie neputincioasă față de sarcina pe care trupul ei o ducea la îndeplinire, cealaltă porțiune era roaba supusă, depinzând de creierul stăpânei care se afla afară, departe în spațiu. Tenebroasele poteci ale universului se zguduiră de spaimele ce torturau partea supusă a minții ei; după care totul era pierdut, nici măcar speranța nu mai putea rezista în această nimicnicie întunecată, iar gândul ei veni mai dens, mai greu:

Cât de departe?

Mai departe, proasto!

Dar am parcurs deja un milion de ani.

Mai departe, oh, mult mai departe.

Pentru un timp, mintea înrobită a femeii se simți mai bine, mai calmă, mai încrezătoare. Iar lunga noapte luă sfârșit.

Era ciudat, visul întunericului. Holroyd se agăță de o fantomatică margine a propriului conștient, năucit de strania luciditate din cugetul lui. Ce se întâmplase? Înlătură încet tulburătoarea senzație de bizarerie și, totodată, se scutură de faldurile nopții ce se destrămau în jurul său. În sfârșit, deschise ochii.

Nu zăcea întins, așa cum crezuse. Era în picioare pe podea și, de unde se oprise, o vedea clar pe țărancă, pe Moora, stând în fața lui. Privirea îi trecu dincolo de ea, în jurul ei, înregistrând imaginea familiară a camerei de zi. Se

aflau în coliba din junglă, pe care o părăsise cu câteva ore în urmă. Mintea îi fu cuprinsă de valul amintirilor. Înapoi. Ea îl adusese înapoi... prin tărâmul întunericului. Dar cum? O întrebă placid:

— Am visat?

— A fost doar o amintire, îl lămuri fata.

Dar explicația ei nu păru să aibă vreun sens. Holroyd o cântări din ochi, însă fețișoara ei copilăroasă era impenetrabilă. După o clipă, totuși, ea adăugă:

— A fost memoria primei dăți în care Ptath a fost adus în Gonwonlane. Numai cu permisiunea ta și în cursul unei perioade de transportare ți-am putut arăta ce s-a petrecut. Ești de acord că merită să știi asta.

Holroyd rămase încremenit, derulându-și încă o dată în minte filmul amintirii.

— Dar *tu* ai fost cu mine! remarcă într-un târziu și, preț de o secundă, avu certitudinea că se strecurase o eroare fatală în întreaga poveste. De fapt, tu ai fost cea care m-a adus.

Se opri, amintindu-și cum o parte din mintea ei era înrobită, cealaltă parte zvârcolindu-se în toiul unei furii sălbatice împotriva ordinelor acelui glas venit de departe. O auzi pe tânără vorbindu-i în șoaptă:

— Da, am fost cu tine, dar nu de bună voie. Poate acum ți-ai făcut o idee mai clară a forței pe care trebuie s-o înfrunți.

Holroyd încuviință din cap și un fior neplăcut îi trecu alene prin nervi. Explicația ei se potrivea experiențelor prin care trecuse, dar această conștientizare trebuia acceptată și uitată.

Femeia, *ființa* aceea aruncată în spațiu, cea care poruncise, zeița Ineznia! Era inconfundabilă. Nu mai reprezenta un simplu nume, ci o realitate. Pentru întâia oară, bărbatul realiză că lupta să-și apere viața.

Intenționat, Holroyd se îndreptă spre estrada din care ieșea bețișorul de rugăciune. Ajungând la el, își întoarse privirile întrebătoare către ea. Tânăra încuviință din cap pe dată și se apropie. Răspunsul ei spontan îi smulse lui un surâs plin de tristețe. Probabil că trebuia să-și ceară scuze pentru că o abandonase tocmai în momentul în care ea era pe cale să ilustreze cu ajutorul acestui bețișor de rugăciune izvorul puterii zeiești. Se decise să nu mai facă acest lucru, căci avusese dreptate. În acele condiții, neștiind nimic, singur într-o lume străină, refuzul său de a se încrede într-o necunoscută era justificat. Încă mai existau riscuri, dar mai mici. Ea își dovedise buna-credință prin tot ce făcuse. Alături de el, fata îi zise:

— Bețișorul de rugăciune este important. Dar mai întâi aș vrea să-ți rezum nevoile stringente ale existenței tale în Gonwonlane. Te-ai întrebat, poate, de ce este atât de vital atacul tău asupra Nurshirvanului. Datorită marelui tron al puterii, care se afla inițial în palatul-citadelă, dar — și ține bine minte acest lucru — a fost mutat, din cauză că, în momentul în care *tu* te-ai așeza pe el, ți-ai recăpăta întreaga putere. A fost plasat de Ineznia în capitala nushirului din Nushirvan, cu permisiunea lui. Credința ei este că te-ar putea distruge înainte să ajungi la el. Ptath, părerea mea este, deși n-am nici o competență în domeniu, că numai prin invazie,

folosindu-te de cea mai mare și mai puternică dintre armatele organizate vreodată, ai putea nutri speranța să cucerești acea misterioasă capitală fără nume a nushirului și să recapeți tronul zeiesc al lui Ptath.

Tânăra se opri, ca pentru a da greutate fiecărui cuvânt rostit, după care continuă cu cea mai mare seriozitate:

— A venit timpul, așadar, pentru cea mai primejdioasă dintre acțiuni. Trebuie să-ți rezervi inițiativa cu orice preț, și, îndată ce-ți voi dezvălui sensul bețișorului de rugăciune, am să-ți explic și care cred eu că ar fi următorul tău pas. Acum, ia-mă de mână!

Holroyd îi luă mâna într-a sa cu delicatețe. Îi simți căldura, pâlpâirea vieții, de parcă forța vitală din ea ar fi fost o flacără, un vibrant fir electric. Un gând îi trecu prin minte: ce experiență extraordinară ar fi să sărute o femeie cu atâta *vitalitate*! Se uită pătrunzător la fată. Să-i fi strecurat ea lui acea sugestie subtilă prin braț? Hotărât nu! Era perfect capabil să gândească în felul acela de unul singur. Urmări cu un interes sumbru cum fata atinse bețișorul de rugăciune cu mâna ei liberă și, pe când degetele ei păreau tocmai pe punctul de a-l atinge, se opri, întorcându-se pe jumătate:

— Aș vrea să-ți aduc aminte mai ales că semeni cu prințul Ineznio până și la voce!

— Ce, o întrebă bărbatul, ce are a face asta cu...

Se întrerupse, deoarece chiar în acea clipă degetele fetei apucară strâns bara de metal ce lucea violet. Focul trebuie să fi fost captat instantaneu prin cealaltă mână cu care-l ținea. Simțea că parcă se prinsese de un cablu încărcat de electricitate.

Holroyd se zvârcoli într-o agonie tăcută. Se zbătea să se desprindă, dar efortul său nu avea nici un pic de consistență. Toată forța i se scurgea în energia care îi pătrundea în trup. Mai avu timp să-și dea seama că, încă o dată, fusese tras pe sfoară.

VIII

Cățărătoarea de pe stâncă

DE PE PODEAUA CARCEREI DIN SUBTERANELE PALATULUI, unde zăcea ghemuită, L'onee încă mai putea întrezări silueta zeiței Ineznia. În semiobscuritate, rivala ei ședea în marele jilț pe care și-l adusese special cu mai multe zile în urmă. Trupul ei micuț, cu linii fine, părea încremenit. Părul ei bălai, ce-i încadra fața, strălucea stins. Se ghemuise acolo, cu capul căzut, cu brațele atârnând inerte, căci, evident, *ființa* îi hălăduia afară din trup.

În vreme ce L'onee contempla acel corp inert, începu să simtă în aer o presiune, ca un vânt al minții suflând în miez de noapte, crescând în intensitate. Puterea fulgeră prin încăpere. Luminile care fuseseră reduse la minim, se aprinseră iar, dând la iveală corpul unui bărbat care cădea pe ciment. Trupul lui ateriză cu un zgomot înfundat. Simultan, femeia cu părul de aur se mișcă în jilț. Deschise ochii. Izbucni în hohote melodioase de râs, ca niște sunete de clopoței.

Ineznia se ridică în picioare și se apropie de femeia brună, aplecându-se peste ea. Vocea îi trăda triumful:

— Ah, dulce L'onee, planul îmi merge ca pe roate. Crede că eu sunt tu și mi-a permis deja să-l duc prin tărâmul întunericului. Pare-se că cea mai periculoasă dintre vrăjile cele mai neînsemnate, necesitatea de a-i arăta cum a fost adus inițial Ptath din lumea lui Holroyd în Gonwonlane, s-a împlinit de-acum. Mai mult, a simțit curentul de putere dintr-un bețișor de rugăciune, dar nu așa cum l-a plănuit inițial el însuși, printr-o scurgere directă, ci trecând prin trupul meu, deposedat fiind de cele două energii care erau destinate să-i trezească amintirea.

Râsul ei zglobiu, ca un tril de păsărele, se stinse, în vreme ce grăi, ca și cum ar fi gândit cu voce tare:

— Am de gând să-l păstrez în acest dezechilibru psihic până când voi mai anula cel puțin încă trei vrăji. După aceea, nici nu mai contează. Am mai multe căi prin care să-l *silesc* s-o anuleze pe a șasea, pe lângă atacul asupra Nushirvanului. Cât despre a șaptea, dacă vreodată tronul ăla va ajunge în mâinile mele ca să-l studiez, nu cred că Ptath o să se așeze pe el. Aproape c-am uitat, L'onee dragă, încheie ea, să-ți spun că ți-am inclus numele în marea listă a condamnaților la moarte, pe care va fi obligat s-o semneze. Nu prea mă aștept ca el s-o facă de bunăvoie. Lista mai are și un alt scop: să-i ofere un motiv în plus pentru a considera imperios atacul asupra Nushirvanului.

L'onee căscă niște ochi curioși la torționara ei. Fizionomia copilăroasă a rivalei sale era schimonosită de triumf. Ochii Inezniei erau larg deschiși, buzele, întredeschise. Patima i se citea în fiecare trăsătură contorsionată a fețișoarei ei, pe care totuși se mai putea citi agerimea, forța și abilitatea. Bruneta se îngrijoră: două vrăji dezlegate din cele șapte. Putea să-și închipuie cu câtă dibăcie fusese totul dus la îndeplinire. Ineznia se dăduse drept ea, câștigând încrederea lui Ptath pe măsură ce dezlega, una câte una, farmecele care-l protejau de distrugerea finală. Se strădui să-și reia vechiul ei ton sardonic, pe când spunea:

— Deci l-ai mințit că ai fi eu. Biată Ineznia! Ce rol dificil trebuie să fi fost ăsta pentru tine! Și a făcut deja dragoste cu tine, Ineznia dragă? Ai dezlegat și această vrajă a lui Ptath?

Blonda scutură din cap în semn negativ.

— Nu îmi este frică să-ți mărturisesc acest eșec temporar. Prostănacul este moralist.

— Dar așa era Ptath, nu-ți amintești?

Vocea lui L'onee prinse puteri, colorată de inflexiunile maliției:

— Nu s-ar da în vânt după peregrinările tale furișate prin corpurile altor femei.

Văzu că atinsese un punct slab. Ineznia răsufla greu, iar în ochi îi scăpără un fulger albastru de mânie. Apoi izbucni din nou în râsul ei fragil:

— Ce nu vrei tu să înțelegi, L'onee, este că eu îl am pe Ptath aici în Gonwonlane cu veacuri înainte de soroc. Ba mai mult, se află sub controlul unei personalități umane, de mare

forță, sigur că da, dar care n-are putința să se adapteze realităților de aici la timp, ca să-mi încurce planurile. Se va trezi mâine convins că eu îl cred a fi iubitul meu, prințul Ineznio, și că *tu* te-ai substituit mie ca să-i demonstrezi iminența unui atac asupra Nushirvanului. Nu va mai rezista multă vreme forțelor psihice vrăjmașe pe care i le pregătesc. Cât despre cea de-a treia vrajă, necesitatea ca Ptath să-mi recunoască drepturile, făcând dragoste cu mine...

Râsul îi răsună vibrant și încrezător. Se citea o hotărâre pasională în izbucnirea ei veselă:

— Chiar crezi că-mi va rezista mie, *mie*, când ne vom găsi împreună, în apartamentul meu? Va gândi că singura lui speranță, câtă vreme se va mai afla la palat, va fi să se pretindă în continuare a fi Ineznio. Poate acum ai să începi să înțelegi de ce l-am răsfățat atâția ani de zile pe imbecilul ăla, i-am făcut până și hatârul de a-și lua forma de masculin a propriului meu nume. Asemănarea lui cu trupul în care Ptath renaște s-a dovedit a fi foarte importantă. Iar acum, L'onee, trebuie să plec. Îl iau cu mine în apartamentele prințului. Acolo își va reveni în simțiri mâine-dimineață. Mi-aș dori să se trezească chiar mai devreme, dar am deranjat țesătura timpului și acum trebuie să mă lupt s-o reechilibrez.

Pe măsură ce îi întorcea spatele, ușa din piatră se deschise și apărură patru bărbați. Se lăsară în genunchi și ridicară trupul lui Holroyd. Zeița îi urmă până la ușă, după care se opri și se întoarse iar.

— Țin să te avertizez, șopti ea, că a trebuit să te folosesc ca pol al puterii, iar de aici ți se trage faptul că ți-a mai rămas

atât de puțină putere, pentru prima dată în atâtea secole. Nu-ți părăsi trupul. Am să mai trec pe aici din când în când și, dacă descopăr că lipsești, am să-ți distrug corpul. Nu trebuie să-ți mai amintesc cât de fatal ți-ar fi lucrul ăsta. Atunci ai depinde de bruma de putere pe care o mai ai, care, treptat, se va diminua și mai tare. Până la urmă, nu vei mai avea destulă putere să mai ieși din nici un corp în care vei fi intrat și o să mori odată cu el după o perioadă de agonie prelungită. După cum știi, de altfel, îți este imposibil să te încarnezi în orice persoană din palat fără ca eu să aflu pe loc. Așadar, poartă-te cum se cuvine. Încă ceva, continuă Ineznia, cu un zâmbet curios de sincer întipărit pe față, știu că nutrești oarece speranțe ca Ptath să-și fi aranjat vrăjile într-o asemenea manieră încât să mă prindă în cursă. Dacă îmi va fi dat să descopăr o singură capcană pe traseu, și te asigur că am să aflu îndată, voi distruge corpul în care este încarnat în prezent și o voi lua de la început cu următoarea lui reîncarnare. Dar nu voi da greș. Voi fi unica și adevărata stăpână peste Gonwonlane. Iar acum te las pradă acestui gând „încântător".

De astă dată nu se mai opri, ci trecu pragul. Imediat în cameră se făcu întuneric. Multă vreme, femeia brună rămase întinsă, cu mintea golită, nemaisimțind nimic în afară de umezeala podelei de piatră și de greutatea înghețată a lanțurilor. Un gând i se contură într-un târziu: „Proastă și fudulă Ineznia! Deci el se află acum în apartamentul prințului. Și da, Ineznia, ai dreptate. În cele din urmă nu mai dețin decât puțină putere. Destulă cât să-l pot ucide acum, ca să se poată naște din nou."

I-a fost greu să-și părăsească trupul, mai greu decât se așteptase. Efortul de a întreține viața în acea formă umană era prea mare pentru resursele ei infime. Temnița era prea rece. Trebuia să se lupte pentru fiecare minut de viață, pentru fiecare strop de căldură. Dar izbuti să iasă și să-și vadă trupul zăcând sub ea într-o beznă densă, s-o tai cu cuțitul. Căci acolo nu mai putea fi vorba de simțuri normale, nici de ochi, nici de urechi, nici de atingere, în această stare informă, ci doar de acea superbă forță, încă vie, care se mai afla în adâncul *ființei* ei. Cu multă vreme în urmă, mai putea să-și controleze de la distanță corpul, atunci când ieșea din el. Dar forța ce-i dădea această putere secase de mult din ea.

Nu i-a fost prea greu să treacă prin ziduri. Știa calea. De câte ori în trecutul îndepărtat nu plutise ea, coborând din înălțimile amețitoare ale stâncii spre îndepărtatele, învolburatele ape ale acelei bulboane ce scuipa, ca pe niște lemne putrede, cadavrele sinucigașilor și ale celor lipsiți de noroc, înecați în vâltoarea ei, pe țărmul plin de pietriș, numai ca fluxul să-i poarte iar în larg.

Încetini. Simți că apa era aproape și era puternică. Prea puternică. Probabil că s-a îndepărtat prea mult. Atinse linia țărmului într-un târziu, de o parte a ei era valul repezindu-se s-o înghită, de cealaltă tăcutul mal aștepta s-o primească. De două ori interveni ceva, senzația unei diferențe. Dar de fiecare dată a fost atât de slabă, încât moartea trebuie să fi trecut de mult pe acolo.

Și după aceea... își găsi trupul. De cât timp era moartă fata, nu putea spune, dar aura vieții ce radia din nenumăratele

ei celule încă vii avea o forță aproape brută, în comparație cu presiunea blândă a mării și a malului. L'onee cutreieră spațiul orbește, după care intră, ființa ei răspândindu-se prin nervii lipsiți de viață. Corpul zăcea, opunându-se vieții cu întreaga putere tăcută a unui mecanism inert. Parcă ar fi călcat pe nisipuri mișcătoare. Moartea ființelor umane era fără posibilitate de întoarcere, atât de desăvârșită!

Nu putu să-și dea seama câtă vreme rămase acolo, în acea noapte nesfârșită. Acolo nu mai *exista* timp, nu mai exista nimic, în afara acelui biet cadavru prăpădit și a mângâietoarei odihne a morții.

Viața se trezi la zgomotul vag al valurilor ce se izbeau de un țărm plin cu pietriș. Apoi simți o furnicătură care ar fi putut să fie usturime, doar că ea o ținu departe de conștiință și așteptă. Încet, începu să simtă prundișul și nisipul ce-i apăsau noul trup. Apoi începu să se miște, picioarele au cedat presiunii musculare constante, brațele s-au răsucit, o mulțime de organe scuturându-se din lâncezeala morții și reluându-și funcțiile fiziologice firești.

Vederea îi reveni ultima. Văzu că se găsea sub un cer înnorat, în noapte, la poalele unei stânci ce se înălța ca un turn. Corpul ei stătea pe o margine între acea stâncă și abisul fremătător al mării, iar acolo se mai aflau și alte cadavre. Iată și orașul plin de lumini, dincolo de golf. Se luptă cu nostalgia care o cotropise la vederea orașului și își forță membrele să se pună în mișcare. Pentru un timp, stătu în picioare, clătinându-se, aproape să se prăbușească pe stânca uriașă ce părea că se ridică în noaptea de deasupra ei. Îi trecu prin minte că

oamenii nu aveau asemenea mușchi încât să se poată cățăra pe peretele unei astfel de roci fantastice.

Însă nu mai putea da înapoi. Trebuia să ia o viață, ca să salveze o alta. Și multe altele. Își găsi armele acolo unde le ascunsese în cursul micilor promenade ocazionale, pline de melancolie, când, sătulă de atâta izolare în temniță, hoinărise de-a lungul acestui țărm pietros, unde atâția înecați zăboveau scufundați într-un somn fără vise, înainte de a dispărea pentru totdeauna în străfundurile mării. Cât de îndepărtat i se părea acum acel moment!

Își pregăti armele și porni să se cațere pe stâncă. Perdeaua grea a nopții se destrăma. Norii pluteau peste mare, spre nord-vest. O vreme, stelele luminară cu razele lor încordarea luptei sale cu giganticul perete al stâncii. Deodată, o pală de vânt se năpusti nebunește. Norii se întoarseră în goană, și mai negri, de parcă plecaseră doar ca să-și ia rezerva de ploaie cu care s-o chinuie. Stropii cădeau grei și reci. Îi scăldau fața și îi udau brațele și trupul. Când în cele din urmă ploaia încetă, văzu că era de mult dimineață.

Soarele roșiatic se înălța ca o flacără pe fundalul învăluit în neguri al zărilor. Sub ea distanța creștea, dar încă mai avea destul de urcat până în vârful giganticei stânci, încă necucerită și neîmblânzită, cerând mai multă forță, mai multă rezistență de la trupul ei stors de vlagă. Moartea bărbatului — singura lor speranță — părea a fi, într-adevăr, o perspectivă foarte, foarte îndepărtată.

IX

Palatul-citadelă

PENTRU HOLROYD NICI MĂCAR NU EXISTA CONCEPTUL trecerii timpului. O clipă mai înainte se mai lupta încă cu energia care îi intra în corp cu o violență înspăimântătoare, prin mâna fetei; în următoarea, se trezi întins pe podeaua unei încăperi largi, bizare și însorite.

Era lungă de vreo șase metri și lată de vreo trei, pe puțin; după un moment nu mai luă în seamă dimensiunile. Nu mai observa decât eleganța din jurul lui, o splendoare ce iradia până și din tiparele ferestrelor decupate în suprafața curbată a boltei, prin care năvăleau razele soarelui.

Mobila avea reflexele înflăcărate ale lemnului de trandafir, fotoliile, canapelele și recamierele erau la modă, cu tapițerii frumoase, asortate, țesute manual. Zidurile acoperite de lambriuri străluceau într-un albastru catifelat al vreunui lemn prețios, uimitor. În capătul celălalt al remarcabilei camere se afla o serie de uși cu luciri de nestemate, datorită

vitraliilor în care erau lucrate. Și aceste vitralii erau scăldate în lumina soarelui, iar dincolo de ele se profila fantasma unor copaci, căci, de la acea distanță, până și cea mai clară porțiune a vitraliilor nu oferea o imagine limpede a priveliștilor de afară.

Îmbătat de atâta frumusețe, Holroyd se ridică în capul oaselor, dar se lăsă încet înapoi pe spate, uluit de imaginea pe care mișcarea i-o adusese în raza privirii. Pășea spre el cel mai minunat lucru din toată camera asta extraordinară, o tânără cu părul de aur. Dar, dacă abia avusese timp să observe cu atenție camera, prima lui impresie asupra femeii se contură dintr-o întrezărire fugară a ochilor ei de un albastru intens și a unei siluete subțiri, înveșmântate într-o rochie albă ca zăpada, strânsă pe corp. După aceea îi auzi vocea dulce, pe un ton ușor neliniștit:

— Ineznio! se miră ea. Ce s-a întâmplat? Ai căzut din pat ca un vrill beat.

Se opri, iar Holroyd avu timp să se concentreze asupra evenimentelor trecute. Ineznio! Mintea i se agăța de acest nume. Se gândi în agonie: „M-a adus la palat, să-i țin locul prințului Ineznio."

Își aduse aminte de îndemnurile lui L'onee, că venise vremea acțiunilor periculoase. Înțelegerea îi înteți flacăra curajului. Momentan, încă se mai simțea buimăcit de situația în care se afla, dar devenea din ce în ce mai încrezător în propriile puteri. Se scuză:

— Am alunecat. Îmi pare rău!

Se ridică în picioare. Degetele albe și moi ale tinerei femei îl ajutară. Era vânjoasă. Ca o tigroaică, se gândi Holroyd, în

vreme ce o urmărea cum se îndepărta de el, îndreptându-se, nu spre vitralii, ci spre una dintre ușile opace din perete. O deschise și se opri în prag, în umbra coridorului din marmură de dincolo, ca să-l anunțe:

— În dimineața asta, Benar o să-ți aducă listele condamnaților la moarte. Sper că te-ai hotărât să le semnezi.

Ochii ei albaștri îl fulgerară.

— Este dorința mea să punem capăt acestor așa-ziși patrioți al căror singur scop este acela de a obliga Gonwonlane-ul să intre într-un război cu Nushirvanul și, mai târziu, cu Accadistranul. Am să mă întorc mai târziu să discutăm despre asta.

Plecă. Holroyd ridică mâna în vreme ce ușa se închidea în urma ei, ca și cum astfel ar fi putut s-o aducă înapoi, de parcă ar fi încercat prin această mișcare să îi ceară o lămurire în privința *listelor* de condamnați la moarte. După mai multă vreme, tot nu-i veni nici o idee. L'onee îl adusese la palat, înlocuindu-l în cel mai periculos mod pe prințul Ineznio. De ce? Ca să împiedice execuțiile? Sau ca să-l facă pe el, pur și simplu, să vadă cât de cruciale erau mizele puse în jocul care se ducea pe viață și pe moarte? Numai un singur lucru îi era clar. Rămăsese singur în palatul-citadelă.

Holroyd păși pe podeaua acoperită de covoare grele. Următorul pas — îi trecu prin minte într-un târziu — era să se arate docil. Trebuia să afle totul în legătură cu situația prezentă, înainte de a-și elabora planul de acțiune. Pașii îl purtară aproape de ușile de la capătul celălalt al camerei. Aruncă priviri furișe prin vitralii. Sticla multicoloră atenua

strălucirea razelor solare care se revărsau pe o terasă plină de flori, peste arborii, iarba și tufele răspândite dincolo de palat. Tot dincolo de el se mai zărea și conturul mut al unui oraș.

Bărbatul deschise larg una dintre uși și îi trecu pragul. O pală de vânt străbătu terasa. Îi mângâie obrajii și îi aduse miresmele unei grădini în floare, împreună cu mirosul pișcător al apei sărate. Dar orașul a fost cel care i-a atras privirile. Partea pe care putea s-o vadă se întindea de-a lungul țărmului unui ocean albastru-verzui. Și întregul peisaj strălucea în fața ochilor săi, o imagine văzută prin rețeaua schimbătoare, ca piesele unui mozaic, a frunzișului verde al copacilor. Nu mai șovăi nici o clipă, și se grăbi să traverseze terasa și să coboare cu pași mari pe pajiște, trecând de-a lungul malurilor acoperite de mușchi ale unui pârâiaș, care curgea cu bulboane și se revărsa sub ramurile copacilor.

Holroyd se opri brusc din cauza capătului abrupt al pârâiașului. Apa clipocea, repezindu-se peste niște stânci și dispărea fără urmă. Înainta precaut, poticnindu-se printre boscheți. Dinainte i se așternea la picioare o alee de grădină, din același material ca și terasa, care se termina într-o balustradă de piatră, cam de un metru înălțime, dincolo de care se deschidea abisul.

Prăpastia începea chiar dincolo de bariera din piatră și se căsca tot mai adâncă. Holroyd putu distinge matca pârâiașului, ce cădea în cascadă în acele adâncimi amețitoare, de cel puțin opt sute de metri. Niciodată un abis nu fusese numit mai pe drept „Marea Stâncă". Pe fundul prăpastiei se întindea o limbă de nisip smălțuită cu pietriș, scăldată de

apele mării. Nici un port nu se putea construi în acel golf, căci urletul tunător al valurilor ce se spărgeau de mal îi ajungea slab până la urechi. Valurile năvăleau înspumate din oceanul vast, prin strâmtoarea a două stânci masive, formând tumultuosul golf. Țărmul putea să aibă până la șase kilometri în lungime, iar pe malul celălalt începea orașul.

Marea și stânca ce-i stăvilea dezlănțuirea își ocupau locurile într-un tipar complicat de impresii ce luau naștere în mintea lui. Dar, pentru moment, nu-l mai interesa decât orașul. Era alb și verde, roșu și galben, nenumărate culori ce se contopeau. Părea ca o bijuterie răsfrângând razele soarelui, dar nu era deloc așa, era mai mult! Era o vastă împrăștiere de cupole, de domuri și de turle ce se pierdeau în orizontul îndepărtat. Șerpuia de-a lungul țărmului acelei imense întinderi albastre de apă, al cărei golf neîmblânzit nu reprezenta decât o proiecție infimă, ce dispărea șerpuind în depărtare. Dincolo de golf, se întrezărea vag o pădure, iar undeva, departe, trebuia să fie coliba din junglă, de unde fusese transportat până la palatul-citadelă. Holroyd râse scurt. Mai bine se ferea de L'onee! Îl expusese deja de două ori primejdiei.

Săgeata lovi piatra de lângă el, se opri pentru o clipă ca o vietate și căzu lent, apoi din ce în ce mai repede, înapoi, în abisul de unde venise. Holroyd o urmări cu privirea. Își scutură capul, năuc. Și văzu chiar atunci umbra care se cățăra pe o micuță ieșitură din stâncă, la vreo douăzeci de metri sub el, în stânga lui. Se aplecă, întrucât a doua săgeată trecu prin aer, acolo unde se aflase capul lui mai devreme. Se dădu pe jumătate înapoi, clătinându-se pe picioare. Dar îi fu de ajuns

o singură privire aruncată în fugă asupra atacatorului său, ca să remarce silueta unei tinere înalte, slăbănoage.

După ce trecu primul șoc, Holroyd se calmă. Își furișă precaut privirile spre stâncă și observă că femeia atârna, gata să cadă, de câteva rădăcini negricioase ce ieșeau din zidul perpendicular. Arcul care se încordase împotriva lui atât de dușmănos stătea acum pe un umăr ciolănos. Mijlocul îi era încins cu o curea de care atârna o sabie în teacă. În timp ce el o urmărea, degetele ei căutau noi protuberanțe, iar gesturile îi erau atât de tensionate, pericolul de a cădea în prăpastie atât de mare, încât bărbatul, instinctiv, își încordă mușchii și încercă s-o tragă până la el. Îi strigă:

— Cine ești? Ce vrei?

Răspunsul fu fâșâitul și gâfâiala tinerei care se apropia de el pas cu pas. Holroyd se simți deodată singur. Fu cuprins de un sentiment incomod de izolare, solitudinea unui om împotriva unui univers straniu. Orașul de peste golful sălbatic părea îndepărtat în spațiu și străin. Involuntar, aruncă o privire înapoi spre palat. Putea doar să-l întrezărească prin frunzișul des al grădinii, o clădire albă, lăbărțată, scundă. Nicăieri nu era vreo mișcare, nu se auzea nici un sunet, nici un freamăt de viață. Ca o străveche relicvă lipsită de viață, din vremuri uitate, stătea acolo deasupra mării agitate. Vechi și moarte. Și doar el cu femeia aceasta care încerca să-i ia viața erau vii și reali.

Observă că tânăra se odihnea, cu un braț încolăcit pe o rădăcină groasă. Fata își ridică privirile, iar fața ei, întinsă spre el la vreo cinci metri distanță, arăta atât de groaznic,

încât Holroyd se cutremură. Femeia strigă la el cu un glas strident:

— Nu te uita la mine. Sunt frântă după un urcuș atât de lung. Și te rog, acceptă-mi scuzele. Nu te recunoscusem. Am crezut că mă descoperise una dintre gărzi.

Holroyd zâmbi într-un colț. Nemuritorul Ptath n-avea nevoie să se teamă de săgeți. Problema era să afle pentru care motiv această asasină dorea să-l ucidă pe prințul Ineznio și de ce își mai cerea scuze. O urmări pe măsură ce ea se chinuia să se cațere până la el. De la trei metri părea o creatură prăpădită, murdară, îmbrăcată în zdrențe. Pletele încâlcite îi erau pline de noroi, fusta ei cenușie și bluza îi erau pătate de praful rocilor și de stropii valurilor înspumate de sub ei. Întreaga impresie pe care o lăsa era aceea a unei ființe la capătul puterilor. Holroyd se încruntă. Ce trebuia să facă în privința ei? Nu-și putea asuma riscul ca ea să-l atace din nou. Trupul lui Ptath poate era invulnerabil, dar simțea durerea. Când ea ajunse chiar la marginea stâncii, o sfătui domol:

— Mai bine aruncă arcul, săgețile și sabia peste stâncă. Nu te pot lăsa să urci cu ele. Spre binele tău îți spun, grăbește-te să te debarasezi de arme și am să-ți dau o mână de ajutor.

Tânăra dădu din cap. Vocea îi trăda patima, în vreme ce riposta:

— Nu renunț la sabie. Mai bine sar de pe stânca asta, decât să cad vie în mâinile poliției de la palat. Îți dau arcul și săgețile. În felul ăsta ai să mă poți ține la distanță. Dar sabia o păstrez.

El nu se putu opune unei asemenea îndârjiri. Luă arcul și săgețile pe care femeia i le întinse tremurând și, după un minut de încordare, o trase lângă el. Nici o sălbăticiune nu era mai iute decât ea, sau mai vicleană. Se prefăcu că se prăbușește pe aleea de piatră, încercând printr-un șiretlic să ascundă vederii lui sabia trasă, cu care se întinse deodată înspre el.

Bărbatul se lăsă pe spate și, în surpriza lui, scăpă arcul și tolba cu săgeți. Ea le ridică cât ai clipi în vreme ce se repezea la el, aruncându-le înapoi peste umăr, în direcția stâncii. Le pierdu din vedere, în timp ce erau înghițite de abis, și ea se năpusti asupra lui. Corpul ei descărnat se răsuci când lovi cu arma, dar nu-l atinse, căci Holroyd sărise în lături. Se ținea acum mai bine pe picioare. Însă, uluitor, femeia era mai iute ca el. Se repezi pe lângă degetele lui, care încremeniră într-o neputință totală. Chiar și atunci ar fi ratat lovitura dacă, în acea clipă, Holroyd nu și-ar fi dat seama de un fapt izbitor. Sabia ei era din lemn lăcuit. *Lemn!*

Conștiința faptului că nici măcar acea armă nu era făcută din metal îi încetini mișcările. Vârful tăișului din lemn i se înfipse în partea dreaptă a pieptului. Durerea simțită era neînsemnată. Instinctiv, nu intenționat, îi smulse sabia din mână. O prinse de lamă și, dintr-o singură smucitură, i-o rupse în două. Observă că femeia arunca priviri sălbatice armei, murmurând:

— Lemnul magic... nu te vatămă!

— Poftim? făcu bărbatul, după care înțelese ce voia să spună ea. Tăișul sabiei îi palpita printre degete. Era însuflețit

de o oarecare mișcare interioară. Vibra ca un diapazon cuplat la un motor electric. Îi încălzea, îi ardea mâna cu pulsațiile lui. Îi dădea aceeași senzație, la o scară mai redusă, ca și palma lui L'onee, când atinsese bețișorul de rugăciune. Holroyd îi dădu drumul, de parcă ar fi fost un cărbune încins. Înainte să-și vină în fire, tânăra ridică lama de jos și o aruncă în prăpastie. Se întoarse cu fața la el.

— Ascultă-mă cu atenție, începu ea. Sabia ar fi trebuit să te omoare. Că nu s-a întâmplat așa dovedește că sunt câteva dintre femeile de acolo, își flutură ea mâna spre orizontul îndepărtat, la sud și la est, care încă se mai roagă la bețișoarele lor. Un număr extrem de mic, dar, — continuă ea pe un ton gânditor, luând în considerare timpul atât de lung care s-a scurs de când li s-a interzis prima oară să se roage, în afară de rugăciunea prin intermediul soților, se pare că mai există o speranță. Ptath, să te gândești la asta! Trebuie...

— Ptath! repetă Holroyd.

Până în acest moment se agățase cu toată ființa lui de ideea că ea-l credea prințul Ineznio. Se întrebase cum ar fi reacționat acela la cuvintele ei. Numele cu care ea îl identificase răsună ca un ecou al fatalității în acea grădină de vis.

O străină îi știa secretul și, dintr-odată, i se păru așa o catastrofă, încât resimți acest fapt ca pe o explozie neurală ce-i răvăși creierul. Căsca ochii, mut de uimire, la acea femeie, iar expresia chipului său era, probabil, total nefirească, fiindcă ea adăugă repede:

— Nu fi prost! Nu-ți ajută la nimic să mă omori. Vino-ți în fire și ascultă-mă: s-ar putea... ca... eu... să te pot...

ajuta. Nu aici, nu acum. Sunt nevoită să dispar din palat. Așadar, dacă îmi vei da mie un ordin privitor la țarcurile de screeri... Formularele de ordin se află în apartamentul tău, încheie ea. Urmează-mă!

Pe când mergea în urma ei, pe Holroyd îl încerca sentimentul că era un vis, această străină care-l cunoștea, care încercase să-i ia viața, care acum se purta chiar prietenos, cinstit, presupunând că el avea s-o lase să plece fără murmur.

Bărbatul o urmări cu o privire sumbră cum se strecura dezinvolt pe-o ușă, într-o încăpere alăturată. Se întoarse cu o coală de hârtie cartonată, cu ornamente, cu o peniță bizară, lungă, cu vârf de sticlă, și un inel dintr-un metal închis la culoare.

— Mai bine ți l-ai pune pe deget, îl îndemnă ea, întinzându-i inelul. Este marele sigiliu al prințului Ineznio și te face al doilea, după Ineznia, la guvernare.

Holroyd își reprimă un impuls de a refuza această nouă identificare a lui, presupunerea ei implicită că, mai presus de orice îndoială, el nu era Ineznio. Dar era prea târziu pentru contestări. Luă inelul. Observă atent fiind că ea se referise la cealaltă zeiță. „Cine este ea?" se întrebă în cugetul lui. Nu era L'onee. Personalitatea ei era prea umană, prea discretă și, în plus, gesturile ei erau total diferite față de cum și-o închipuia pe L'onee.

Femeia termină de scris.

— Apasă cu inelul aici, îi șopti ea.

Holroyd se supuse fără o vorbă. Se gândea la primejdia în care se afla, cu o femeie care-i cunoștea secretul, în mare.

S-ar fi simțit de un milion de ori mai în siguranță, dacă cineva o scotea afară și o arunca de pe stâncă. De un singur lucru era sigur, nu putea s-o lase să plece fără să afle cine era și ce urmărea. Apucă documentul și i-l trase dintre degete. Deschise gura să rostească prima întrebare, când se auzi un ciocănit la una dintre ușile opace.

Pe când se întorcea brusc, simți cum hârtia îi fu smulsă dintre degete. Se răsuci pe jumătate, încercând s-o apuce din nou. Dar ea alergă repede spre o altă ușă dinspre coridor. O deschise larg. Holroyd întrezări coridorul de marmură de dincolo, apoi tânăra se opri și se întoarse. Stătea acolo, o siluetă înaltă, costelivă, în zdrențe, cu picioarele goale, murdare de noroi uscat. Îi aruncă:

— Îmi pare rău, Ptath, dar nu-ți pot spune mai mult. Buzele îmi sunt pecetluite, așa de tare încât... încât...

Păru aproape că se înecă. Când reuși să vorbească iar, tonul ei era mai sincer:

— Ptath, Ineznia este mai periculoasă decât tot ce-ai putea deduce din cuvintele și faptele ei. Păzește-te! Ptath, indiferent cine ești, oricare ți-ar fi eul, dacă tu poți recupera întreaga putere zeiască a lui Ptath, îți va aparține pe de-a-ntregul. Vei putea face cu ea tot ce vei pofti. Mai înainte de orice altceva, recuperează acea putere. Nu te mai gândi la nimi...

Încă o dată păru să se înece. Își scutură capul, mai încercă o dată, apoi schiță un zâmbet palid:

— Vezi, dar, că nu-ți pot fi de prea mult ajutor... aici. Noroc, Ptath!

Ușa se închise în urma ei.

Holroyd mai auzi o dată ciocănitul în cealaltă ușă. Își pierdu răbdarea, cuprins de sentimentul că era agasat cu chestiuni mărunte. După un moment, realiză de ce nu mai conta oricine bătea la ușa lui. El era Ptath. Pentru prima oară de la venirea sa la palat, de fapt pentru întâia dată de când se trezise în Gonwonlane, cunoscu certitudinea într-un fel personal. Holroyd era Ptath. Orice victorie obținută de Ptath era a *lui*. Trebuia să învingă. Simți deodată fiorul imensului său destin, care se stinse la auzul unei alte ciocănituri. Ridică din umeri.

— Intră, spuse.

O femeie înaltă, puternică, purtând o suliță, intră cu pas sprinten. Întinse sulița înainte și își pocni tocurile sandalelor. Îl anunță:

— Negustorul Mirow, mărite Ineznio. Zice că însăși zeița l-a trimis la tine. Să-i dau drumul?

El primi vestea cu sânge rece. Indiferența lui era o forță de oțel. Un negustor. Proiectându-l aici, L'onee trebuia să fi știut că mai erau și de-alde Mirow. Probabil că ea voise ca el să-i întâlnească, să afle ceva de la asemenea oameni. Va afla.

X

Cartea morții

MIROW ÎȘI ANUNȚĂ INTRAREA PRINTR-UN SUNET CARE aducea cu ghiorțăielile unor mațe, zgomotul venind de undeva dintr-un punct ascuns vederii lui Holroyd. Se apropie într-un mod indecent și se dovedi a fi răsuflarea greoaie a unui grăsan enorm și slut. Butoiul cu chip de om se poticni în pragul ușii, se aplecă de la mijloc cu o grație de elefant și spuse pe un ton servil:

— Mărite Ineznio!

Holroyd îl scrută cu o privire de gheață.

— Ei?

Schimbarea care cuprinse acea creatură fu uluitoare. Politețea îl părăsi de parcă ar fi fost o mască, ca și cum ar fi primit permisiunea să-și dea arama pe fața lătăreață. Închise ușa prin care intrase. Apoi, ca un melc enorm, se apropie de prinț și începu să bolborosească pe un ton de văicăreală:

— Ineznio, domnul meu, tare mai ești mofturos! Am adus comoara zardului de trei zile. M-am întâlnit cu zeița pe coridor chiar acum. Divinitatea sa a spus că astăzi ai să-mi faci safteaua. Pot să mă bazez pe asta?

— Da, răspunse Holroyd, care nu nutrea nici cel mai mic interes pentru așa ceva.

Nu conta despre ce era vorba sau ce se ascundea în spatele acestor demersuri. Nu-i era cu putință să adune mai multe detalii într-o oră sau într-o zi, pentru a conferi greutate deciziilor sale. Observă cum umflatul se închina și îi surâdea cu afectare. Grăsanul îl ispiti:

— Dacă veți veni cu mine la Camera de Comerț și vă veți pune sigiliul pe borderou, ca de obicei...

Merseră pe un coridor unde făceau de pază pe la uși femei-soldați cu lănci, apoi pătrunseră într-o încăpere uriașă, capitonată în alb, unde mai mulți bărbați cărau saci spre un cântar uriaș din piatră. Mai erau și alți oameni, unul cu un nas lung, pleoape lăsate peste ochi și maniere mieroase, care îl ghida:

— Pe aici, excelența voastră. De îndată ce veți lua loc, vom începe.

Bărbații nu mai conteneau să golească sacii dinaintea lui. Bucăți de metal de un brun întunecat, pe care el îl recunoscu drept fier brut, se îngrămădeau la picioarele lui. Holroyd prinse ideea din zbor: „fierul, o comoară!" Atunci observația lui fusese corectă. Gonwonlane ducea o mare lipsă de metal, cât mai rămăsese se folosea în scopuri religioase, la confecționarea acelor vitale bețișoare de rugăciune care păstrau

vie puterea zeiței. În două sute de milioane de ani, risipitorul om epuizase zăcămintele de pe planeta lui. Îi aruncă lui Mirow:

— Unde este borderoul de care vorbeai?

Îl aduse omul cu profil de vultur și i-l prezentă cu o plecăciune:

— Excelența voastră, preamărite Ineznio, trebuie să fie obositor pentru cineva de statura domniei voastre să urmeze o asemenea rutină plicticoasă. Voi aranja să ne luăm întreaga rație de fier.

Mirow, pisălog, îl urmă până la ușă.

— Îmi voi pune mesagerul să-i spună zardului că ați promis... Ah, iată-l pe Benar, ministrul de război. Va fi la fel de încântat ca și zardul. Respectele mele, Benar.

Holroyd îi făcu semn din cap bărbatului corpolent și mai în vârstă care se plecă adânc în fața lui. O parte din el gândea: „încă un cirac al lui Mirow, de care trebuie să mă feresc!" Bătrânul avea o gură bosumflată, obraji puhavi și pungi negre sub ochi. Întâlnirea cu el fu la fel de monotonă ca și cea cu comerciantul, cu funcționarii, cu bărbatul cu nas de vultur. Dar cealaltă parte din el, în alertă, încordată, se concentra asupra cuvintelor negustorului: zardul din Accadistran va fi încântat... de promisiunea lui.

Se trezi încruntându-se în fața multitudinii de aspecte implicate care-l zăpăceau, în vreme ce ținea pasul cu moșul, care flecărea fără încetare în surdină. Comori de la zardul din Accadistran care, potrivit pamfletului pe care Tar i-l arătase, se făcuse vinovat de răpiri nelegiuite... Comori în

schimbul unei promisiuni... Lângă el, vocea lui Benar îi pătrunse în ureche tot mai stridentă și mai acută:

— Mă bucur că ești de acord. Ucide toată banda. Asta-i singura metodă.

— Poftim? ripostă Holroyd tare. Ce-a fost asta?

Bătrânul îl privi, atunci, și îl lămuri pompos:

— O operație chirurgicală, iată de ce avem nevoie. Am lista gata pregătită, cu fiecare ofițer care a vorbit de două ori în public în favoarea unui atac asupra Nushirvanului... asta-i va termina. Este singura modalitate eficace de a vă ține promisiunea că trupele noastre nu vor interveni, atunci când proscrișii angajați de zard vor trece granița și îi vor răpi pe acei rebeli ticăloși, împreună cu familiile lor.

Holroyd deveni pe loc interesat. Deveni tot mai conștient că avea un țel, chiar dacă îi era încă neclar. Așa de vag era, de fapt, că îl simțea mai mult ca pe o stinghereală generală, dorința de acțiune a unui bărbat care, într-o beznă ca smoala, se ciocnise de un zid de netrecut, iar singura posibilitate de a fi depășit consta, probabil, numai în distrugerea lui totală.

Fu condus într-o încăpere largă. De pereți atârnau hărți. Le recunoscu: Gonwonlane, Nushirvan, Accadistran... se aflau toate acolo, mult mai detaliate decât în cărțile pe care le citise. Dar nu le aruncă decât o scurtă privire, de convenienței. Se așeză și se uită lung la o carte de mărimea unui registru de birou, care zăcea pe masa din fața lui. Se simțea mai bine că stătea jos, ceea ce îi dădu posibilitatea să-și facă un rezumat în minte: un zard care trimitea comori, în schimbul dreptului de a răpi cetățeni gonwonlanieni, fără

amestecul trupelor, trădarea stupefiantă a unei zeițe față de poporul asupra căruia domnea. Se simțea calm, rece, fără urmă de indignare. Asta încercase L'onee să-i spună. Iată de ce se afla el acolo. Ea crezuse că el nu pricepuse îndeajuns de mult importanța atacului asupra Nushirvanului. Așa era, abia acum își dădea seama pe deplin. Benar vorbea în continuare:

— După cum vedeți, lista este mare. Nu ne-a scăpat nici un suspect.

Comentariul, bănui Holroyd, fusese destinat să-i stârnească un compliment. Lista, după cum lăsa ministrul de război să se înțeleagă, merita laude pentru lungimea ei. Omul se umfla în pene. Ochii îi străluceau, așteptând ceva de la celălalt. Căpitanul deschise cartea la întâmplare, cam pe la mijloc. Pagina la vedere era acoperită cu un scris aproape microscopic... șapte, opt, nouă, zece coloane de nume. Numără o coloană cu toată precizia de care era în stare, înăbușindu-și sentimentele. În fiecare coloană intrau câte patruzeci de nume. Ceea ce însemna patru sute, pe o pagină. Întoarse pagina pe verso și suspină cu blândețe. Era scrisă și pe cealaltă parte, la fel de mărunt, cu tot atâtea nume. Era interesant să știe numărul numelor. Nu că ar fi contat. Masacrul în masă pe care-l contempla aici nu putea câștiga ceva în plus din nici o reducție la o cifră exactă. Totuși, puse întrebarea.

— O mie opt sute de pagini, îl informă moșul. Vă mărturisesc, sire, că n-am iertat pe nimeni. Vom smulge din rădăcini toată această lipsă de loialitate.

Patru sute înmulțit cu o mie opt sute, calculă Holroyd îndurerat. Patru sute ori... ori... Nu găsi nici un răspuns. O mie opt sute ori patru sute... nu, nu așa se măsurau aceste lucruri. Patruzeci de centimetri ori douăzeci și cinci, ori zece. Zece mii de centimetri cubi de morți. Se aplecă cu gravitate și ridică volumul. Cântărea greu, în jur de trei kilograme. Tocmai greutatea cărții îi dădu ideea. Conchise:

— Voi lua cartea cu mine.

Se simțea chiar relaxat.

— Sunt câteva nume, știți, pe care trebuie să le verific pentru a fi sigur că n-au fost trecute aici din greșeală. Îmi va lua ceva timp să mi le amintesc.

Se întoarse cu convingerea că totul se explica, când îl opri glasul moșului:

— Vă asigur, sire, că listele au fost verificate cu foarte multă grijă în privința tuturor ofițerilor introduși în cercurile înalte, altfel v-am fi atras atenția. Numai nume asupra cărora toți am căzut de acord, precum cel al generalului Maarik, al colonelului Dilin și ale altora de teapa lor, au fost incluse.

— Totuși, insistă Holroyd cu o răceală de gheață, voi lua volumul în apartamentul meu, ca să-l studiez pe îndelete.

Se întoarse și păși pe coridor, în direcția apartamentului lui. Tocmai închidea ușa în spatele său, când o zări pe zeița blondă.

Ședea la o măsuță care fusese plasată tocmai în dreptul vitraliilor. Masa era pregătită de prânz. Zeița îl îmbie:

— Stai jos, Ineznio. Vreau să discut cu tine despre aceste execuții. Ministrul poliției mi-a făcut o propunere cu mai multă vreme în urmă, care mă fascinează. În consecință, mă

gândesc să te trimit pe frontul din Nushirvan ca să lansezi acolo un fals atac, prin care să le închidem gura tuturor nemulțumiților. Dar ia loc, dragul meu, și vom vorbi în tihnă despre campanie la un pahar de nir.

XI

Inelul puterii

ÎI LUĂ CEVA TIMP LUI HOLROYD SĂ SE FAMILIARIZEZE CU prezența zeiței și cu vorbele ei. Mintea lui o luă aproape de la zero și se tot îndepărta de realitatea pe care o reprezenta ea. Dar revenea, tot revenea.

S-o vadă acum era altceva. Înainte rămăsese înmărmurit de maniera nemiloasă în care fusese el proiectat dinaintea ei, ca și de propria ei plecare bruscă, ce-l lăsase doar cu o impresie vagă. Privind înapoi, venirea lui la palat părea ca o schiță desenată într-o zi înnorată, care necesita să fie îmbogățită cu detalii, pentru ca imaginea generală să capete acuratețe. Fețișoara copilăroasă, trupul micuț, fin, ochii albaștri, era tot ce putea să-și amintească. În locul neglijeului alb, zeița purta o rochie cu trenă de un albastru întunecat, care se potrivea ochilor ei. Dar marea diferență consta în faptul că înainte părea o făptură de vis. Acum era reală. Era vie, prezentă, era zeița Ineznia.

Vocea catifelată i se făcu auzită:

— Ia loc, Ineznio. Ești foarte ciudat, astăzi, uitându-te la mine dus pe gânduri.

— Mă gândeam la ce-ai zis, se justifică el.

De fapt, nu prinsese încă sensul cuvintelor ei. Dar răspunsul i se păru potrivit. Se așeză delicat și observă că ea se uita la el cu o privire care păstra un anume caracter enigmatic, matur în profunzimea ei. Părea să-i schimbe în mod subtil înfățișarea. Se trezi străduindu-se din răsputeri să descopere în ce consta noutatea. Și nu putu.

Conștientizarea era și mai bruscă acum când rămăsese iar uitându-se la ea. Se gândi: „Ferește-te, dobitoc incredibil! Asta nu este o femeie oarecare." Dar era greu să-și dea seama de acest lucru, încă și mai dificil să deducă toate implicațiile lui, cu excepția îndemnului de a se feri. Avertizarea îi stârni o ușoară alarmă în suflet, știind că nu putea continua să fie „ciudat," și că nu mai trebuia să rămână prea mult tăcut.

— Așadar, ți-ar plăcea să lansez un fals atac asupra Nushirvanului?

Nu putu să continue. Pentru prima oară realiză ce-i spusese ea. Tăcu. Aproape că simțea că intuiește posibilitățile. Se gândi într-un târziu: „Ar putea fi atât de simplu!"

Zeița îi răspundea cu un glas ca de clopot:

— Voi trimite mesageri să anunțe că tu împreună cu tot comandamentul tău veți pleca de mâine pe front. Tuturor templelor li se va ordona să-și pună efectivele la dispoziția ta, să se ocupe de muniții și de cazarea soldaților în trecere.

Marele transport de alimente și muniții o va porni spre front cu toate mijloacele aflate la îndemână. Important în lansarea acestui atac este să-i convingi pe toți că se pune la cale un război la scară mondială, asigurându-te în același timp că rebelii cunoscuți sunt grupați în flancul stâng, unde pot fi izolați de către proscriși și distruși în mlaștinile munților vulcanici care domină și sutele de kanbi pătrați ai regiunii. Îți voi arăta imediat ce vreau mai exact...

Holroyd înregistră fiecare cuvânt, dar nu într-un mod prea clar. Stătea liniștit, cu mintea în ceață. Simțea o bucurie și, în același timp, o repulsie atât de violentă, încât aproape că-l durea capul. Fu cotropit de o indignare de gheață și de o imensă plăcere, care veni la urmă, întrucât celelalte sentimente promiteau să se permanentizeze, dar nu se puteau compara în intensitate cu acea diabolică exaltare pe care i-o stârnea propunerea ei: un fals atac asupra Nushirvanului. Oh, Diyan! Oh, Kolla! Oh, divine Rad! Un atac asupra Nushirvanului sub auspiciile zeiței, pregătirile necesare fiind efectuate fără a se da naștere, nicăieri, la nici un fel de suspiciuni.

Ideea îi zăbovi în minte. O mână albă, subțire, se întinse peste masă, arătând cu degetul înspre capul lui:

— Hai cu mine, îl îmbie vocea zeiței, și am să-ți arăt.

Degetul ei hoinărea deasupra frunții lui.

— Ții capul drept și vino cu mine.

Simți imboldul să se tragă înapoi, căci nu știa ce intenții are ea. Dar nu-i mai păsa. Avea destul timp să ajungă la conștientizarea amară a faptului că nu trebuia să uite că se afla în fața unei zeițe, o zeiță în posesia unei forțe atât de

mari, încât până și lui L'onee, care fusese în stare să tulbure țesătura timpului, îi era frică de ea. Degetul îi atinse fruntea.

Vino cu mine!

Nu simțea nici o schimbare. Femeia se uită la el, iar pielea netedă, catifelată, din jurul ochilor, se încreți într-o expresie de încruntare.

— E ciudat, constată ea, simt rezis...

Lăsă cuvântul suspendat cu un pocnet al limbii, după care se așeză la loc în scaun, căscând ochii la el nedumerită.

Holroyd își regăsi glasul:

— Ce se întâmplă?

— Nimic, nimic, dădu ea din cap nerăbdătoare, de parcă încerca să se convingă singură.

Bărbatul rămase în așteptare. Ce spera ea că se va petrece nu-i era limpede defel. Știa, însă, pentru care motiv n-o înțelegea. Slăbită mai era puterea lui Ptath, comprimată acum în personalitatea lui Peter Holroyd, dar combinația intimă de omenesc și zeiesc nu putea fi tratată ca și cum ar fi în întregime umană. Indiferent ce intenționase ea poruncindu-i să o urmeze, oricât și-ar fi dorit ea s-o ia împreună din loc, luându-l pe Ptath și în același timp pe Ineznio, trebuia, prin însăși natura lucrurilor, să implice aplicații *diferite* ale puterilor ei zeiești. El era pe punctul de a se da de gol. Simți o fierbințeală, apoi un val de frig, ca după aceea să fie de un calm înspăimântător.

— Ineznio, ce-ai mai făcut de când te-am văzut ultima oară?

Cuvintele au fost rostite pe un ton tăios. Ochii îi scânteiau, ațintiți asupra lui, cu o intensitate strălucitoare, ca

dansul undelor de azur prinse în broderia razelor de soare răsfrânte în ele. Era greu să te uiți la ea. Figura părea să i se disipeze în lumina care pulsa și juca. Părea să nu vină de nicăieri, ci să se aprindă din aura ei.

— De când m-ai văzut ultima oară!? repetă Holroyd ca un ecou, pe un ton atât de placid că îl trecu un fior. Stai să mă gândesc! Mai întâi, începu el, m-am dus în grădină. La întoarcere l-am găsit pe Mirow care aștepta să mă vadă. M-am dus cu el să vedem comoara zardului, după care...

Se întrerupse. Privirea ei i se schimbase iar. Îl privea cu ochi rotunzi, fântâni de azur, ca o mare umbrită de un cer noros, dar din adâncurile lor țâșneau scântei de un albastru electric. Iar ea fixa acum, nu fața lui, ci mâna stângă.

— Cine ți-a dat asta? se răsti la el. Inelul *ăsta*?

— Inelul, repetă Holroyd.

Contemplă îndelung luciul lui întunecat, prea nedumerit ca să mai poată adăuga ceva. Se surprinse șovăind pe gânduri.

— Cum, este doar...

Fu întrerupt de un râs cristalin, iar trăsăturile femeii, atât de fin cizelate, uimitor de tinere, se însuflețiră încălzite de flacăra acelor hohote năvalnice. Un singur lucru nu era în regulă. Privirea i se schimbă din nou. Ochii îi erau tot albaștri, dar ardeau ca focul. Îl fulgerară cu o mânie inumană, turbată. Iar vocea ei prelua furia furtunilor pe mare, dezlănțuirea stihinică a elementelor. Țipă:

— Cine ți l-a dat? Cine? Cine?

— De ce, Ineznia? se apără bărbatul cu blândețe.

Era șocat, dar pe deplin stăpân pe situație. Se uită la ea curios, cu un interes sincer.

— Este foarte simplu, continuă el și fu sigur că Holroyd singur nu ar fi putut niciodată rămâne atât de calm, de rezonabil, atât de curajos în fața izbucnirii ei demonice. Tocmai eram pe punctul de a ieși cu Mirow, îi explică el, când mi-a amintit că nu luasem la mine inelul cu sigiliu. În graba mea, probabil că nu l-am luat pe cel potrivit.

Suna semiplauzibil. Inelul trebuie să fi fost pe acolo, în camera din care femeia aceea slabă adusese formularele de ordin. Pentru ce motiv un inel atât de periculos fusese lăsat în grija prințului Ineznio era o altă chestiune. Observă cum privirea ei, remarcabil de expresivă, se schimbă din nou. Încă azurie, era acum fixă. La fel de nefiresc de senină ca și a lui. Iar glasul ei, când se făcu auzit, era recules și potolit:

— Trebuie să-ți cer iertare, Ineznio. Există forțe obscure, asupra cărora nu te-am informat. De curând am fost împiedicată într-o acțiune de mare importanță. Scoate-ți inelul, după care am să te iau cu mine într-o călătorie a minților. După aceea, îi zâmbi ea uimitor de tandru, șoptindu-i, după aceea am să-mi iau rămas bun de la tine ca de la un amant. Dar mai întâi, scoate-ți inelul, pune-l înapoi de unde l-ai luat.

Holroyd păși alene în camera din care slăbănoaga îl adusese. Odată înăuntru, trebui să-și reprime impulsul de a trece printr-o ușă adiacentă și a se face nevăzut prin coridor. Recunoscu sentimentul. Era același de care se lăsase cuprins în micuța colibă din junglă. Era prea repede amestecat în

prea multe lucruri. Trebuia să-și facă timp și să-și analizeze situația pe îndelete. Dar nu acum. Mai târziu.

Hotărârea îl ușură. Dar mai rămase încă în picioare, nesigur. Acea călătorie a minților și actul de iubire care îi urma... Holroyd se gândi la ele stânjenit. Ultimul, desigur, nu era așa important. Ajunsese la treizeci și trei de ani, înainte de a sosi în Gonwonlane, iar dacă vreo ființă transcendentă urma să întocmească o listă a tuturor tinerilor de treizeci de ani sau peste această vârstă, care mai rămăseseră virgini, numele lui n-ar avea cum să fie trecut acolo. Nu, partea cu dragostea nu conta, acum că nu se mai punea problema identității femeii. Ceea ce-l tulbura era călătoria minților. Ce să fie?

Ineznia îi vorbise despre necesitatea de a-i zdrobi pe rebeli prin mlaștinile vulcanilor din Nushirvan. După aceea mai zisese... Ce-a mai spus? Nu-și mai amintea clar. Trebuia să se confrunte cu acest lucru, indiferent ce era. Nu mai avea timp să se gândească la așa ceva acum, când atâția alți factori lucrau în avantajul său. Mulțumit, puse inelul într-un dulăpior transparent din perete, lângă un pupitru larg și se întoarse fără grabă în salonul cu ferestre mari.

XII

Pagina ruptă

ZEIȚA ȘEDEA ÎNTOARSĂ CU SPATELE LA EL, ÎN VREME CE pășea pe covorul persan ce acoperea podeaua. Fu în stare s-o studieze cu o obiectivitate pe care nu reușise s-o atingă atunci când se aflase cu fața la el. Era o femeie mică de statură, nu mai mult de un metru cincizeci și trei. Părul era atuul ei forte. Și-l purta școlărește, iar buclele, ce-i cădeau în cascade pe spate, vădeau un luciu catifelat, mătăsos, auriu. Cum stătea acolo pe scaun, părea o copilă. Iluzia i se risipi într-o clipită, când Holroyd văzu ce ținea în poală: marea carte în care erau trecute numele tuturor acelora cărora ea le decisese moartea cu puțin timp mai înainte.

Bărbatul schiță un surâs îndurerat, se învârti în jur și se așeză pe scaunul său. Zeița își ridică ochii, îngândurată.

— Observ că n-ai semnat, Ineznio.

Înainte ca el să-i poată răspunde, tânăra continuă pe un ton plângăreț:

— Nu te-ai pătruns niciodată de importanța măsurilor împotriva acestor oameni. Toate generațiile noastre mai tinere sunt extrem de necredincioase, sigure de sine, individualiste, până în pânzele albe. O înfrângere, a cărei vină ar cădea pe liderii lor principali — propaganda noastră va avea grijă în acest sens, iar majoritatea lor urmând să moară, lucru ce se va rezolva prin tacticile noastre militare —, îi va submina, lipsindu-i de orice refugiu psihologic. Exploatând cu dibăcie această ocazie, putem sublinia că vinovat de toate acestea ar fi disprețul lor față de credință și, astfel, vom întoarce milioanele de săraci cu duhul înapoi, la bețișoarele lor de rugăciune. După aceea vom înceta să ne mai facem griji. Am descoperit că aceste rebeliuni nu țin mai mult de câteva generații. Detaliile le las în grija ta.

Holroyd stătea jos tăcut, apoi își ridică potirul. Nirul era încă fierbinte și i se păru delicios. Dar după un minut de la prima lui înghițitură, nu putea spune ce gust avea. Cu ochii minții vedea imaginea pe care ea i-o schițase atât de succint: bărbați, femei, cu sufletele zdrobite de catastrofă, regresând apatici către un ev întunecat, printre mormintele macabre, deznădăjduiți, fără nici o scăpare, în vreme ce nemuritoarea zeiță de aur ar continua să trăiască, templele cu prinții și împărații lor n-ar înceta să-și exercite controlul de fier asupra unor inși înrobiți și atât de lipsiți de speranță încât... era un *iad!*

Mintea i se încordă aproape fizic, feroce, ca un cal cabrându-se din cauza frâului prea strâns, luând hotărârea ca așa ceva să nu se întâmple.

Zeița îi vorbea iar:

— În marea lor majoritate, după cum îți dai seama, execuțiile n-au nici o importanță. Dar..., îl măsură cu ochii ei albaștri, există o pagină aici, Ineznio, pe care chiar vreau să-ți pui semnătura. Fiecare nume trecut în ea aparține unei persoane despre care se știe că a comis un asasinat. Câtă vreme se mai află în viață, ei reprezintă o insultă la adresa legii, iar conducerea mea este batjocorită. Ai să semnezi, nu-i așa?

Se grăbi să-l repeadă:

— Ineznio, uneori mă înfurii. Știi la fel de bine ca și mine că politica mea a constat în a-ți permite ție și altor sfetnici umani de-ai mei să deținești controlul asupra administrației centrale. Pe mine nu mă interesează decât chestiunile mai largi, iar asta este una dintre ele. Trebuie să semnezi lista.

Holroyd căscă ochii la ea. Lunga ei tiradă, deși spasmodică, îi oferise prilejul să-și aleagă cuvintele. O întrebă încetișor:

— Tu nu crezi că în stadiul actual, execuțiile ar putea stârni suspiciuni tocmai din partea acelora pe care vrei să-i potolești?

Răspunsul ei îl tulbură. Pe masă se afla o peniță. Ea o apucă, frunzări furioasă cartea, găsi pagina dorită și scrise ceva la iuțeală pe marginea albă de jos. Încheie cu o înfloritură, apucă pagina și o smulse cu un zvâcnet.

— Uite, îi aruncă ea, asta amână toate execuțiile de aici pe timp de șase luni.

Împinse pagina pe masă și rămase cu penița în mână. Ochii îi străluceau ațintiți asupra lui.

Fără o vorbă, bărbatul îi luă penița din mână. Citi propoziția scrijelită de ea, apoi semnă cu un singur nume, Inez-nio, și, în tăcere, îi întinse înapoi foaia de hârtie. În șase luni avea să șadă pe tronul zeului. În șase luni avea să fie Ptath, sau murea. De altfel, nu era decât o singură pagină dintre cele o mie opt sute. N-avea cum să iasă mai simplu din imposibila situație.

Un deget îi atinse fruntea. Vocea zeiței îi mângâie urechile:

— Vino cu mine!

XIII

Călătoria minților

MIȘCARE NEDESLUȘITĂ! ACEASTA FU PRIMA IMPRESIE A LUI Holroyd. Se chirci, așteptând să apară durerea. Nici gând. Confuzia ținu câteva secunde, încercă sentimentul unei mișcări într-o viteză amețitoare, apoi brusc, vârtejul încetini. Instantaneu, se văzu pe înălțimile unui culoar muntos. Munți, munți... și vulcani!

Cât putea cuprinde vederea aceea de vultur, piscurile din față se înălțau unul mai sus decât celălalt, iar din vulcani urcau valuri de fum spre cerul înnegurat. Erau sute de creste muntoase, sute de cratere în raza vederii sale, alături de văi imense înecate în ceață. Aburi se desprindeau de crăpăturile întunecate ale ascunzișurilor acelui pământ chinuit și aspru.

„Nushirvan, își zise el în cuget, aflat la primul spasm de îndoială și de groază din viața lui. Nu poți trimite ființe umane într-un asemenea *loc*."

Dar după o clipă se lămuri. Munții puteau fi cuceriți de armate, ținutul vulcanic nu era de fapt atât de cumplit pe cât părea la prima vedere, iar solul îi era de obicei atât de bogat, încât livezile și cultura viței de vie erau mai prospere ca oriunde. Fascinat, începu să caute din ochi așezările. Și le găsi. Casele se cuibăreau la poalele dealurilor, se adăposteau în văile învăluite în ceață, iar în depărtare, unde o câmpie se așternea până la orizont, zări turlele și acoperișurile unui oraș-cetate. Imediat, în minte i se aprinse o dorință aprigă: să meargă acolo.

Hai să mergem acolo!

Nu, veni răspunsul. Este imposibil. Eu nu pot să trec peste râul noroiului clocotitor.

De ce nu?

Nu primi nici un răspuns la întrebarea lui. Simți o trecătoare răbufnire de nerăbdare, după care... iată râul de noroi clocotitor! Numele, imaginea pe care o evoca, îi captivară închipuirea. Își coborî privirea. Ciudățenia era că ar fi putut să-l piardă din vedere. Ca un șarpe, masa cenușie se ondula sub el. Intra și ieșea dintr-o vale largă. Avea în lățime o medie de patru sute de metri, iar un abur ușor se ridica de la suprafața lui.

Armatele care ar fi urcat de la poalele dealurilor din Gonwonlane trebuiau să-l traverseze. Nedumerirea nu înceta să-i tulbure cugetul: puteau fi trimiși oamenii într-un asemenea iad? Și din nou fu convins că se putea, așa și trebuia. Putea chiar să-și imagineze tipul de pod mișcător care se putea clădi din mers, unul destul de solid pentru acei monștri cât

tancurile, grimbii. Nu exista soldat sau ofițer din serviciul activ al celui de-al doilea război mondial să nu fi trecut o sută de astfel de poduri, de cele mai multe ori și sub tirul inamic.

Călătoria minților continua, urmând cursul acelui râu lat de noroi, spre vest. Holroyd se trezi apreciind viteza înaintării lor la aproape șapte sute de kilometri pe oră. Mergeau destul de repede pentru ca interesul să i se păstreze viu, iar mintea îi lucra bazându-se pe observațiile lui fine, întreaga-i ființă fiind în alertă și plină de energie. Încă o dată mai surprinse imaginea sprințară a unui oraș ascuns pe jumătate de ceața depărtărilor. Dar și acela se întindea dincolo de râul de noroi clocotitor, de netrecut, dintr-un motiv sau altul, pentru acest extraordinar mijloc de recunoaștere.

La puțin timp după ce trecură de a doua cetate râul o cotea, brusc, spre nord. În ciuda cursului său atât de întortocheat ce înconjura întregul lanț muntos, curgea spre nord. Pe căpitan îl încercă un sentiment de nelămurire. Era ușor de priceput importanța râului, atâta vreme cât curgea la granița ținutului Gonwonlane. Dar de ce să urmeze meandrele unui noroi fierbinte care părea să încercuiască muntosul Nushirvan? După o oră îi era clar că exact asta făceau. Treptat acel canal remarcabil se răsucea spre est, apoi, după multă vreme, așa i se părea de-acum, odată stinsă curiozitatea de militar, își schimba direcția spre sud pentru alte câteva ore.

Când soarele, din înălțimile cerului, se agățase într-un târziu chiar de marginea orizontului vestic, alungind umbrele acelor teribili munți ai Nushirvanului, simți dintr-odată

goana confuză și accelerată de la început și se trezi înapoi la palat. Călătoria minților, inexplicabilă din cauza traseului ei bizar, se terminase.

Camera era cu mult mai întunecată. Prin ferestrele ei încăpătoare încă se mai vedea ceva lumină la răsărit, dar amurgul coborâse devreme acum că soarele dispărea la apus. Holroyd conștientiză treptat faptul că ședea tolănit pe scaunul său, iar zeița îl privea peste masă cu un zâmbet palid, amuzat. Ochii îi erau senini. Îl contempla după pofta inimii, pe îndelete, încântată de sine. Înainte ca Holroyd să poată spune ceva, ea începu:

— Ți-am arătat cealaltă frontieră a Nushirvanului, de unde începe Accadistranul, întrucât am convingerea că aceste amănunte te vor ajuta în planificarea atacului.

Holroyd nu-și dădea seama cum. Deschise gura să-și manifeste nedumerirea, apoi se răzgândi. El care habar n-avea de discuțiile din trecut între Ineznio și zeiță nu putea să pună prea multe întrebări, cu excepția faptului că pusese deja una. Iar ea îi dăduse un răspuns nesatisfăcător, cu siguranță, dar îi dăduse unul. Dori să știe:

— Râul acela de noroi — de ce nu l-am putut trece?

Femeia clătină din cap. Gestul făcu să i se prindă o rază de lumină în păr, ce scăpără într-o scânteie fascinantă de aur, ca o văpaie trezindu-se la viață. Vocea ei murmură dulce, din întunericul ce se îngroșa:

— Există anumite chestiuni, Ineznio, despre care nici măcar tu n-ar trebui să mă întrebi, limite impuse câtorva dintre puterile mele.

Ea se ridică în picioare. Ocoli masa, iar brațele i se încolăciră calde în jurul gâtului lui, lipindu-și obrazul de al său în vreme ce se apleca. Buzele ei fură reci la început, apoi lacome. Întrebările categorice care încă mai zăboveau în mintea bărbatului începură să se piardă în uitare. „Mai târziu, gândi el cutremurat, am să mă gândesc la toată afacerea asta bine de tot..."

Holroyd ridică penița și scrise:

„Cea mai mare putere în Gonwonlane o are zeița Ineznia. Ea l-a adus pe Ptath aici înainte de soroc. Cum a reușit asta mi-a și arătat."

Contemplă paragraful mulțumit. Numai văzându-l așternut pe hârtie și se simțea mai bine. Pe tot parcursul zilei de ieri fusese zorit până la limita posibilităților sale de a ține pasul. Noua dimineață îi domolise deja ritmul vieții.

Iată-l așezat la un pupitru, singur, gândindu-se comod la problemele sale. Imaginea generală, la care ajunsese, părea mult mai limpede. L'onee fusese trimisă împotriva voinței ei să-l aducă înapoi în Gonwonlane, iar ea săvârșise actul. Acesta era începutul. Notând pe hârtie totul în ordine cronologică, trebuia să fie în stare să potrivească o parte din piesele care îi lipseau deocamdată. Trase concluzii hotărâtoare și importante. Bărbatul își ridică penița de pe hârtie și apoi scrise iar:

„Cea mai mare putere după ea în Gonwonlane, dar una extrem de limitată, o are L'onee. Ea a zădărnicit tentativa zeiței Ineznia de a-l introduce pe Ptath în palat. Cum s-a săvârșit acest lucru mi-a fost arătat, iar..." Nu era adevărat. Nu i se *arătase.* I se spusese. Fluieră

încetișor, apoi foarte repede, reîncepu să scrie. Într-o jumătate de oră nu mai era nici urmă de îndoială. Își scrijeli concluzia:

„Femeia pe care am crezut-o L'onee, este, bineînțeles, Ineznia. În același sens, tot ce mi-au spus prințesa templului, Moora, tânăra țărancă, și soția mareșalului Nand este o versiune distorsionată, dacă nu chiar reversul adevărului. Slăbănoaga care a încercat să mă omoare, care mi-a dat inelul și se chinuia să vorbească, trebuie să fie adevărata L'onee."

Holroyd se lăsă pe spate și contemplă multă vreme cuvintele scrise. Tulburarea punea stăpânire pe el în fața acestor întorsături imprevizibile și o mie de întrebări îi veniră într-o cascadă, înmănunchindu-se într-un singur izvor al mirării: De ce, *de ce* făcuse ea toate astea întocmai cum spusese?

Nu putea fi decât un singur răspuns la întrebare. Ineznia nu-i oferise intenționat nici un indiciu. Făcuse toate acestea pentru că fusese nevoită. Ptath nu fusese deloc prost, când își făcuse toate pregătirile pentru a se contopi cu rasa. Lăsase în locul său sisteme de protecție. Căpitanul le trecu unul câte unul pe o foaie de hârtie.

„Primul: evocarea unei personalități precedente, prezumtiv inteligentă. Personalitatea se dovedise a fi cea a lui Peter Holroyd." Se întrerupse, după care adăugă: *„Pare puțin probabil ca Ptath să-și fi dorit o asemenea evocare derutantă. Dar hai s-o numim primul sistem de protecție. Al doilea: tărâmul întunericului fusese dezvăluit. Al treilea: un bețișor de rugăciune în exercițiul funcțiunii. Al patrulea: o călătorie a minților, cu revelația ei stranie că zeița nu putea pătrunde în Nushirvan, traversând râul de noroi în clocot, care înconjoară complet zona cea mai populată a statului proscrișilor. Al cincilea..."*

Holroyd se opri în acel punct. Modalitatea lui era mult mai neclară. Dar nu greșea, dacă afirma că Ineznia îl socotea de o importanță vitală. În micuța colibă încercase să-l pună să facă sex cu o țărăncuță, Moora. Bărbatul se încruntă, dar într-un târziu i se păru că prinsese ideea, nu prea clar, dar o înțelegea.

Sexul era marele fundament. Într-o lume în care o descoperire ciudată și tulburătoare făcuse din el așa ceva, când bărbații proslăveau o femeie într-un anumit ceremonial rigid, sau o femeie pe un bărbat, atunci femeia devenea zeiță și în realitate, nu numai cu numele, iar bărbatul, la rândul lui, un zeu. Într-o asemenea lume, sexul trebuia să fie strâns legat de puterea organică mult mai vastă care înrobea o națiune de cincizeci și patru de miliarde de suflete. Groaznica predilecție a omului de a-i proslăvi pe eroi, regi și dumnezei inexistenți zămislise, în sfârșit, conceptul de divinitate.

„Al șaselea sistem de protecție, scrise mai departe Holroyd, trebuie să aibă de-a face în vreun fel sau altul cu acea pagină din lista condamnaților la moarte. Ea n-ar fi insistat niciodată s-o semnez dacă n-ar avea nici o legătură."

Se încruntă îngândurat. Înțelegerea îl fulgeră pe dată. Ca un nebun sări în picioare și năvăli în camera de zi. Cartea se mai afla pe masă. O apucă și o deschise la litera L. Găsi segmentul care lipsea. Ultimul nume înainte de pagina care fusese smulsă era Lin'ra. Cel din capul paginii imediat următoare celei lipsă era Lotibar.

Nu mai încăpea nici o îndoială. Semnase condamnarea la moarte a lui L'onee. Se posomorî și se îngrozi, evaluându-și nenorocirea, dar și speranțele care-i mai rămâneau.

Slavă Domnului, se gândi el, că rezistența lui o obligase pe Ineznia să amâne sentința cu șase luni.

Treptat, se lămuri că mai avea și alte speranțe. Nu se așezase încă pe tronul zeului, iar râul de noroi clocotitor trebuia să aibă și el o legătură cu ceva în detrimentul Inezniei. Și cum rămânea cu atacul asupra Nushirvanului?

Un ciocănit la una dintre uși îl scoase din starea de meditație. Era o femeie-gardian, care îl anunță:

— Mareșalul Gara vă trimite complimentele domniei sale și ar dori să vă informeze că statul-major este gata să o pornească spre frontul din Nushirvan.

Holroyd turui un discurs pe care îl pregătise mai devreme, care să-l ducă în punctul de pornire, fără a se rătăci prin bizarul labirint al coridoarelor palatului. El porunci:

— Condu-mă până la locul de plecare! Voi veni într-o clipă.

Se întoarse grăbit în apartament, rupse în bucățele colile pe care își mâzgălise analiza și apoi rămase în picioare, străduindu-se să-și pună mintea la bătaie. Încetul cu încetul, se reculese și se relaxă. Se duse la dulăpiorul de lângă pupitru, scoase de acolo inelul care dejucase scopul Inezniei pentru un timp atât de scurt, și-l puse pe deget, apoi intră în camera de zi și luă cu el marele volum cu lista rebelilor. Trebuia să aibă cartea la îndemână.

Se întări tot mai mult în hotărârea sa. Bătrânul Ptath nu putea să fie atât de prost încât să nu întindă capcane intriganților. În acest sens, trebuia să continue până când noi

reflecții i-ar fi dictat un plan mai bun. Va ataca Nushirvanul, va captura așa-zisul tron al zeului și, nu că s-ar fi așezat neapărat pe el, dar în lipsă de ceva mai bun, ce altceva putea să facă? Nu mai avea timp, iar prudența nu câștigase niciodată o bătălie.

XIV

Triumful zeiței cu părul de aur

PÂRÂIAȘUL SUSURA ȘI SE ÎNVOLBURA. ÎN IARBA DE PE MALUL lui, ședea L'onee și își pieptăna părul. Se dezbrăcase de haine, iar silueta descărnată, ce fusese odată un hoit, brăzdată de lumini și umbre, se lăsa mângâiată de razele soarelui. L'onee se opri și se aplecă peste marginea apei ca să-și surprindă imaginea în undele curgătoare. Și zâmbi, destul de mulțumită.

Trupul pe care și-l alesese, după o săptămână de atente expuneri la căldura soarelui, începuse să se trezească la viață. Părul, periat și pieptănat atât de des, începuse să prindă un luciu întunecat. Ochii verzi își pierduseră căutătura fixă, apa oglindea două smaralde care trimiteau străluciri blânde. Chipul... L'onee suspină. Făcuse tot ce putuse pentru el, dar nu era destul. Iată-l: prelung, cu pomeții ascuțiți și foarte banal.

Încă și-l mai contempla, când, deodată, simți *prezența* care se apropia de ea. Își ridică privirea. Zări o străfulgerare azurie deasupra apei, la vreo trei metri distanță, un vârtej de

lumină, culoare și umbre care se iscă din nimic și luă forma vie a zeiței Ineznia. Trupul ei fragil, cu o strălucire satinată, păru să ezite preț de o clipă, după care, în vreme ce se materializa, pe jumătate se prăbuși, pe jumătate se aruncă în undele pârâiașului.

Fără grabă, Ineznia ieși din apa nu prea adâncă. În timp ce L'onee o urmărea cu ochi curioși, blonda păși pe mal și se așeză în iarbă nu prea departe de rivala sa. Îi aruncă, plină de dispreț:

— Te crezi foarte deșteaptă, nu-i așa, să-i dai inelul înzestrat cu puteri!

L'onee ridică din umeri. Aproape că se hotărâse să-i răspundă, dar se răzgândi. Majoritatea cuvintelor Inezniei erau retorice și nu erau menite să stârnească replici. Ea cântări chipul senin al celeilalte, pe care se întipărise o expresie imperturbabilă, trădând triumful. Bruna murmură:

— În concluzie, el mi-a semnat condamnarea la moarte. Dar asta nu se poate întâmpla imediat. Aș fi știut chiar în clipa în care te materializai. Cât mai am de trăit, Ineznia dragă?

Seninătatea i se șterse Inezniei de pe delicata față, când izbucni într-un hohot cristalin de râs:

— Doar nu-ți închipui c-am să-ți spun așa ceva, nu?

— Atunci, se hotărî L'onee liniștită, am să mă fac că plouă.

Era o mică victorie pentru ea să observe cum se încrunta, nemulțumită, fețișoara delicată a dușmancei sale, care răbufni, apoi, cu o voce de contralto:

— Măcar pot să-ți distrug adevăratul trup oricând am poftă.

Iluzia victoriei o părăsi. L'onee înghiți în sec:

— Vrei să zici că nu l-ai distrus încă?

Se forță să tacă. Tremura cuprinsă de o sudoare rece. Adevăratul ei corp! Era o prostie să se mai gândească la el acum, când îl abandonase atât de hotărâtă, dar nu se putu abține. Crezându-l deja distrus, își închipuise că toate îndoielile îi erau risipite de realitate. Dar acum, tot ce reprezenta corpul ei, marea lui frumusețe care-l ispitise și îl ținuse în mrejele ei pe Ptath, faptul că era un pol de putere zeiască... o mai aștepta încă să-l înhațe, dacă ea ar putea lovi îndeajuns de iute. Zise cu voce spartă:

— Ești încă mai deșteaptă decât mi te-am imaginat, Inez-nia. Dar nu destul. Trăiesc sau mor împreună cu Ptath.

— Veți muri cât de curând, îi replică cealaltă cu răceală. Cinci farmece din șapte au fost anulate pe vecie. Acum i s-a strecurat îndoiala în suflet, din câte cred, dar deja nici nu mai contează. Este prins în plasa mea. Până și vraja numărul șase nu este departe de dezlegare. Pentru asta am pregătit un mic plan superb care îi va suprima orice posibilitate de a gândi independent. Noul meu plan, de fapt foarte vechi, pentru că-l pritoceam în minte de multă vreme, îl va doborî într-o zi sau două. M-am gândit, încheie blonda pe un ton placid, să pun capăt oricărei speranțe de-a ta, cât de mică, ce s-ar fi putut baza pe recâștigarea puterii și libertății tale.

L'onee o asculta plictisită, șezând în iarbă. Discuția dintre cele două se desfășura în maniera majorității dialogurilor la care participa Ineznia, anume cea a jocului victoriei și înfrângerii. Lăsă să se aștearnă tăcerea. După puțin timp se simți mai bine, căci eșecul ei nu era chiar așa de mare pe cât lăsa impresia. Așteptase de o săptămână să apară Ineznia, se ținuse intenționat aproape de apă, ca celeilalte să-i fie mai ușor să vină. De o săptămână se tot întreba ce se petrecea, iar acum trăgea nădejde să afle. Bizară, înfumurarea zeiței blonde! Nu și-ar fi putut răbda viața de captivă dacă n-ar fi fost vizitată frecvent de dușmanca ei, cu pofta ei nebună de a-i relata victoriile și isprăvile.

L'onee mărturisi calmă:

— Sinceră să fiu, nu cred că el ar fi în stare să invadeze munții aceia vulcanici. Până la urmă, tu ai încercat de șapte ori și de tot atâtea ori armata n-a reușit să ajungă la tronul lui Ptath.

Ineznia făcu un gest de nerăbdare. Vocea ei scoase un sunet ce reverberă în liniștea acelei văi îndepărtate. La început, L'onee ascultă, fără să înțeleagă prea limpede sensul vorbelor celeilalte. Se citea ceva în intonația rivalei sale, o notă de împlinire, de parcă acest recital ar fi vestit un eveniment trecut deja de punctul său culminant, un triumf însemnat deja pe război.

Într-o zi sau două, așa zicea ea, planul ei avea să fie dus la îndeplinire. Adevărul trebuia să fie cu o zi sau două *în urmă*. Sau poate că întâmplarea avea loc chiar acum, la acea oră, în vreme ce stăteau de vorbă. Ce spunea ea?

— ... el a ținut o prelegere în cea de-a doua zi de la sosirea sa pe front, în prezența a zece mii de mareșali și a soțiilor lor. Tot ce a zis el a coincis cu ultimele mele concluzii în privința strategiei militare, a importanței de a depăși numărul curent al screerilor și grimbilor destinați aprovizionării. Era interesant, mai ales pentru că...

Ineznia se întrerupse. Surâse. După aceea continuă cu o voce dulceagă:

— Numai tu, draga mea L'onee, știi *asta*. Iar limba îți este legată, nu-i așa, scumpo? Dar vei pricepe ce vreau să-ți spun când am să rostesc cuvântul-cheie: Accadistran.

L'onee ripostă cu o indignare oțelită:

— Diavoliță! Criminală nerușinată!

Râsetele de zână, scânteind într-o armonie a tonului, îi acoperiră vorbele. Hohotele încetară brusc, ceea ce nu lăsa nici o îndoială asupra lipsei de umor a minții și a sufletului din spatele lor. Blonda constată cu răceală:

— Ce sentimentală suntem! Cum ar putea să conteze dacă o ființă umană moare cu câțiva ani înainte să-i vină sorocul!

Se întinse pe spate în iarbă cu aerul că avea destul timp de pierdut. Trupul ei perfect sclipea ca zăpada în razele arzătoare ale soarelui de dimineață. Dar ochii ei păreau de marmură albastră când și-i aținti asupra pârâiașului și a văii pe care acesta o traversa, îndreptându-se spre dealurile de la nord. Părea pierdută în visare, urmărind screerul lui L'onee ce aducea cu un pescăruș uriaș, cu ciocul său prelung pe care și-l înfigea la răstimpuri în unda curgătoare, ca să-l scoată de fiecare dată încleștat pe câte un pește cu burta albă.

Lui L'onee i se părea că îi putea citi în ochi gândurile. Dar era evident, se hotărî într-un târziu, că zeița blondă n-ar fi făcut prostia să încerce să suprime cuiva controlul minții asupra unui animal, odată ce fusese instituit. Ineznia mărturisi, suspinând:

— Păcat că Ptath și-a ținut discursul atât de curând, în loc să aștepte până când îi numea pe ofițerii rebeli în posturi de conducere. Sunt sigură că firea sa cinstită, încrederea lui enormă în oameni și greutatea cuvintelor lui le-ar fi alungat până și lor suspiciunile. Trebuie să recunosc că am fost eu însămi surprinsă de îndrăzneala cu care a preluat comanda unei armate atât de vaste.

Își ridică îngândurată privirea și spuse:

— Mă îndoiesc că omul Holroyd își dă seama că numai un semi-Ptath ar fi putut lua în mâinile sale o autoritate ca aceea pe care și-a arogat-o. Desigur, nu mai contează că rebelii au căzut acum în mica mea cursă.

Se opri, zâmbind cu atâta voioșie, încât L'onee o măsură din ochi. În ciuda propriei analize anterioare că blonda deja își trăise triumful, sau și-l trăia în acea clipă, ea avu impresia unei exultări deșarte.

— Cursă? repetă ca un ecou.

Glasul de contralto al Inezniei continuă acum cu însuflețire:

— Ieri i-a condus pe ofițerii și artiștii rebeli, călare pe screeri, într-un raid aerian de recunoaștere. Azi dimineață a mai luat cu el un grup, călare pe grimbi, să inspecteze aceeași zonă, pe baza schițelor desenate ieri.

— Dar nu văd..., începu L'onee pe un ton placid.

— Ai să vezi, draga mea, o asigură zeița cu duioșie, când am să-ți povestesc că acum două zile l-am lăsat pe generalul rebel — acum mareșal —, Maarik, să găsească un document, chipurile adresat de Ineznio mie, în care întreaga invazie era descrisă ca o capcană menită să-i distrugă pe rebeli.

Se ridică alene în picioare, cu pletele revărsate pe spate, scânteind ca aurul în lumina soarelui.

— Rebelii, continuă ea, or să ia măsuri chiar în dimineața asta. Drept rezultat, planul *meu* de a rupe cea de-a șasea vrajă va fi dus la îndeplinire chiar de astăzi. Până diseară tronul zeului se va afla în mâinile mele.

Surâsul ei o săgetă pe L'onee.

— Motivul pentru care am acționat așa de rapid, după cum vei avea „fericirea" să afli, este că evadarea ta, odată cu puterea pe care a trebuit să ți-o cedez, mi-a pus în cale un obstacol neașteptat, cu care nu-mi permit să mă joc. La revedere, dragă.

Intră în apă și... se făcu nevăzută. Multă vreme privirea amară a lui L'onee zăbovi în locul din care Ineznia dispăruse. În concluzie, singura săptămână în care își purtase de grijă, săptămâna în care acestui trup pe jumătate mort i se dăduse răgazul să se trezească la viață, tocmai această săptămână se dovedise prea lungă. Începu să se îmbrace fără grabă. Era greu să-și dea seama ce trebuia să facă. Contase pe faptul că era nevoie de timp pentru pregătirea atacului asupra Nushirvanului. Acum, propriul ei plan tulbure, al cărui obiectiv era să-l ajute pe Ptath să descopere adevărul în ceea

ce-l aștepta, acel plan limitat trebuia accelerat și adaptat cumva noii situații.

Obiectivul ei imediat era limpede. Urma să-l găsească pe Ptath. Oriunde se afla el, trebuia găsit. Cartierul său general se afla pe dealurile centrale, ce se înălțau în fața orașului Trei din Nushirvan. Undeva în acea imensitate a văilor și a dealurilor tot mai abrupte, în mijlocul acelei mulțimi năucitoare de oameni și animale, s-ar afla el... în primejdie. Își încheie sandalele, sili screerul să se apropie de ea și, un minut mai târziu, zburau spre nord-vest.

XV

Râul de noroi clocotitor

— PROSCRIȘII! AUZI HOLROYD PE CINEVA ROSTIND.

— Poftim? se răsti el tăios, așezându-se mai bine în șaua de pe spinarea grimbului. Uimit, se uită cu atenție la lunga linie de călăreți ce traversau valea verde. Își miji ochii. Proscrișii, aici, *în spatele* taberei militare, după toate precauțiile pe care le luase. Lângă el se auzi în surdină vocea unui bărbat:

— În jur de cinci sute. Înseamnă doi la unu. Cum vi se pare acum, mărite Ineznio, când înfruntați în mod real pericolul, nu stând într-un alcov și arătându-vă calm și detașat indignarea față de crimele proscrișilor din Nushirvan pe care v-ați învoit să-i pedepsiți cu o invazie?

Holroyd aruncă o privire tulbure celui care vorbise. Omul era mic de statură, îmbrăcat în uniformă de colonel, însă avea o insolență în maniere, o siguranță și o stăpânire de sine, care îi indica faptul că era o persoană mult mai importantă într-o altă organizație. Holroyd suspină. Era așa de hotărât asupra

planurilor lui, încât nu luase prea în serios posibilitatea unor suspiciuni din partea celor a căror cauză o sprijinea în special. Așadar, rebelii aflaseră cumva despre intenția pe care zeița păruse s-o aibe la început de a lansa un pretins atac. Cu un umor negru, ei făcuseră o înțelegere cu proscrișii să-l captureze pe cel pe care-l credeau a fi prințul Ineznio. Cum ședea în șa, spaima lui trebuie să i se fi trădat pe figură, pentru că tânărul colonel neobrăzat hohoti răsunător, apoi i se adresă cu răceală în voce:

— Vă aflați aici de o săptămână și n-ați reușit să prostiți pe nimeni cu neașteptatele voastre numiri în poziții de comandă ale celor care de multă vreme așteptau un atac asupra Nushirvanului. Important este că acum *au* comanda. Ordinele generale le sunt cunoscute tuturor ofițerilor superiori. Ca să-i păcălim pe cei care nu intră în planul nostru, am ticluit niște scrisori frumușele în care am declarat că veți efectua noi recrutări. Atacul *va* avea loc, însă va fi dus până la capăt. Armata se pune în mișcare de acum până într-o lună.

Trecu peste primul șoc. Holroyd ședea tăcut, mai posomorât acum. Aruncă rapid o privire spre linia de proscriși care se apropia. Păreau să nu se grăbească, siguri de prada lor. Mai aveau încă vreo opt kilometri de parcurs. Distanța mare nu-l liniștea deloc. Zeul Ptath, cu puterea pe care în prezent o deținea, nu putea să se descurce în situația dată.

Și totuși, el nu trebuia capturat. Nu-și dădeau seama acești zevzeci că armata gonwonlaniană nu era pregătită pentru un atac asupra unei asemenea fortărețe muntoase cum era Nushirvanul? Avea nevoie de trei, patru-cinci luni de

reorganizare, pe puțin. Și mai trebuia o aprovizionare neîntreruptă. Mai mult, era vital ca serviciul de transporturi pe screeri și pe grimbi să fie organizat în așa fel încât să includă cel puțin două din trei păsări sau fiare de pe întregul continent atât de vast. Războiul fulger și un sistem flexibil de transporturi constituiau soluția marșului prin munții aceia înfricoșători, printre craterele încinse ale vulcanilor, prin negrele nisipuri mișcătoare, ce bolboroseau în dificilul istm al Nushirvanului. Hohoti scurt în cugetul său. Care dintre toți ofițerii ar ști ce să facă cu o sută de milioane de jivine și de păsări?

Lângă el, colonelul îl asigură:

— Este o prostie până și să vă gândiți la rezistență. Uitați-vă în spate. Mai vin încă cinci sute. Nu puteți scăpa din această ambuscadă.

Holroyd nu se întoarse. Cu coada ochiului întrezărise mișcarea de pe buza dealului abrupt ce se înălța în partea dreaptă a acestei văi de smarald. Călăreți! Năvăleau din vârfurile dealurilor și coborau în goană povârnișurile. Era o cutezanță superbă. O privire rapidă peste umărul stâng îi dezvălui că din celălalt flanc al văii se năpusteau alți călăreți dintr-un defileu îngust. Cercul se închisese, fără nici un fel de geniu militar, pur și simplu cu ajutorul unei forțe copleșitoare.

Fără grabă, acum fiindu-i clar că nu mai putea împiedica prezența proscrișilor, Holroyd își reanaliză propria poziție și realiză că mai avea două șanse. Își mână grimbul înainte spre capul liniei de animale. Ofițerul îl văzu venind și urmări cum

se apropia cu un surâs grav cu care, de fapt, puse imediat capăt primei lui speranțe. Dar Holroyd nu se opri. Ieși în față călare și ordonă scurt:

— Mareșale Uubrig, vei da comandă ca oamenii să se împrăștie în toate direcțiile cu scopul de a-l deruta pe inamic și de a le da unora posibilitatea să scape.

Observă că celălalt îl privea curios.

— Zău, domnule? îi aruncă într-o doară ofițerul, continuând cu blândețe, cred că-mi va fi destul de greu să-i conving pe oameni. Este un grup special, știți. Fiecare de aici și-a pierdut un frate sau o soră, o mamă sau un tată care au căzut în mâinile proscrișilor. Își dau seama că nushirvanienii nu sunt de bună-credință. Sunt convinși că se sacrifică, dar consideră că merită, pentru capturarea excelenței voastre. Chiar credeți, mărite prinț Ineznio, încheie pe un ton ironic mareșalul Uubrig, că asemenea soldați, cu ceea ce poartă ei în suflet, s-ar grăbi să execute ordinele mele, dacă m-aș apuca deodată să le dau comenzile indicate de alteța voastră?

Holroyd nu mai scoase nici un cuvânt. Neglijase să-i ia pe proscrișii în considerare. Își aminti, aproape detașat, atitudinea lui față de Nushirvan, din trecut. Nu se gândise la această problemă din punctul lor de vedere. Îi privise abstract, la fel ca pe germani, după ce prima izbucnire de ură, pe care o încercase în urma acțiunilor lor colective, cedase locul realității mai dure, mai amare a războiului.

Să atace Nushirvanul, îl sfătuise falsa L'onee. Înșelătoria crasă a zeiței, eforturile ei prea insistente de a evita un astfel de atac, îl întăriseră în propria convingere că invazia trebuia

să aibă loc. Acum, desigur, faptele ei lăsau impresia că fuseseră doar tertipuri pentru a-l determina pe el să se implice în lansarea atacului.

Văzu că cel mai apropiat dintre călăreți se afla la o distanță de doar două, trei sute de metri. Trebuia să se grăbească și să găsească pe cineva care să-l ajute la îndeplinirea celei de a doua speranțe. Își întoarse animalul, deschise gura să-și strige cererea, dar apoi șovăi. Una era să-și aducă aminte de toate chinurile fizice prin care trecuse Ptath și alta era să se oblige intenționat să mai treacă o dată prin ele.

Călăreții se aflau acum cam la o sută de metri distanță.

— Există cineva, strigă Holroyd, care se oferă să-mi tragă o săgeată în inimă?

Nimeni nu-i răspunse. Nici o mișcare. Ofițerii în veșminte strălucitoare se uitară unul la altul și apoi îi priviră stânjeniți pe proscrișii care îi luau cu asalt.

— Vedeți dumneavoastră, îl lămuri colonelul, care se apropiase de el, le-am promis să vă predăm viu în mâinile lor. Singura noastră speranță, ca ei să ne lase pe noi să plecăm, este să vă lăsăm viu în seama lor.

Holroyd nu disperă. Se simțea relaxat, stăpân pe sine, hotărât. *Trebuia* să scape din această ridicolă răpire. Acolo, la cartierul general, avea mâinile libere și șansa de a se gândi la toate acestea. Aici, încă o dată, se afla sub această presiune extremă a prea multor lucruri care se petreceau atât de rapid, ceea ce deja îl adusese pe marginea prăpastiei.

Observă cum colonelul purta una dintre acele lănci subțiri din lemn frumos lucrat, cu vârful de piatră, apanajul ofițerilor.

Înainte ca omul să-și dea măcar seama de intenția lui, Holroyd își mână grimbul într-acolo. Se dădu cea mai scurtă luptă pentru posesia armei. Ofițerul căscă ochii în timp ce lancea îi era smulsă din mâini, de parcă ar fi fost copil de țâță. Căpitanul se întoarse triumfător. O învârti deasupra capului și, pentru că nu mai avea nici o clipă de pierdut, își împlântă vârful în pieptul său, în dreptul inimii, adânc, cu forță. Nu părea prea conștient de sosirea precipitată a peste o mie cinci sute de proscrișii.

Preț de o secundă, durerea fu atroce. Apoi agonia se stinse. Holroyd încă mai simțea presiunea lăncii asupra trupului său, în locul în care pătrunsese. Era o greutate neplăcută de care trebuia să scape cât mai repede. Se lăsă încet pe spate, pe spinarea netedă și lată a fiarei pe care o călărea, având grijă să-și mențină călcâiele în scările din piele. În apropiere, cineva urla din rărunchi, într-o izbucnire guturală de furie, dar limba era gonwonlaniană.

— Deci așa îmi predați prizonierul! Nushirul va pune pe cineva să plătească pentru asta. Înconjoară-i pe toți trădătorii ăștia josnici.

Se auzi glasul colonelului care protesta:

— N-a fost vina noastră. Ai văzut și singur cum mi-a smuls lancea și s-a sinucis. Cine se aștepta la așa ceva din partea desfrânatului de Ineznio?

Holroyd simți o simpatie plină de tristețe pentru acel bărbat. Acești rebeli aveau, în general, dreptate. Nici un grup nu se dovedise mai brav în sfidarea unei femeie nemuritoare și față de înscenarea ce avea ca scop înrobirea lor religioasă,

pusă la cale de potentații templului, care erau mai puternici decât toți câți existaseră în oricare colț de pe glob. Fiecare bărbat își asumase riscul acestei întâlniri cu proscrișii, știind prea bine că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată acasă.

— Viu sau mort, eu trebuie să-i predau trupul! continua să răcnească liderul proscrișilor. Acuma, mișcați-vă, cu toții! Nu mai putem pierde timpul aici.

Se auzi un tropot greu de labe cu gheare și, apoi, mișcarea deveni o scurgere năvalnică. După zece minute, Holroyd se gândi cu amărăciune că ar fi putut măcar să-i scoată lancea din trup. Arma începea să-l îngrijoreze. I se părea imposibil s-o țină așa toată ziua cu ditamai lemnul înfipt în piept. Structura organică a trupului zeului părea însă să fie *excepțională*.

Holroyd privi printre gene și rămase pe spate o secundă, clipind din cauza soarelui care mai avea mult până să ajungă la amiază. Cum se lăsase pe spate, se așezase într-o poziție incomodă. Își lăsă capul să i se bălăngăne, dar tot nu reuși să cuprindă mai mult pământ în raza vederii sale.

În văzduh zări un screer mare, cu un singur călăreț, ce-și flutura aripile în direcția nordului. Holroyd își zise în cugetul său: „Dacă măcar nătăfletul de pe spatele păsării și-ar da seama ce se întâmplă! Ar mai fi încă timp să trimit un mesaj de avertizare care ar pune bețe în roate acestei echipe aventuroase de proscrișii, de la frontiera Nushirvanului." Dar urmări posomorât pasărea, până ce se pierdu în cețurile suspendate deasupra vârfului unui deal.

Simțind iar greutatea lăncii, Holroyd se îndoi înainte, așa cum un mort ar fi putut-o face sub presiunea capricioasă a mișcării. Trebuia să fie foarte atent, dar, într-un târziu, reuși să-și găsească o bază solidă în care să fixeze capătul lăncii la baza grumazului grimbului. Începu să apese. Scrâșni din dinți și apăsă mai tare. Îi luă multă vreme să-l împingă înainte. Fu nevoit să găsească noi baze unde să-și rezeme lemnul care se tot scurta. În final, totuși, rămase aplecat înainte pe spinarea grimbului, simțind presiunea instabilă a lăncii, care se bălăngănea deasupra lui ca un catarg fără stindard în bătaia grăbită a vântului.

Cu coada ochiului își analiză situația. Câte un proscris călărea de o parte și de alta a lui. Dacă s-ar putea rostogoli... reuși s-o facă. Instantaneu, o voce de bas gemu gros de durere, apoi înjură.

— Ia mai taci! îi porunci un glas din apropiere. Smulge lancea aia din el, că dezechilibrează hoitul. Am observat cum îi ieșea din trup.

Încetă să mai simtă acea greutate. Holroyd zăcea în tăcere. Avea convingerea fermă că victoria era a lui. „Diseară, se gândi el cu sălbăticie, la adăpostul întunericului și al negurilor vulcanice, cine ar mai supraveghea un cadavru?" Se auzi strigătul vocii de bas:

— Hei, ia uite, șefu'! Nu este sânge pe lancea asta. Ceva nu-i bine.

Într-adevăr, așa era. Într-un minut, grimbul lui Holroyd se opri din mers. Mâini puternice îl prinseră, îl traseră la pământ și îl scotociră. Apoi vocea liderului se auzi, plină de mulțumire:

— Nici o rană. Mi s-a părut mie ciudat ca amantul zeiței să fie atât de muritor. Mai bine nu te-ai mai preface, prințe Ineznio.

Fără un cuvânt, Holroyd se ridică în picioare și se urcă pe spinarea grimbului. În comparație cu un om obișnuit, proscrișii erau bărbați înalți, masivi. Mulți purtau barbă și mustață. De la un asemenea grup viguros, se aștepta la hohote batjocoritoare. Dar nu se auzi nimic. Toți se uitau la el. Când le întoarse privirile, nu putură să-l înfrunte, îndreptându-și iute ochii în altă parte. Rebelii făceau la fel, ceea ce era îngrijorător. Pentru că era important să-și facă un prieten. Reacția generală i se părea nefirească, până când încercă să vadă cele întâmplate cu ochii lor: un om cu o lance care-i străpunsese inima ridicându-se nevătămat și plin de viață.

Lungile coloane își continuară marșul, șerpuind printre dealurile tot mai sălbatice. La amiază nu au făcut pauză. Lui Holroyd, unul dintre proscrișii îi puse în mână un coșuleț de lemn cu mâncare, dar ceilalți prizonieri, după cum observă el, nu primiră nimic. Își examină coșulețul cu interes. Conținea trei tipuri de fructe. Pe unul nu-l mai văzuse. Era rotund și măsura vreo opt centimetri în diametru. Avea o coajă groasă, moale, roșie, care se curăța ca la banană. Fructul avea gust de strugure. Pachetul nu conținea pâine, sau alte alimente, numai fructe.

Balansul mișcării aduse lângă el un ofițer rebel. Holroyd îi spuse:

— Dacă promiți să mănânci ce am aici, poți să iei coșul. În caz de criză pot să rabd de foame..., se opri, surâzând sinistrei amintiri, ...șapte sute de ani.

Ofițerul îl înjură scurt:

— Du-te în Accadistran!

Lunga după-amiază se apropia de sfârșit, iar Holroyd încă nu-și mâncase fructele. Hrana era hrană, mai prețioasă pentru un flămând decât idealurile. Iar când strugurele cojit pe jumătate începuse să ia o culoare ruginie, propria jivină se alătură din nou de cea a celuilalt ofițer — generalul Seyteil, își aminti cu greu numele lui.

— Generale, începu căpitanul cu sinceritate, ai vreo idee cât de departe suntem de râul noroiului clocotitor?

Ofițerul, un bărbat uscățiv, cu nas acvilin, de patruzeci de ani, șovăi, după care ridică din umeri.

— Ar trebui să ajungem acolo înainte de lăsarea întunericului, îi răspunse. Există vreo doisprezece poduri de trecere spre orașul Trei, care se întinde la vreo opt kanbi dincolo de râu.

Holroyd încuviință din cap, îngrijorat. Nu trebuia să treacă râul. Neputința Inezniei de a-l traversa chiar și mintal era, neîndoielnic, un semn. Trebuia să se gândească bine la faptul acesta și încă repede. Studie profilul ofițerului rebel, dar nu găsi la el decât o impasibilitate de granit, care nu promitea nimic, în ciuda faptului că bărbatul îi oferise deja un răspuns la una dintre întrebările lui. Îi lua timp și efort să înfrângă rezistența celuilalt, iar timpul era unul dintre lucrurile care-i lipseau.

Nervos, Holroyd scrută dealurile. Erau mai înalte acum decât la începutul călătoriei. Iar în apropiere se ridicau mereu altele, care mai de care mai înalte, ca niște turle, bolți și minarete. Unele creste scuipau deja fum pe canavaua unui cer

tot mai încețoșat. Putea simți aproape cum tărâmul de negură al Nushirvanului îl împresura tot mai strâns. Se întoarse iar spre ofițer.

— Îți jur, îl anunță alarmat, în tropotul labelor grele, că n-am nici o intenție să mănânc aceste merinde. Dacă tu nu le vrei, dă-i-le altcuiva fără să știe că vine de la mine. Hrana nu știe de ură sau de ideologie.

Bărbatul îi luă coșul de data aceasta, mâncă strugurele uriaș și oferi restul unui alt rebel. Holroyd nu se obosi să urmărească mai departe periplul coșulețului cu mâncare.

— Să zicem că, îl iscodi el, dac-ar fi să jur că am venit pe frontul din Nushirvan cu gând de război și de cucerire, tu și ceilalți v-ați schimba atitudinea față de mine?

— Nicidecum, veni răspunsul. Prințul Ineznio este doar o paiață în mâinile zeiței. Știm exact cine este ea.

— Să presupunem, continuă americanul posomorât, că ți-aș mărturisi că nu sunt Ineznio? Că, de fapt, sunt... Ptath.

Ofițerul se întoarse și căscă niște ochi admirativi la el. Într-un târziu, izbucni în râs.

— Este bună. Numai un singur lucru nu merge. Nimeni nu ne poate convinge că a existat vreodată un astfel de personaj ca Ptath. Se pare că ne-am subestimat viteza, reluă el după o scurtă pauză. Iată râul noroiului clocotitor chiar în față. Până diseară ar trebui să intrăm în orașul Trei.

Totul se petrecu cât ai clipi din ochi. Apropiindu-se de podul din piatră care se arcuia peste râul de noroi, grimbii se opriră în loc. Holroyd întrezări într-o fracțiune de secundă

mâlul bulbucându-se, simți că îl cuprinde căldura și îl învăluie nenumărați aburi. Într-o jumătate de oră toți trecuseră pe celălalt mal. Pătrunseră în marș, tot mai adânc, pe teritoriul Nushirvanului.

XVI

Orașul Trei

PE MĂSURĂ CE PODUL DISPĂREA ÎN SPATELE CARAVANEI, Holroyd devenea tot mai conștient de euforia care-l încerca, asemeni unui condamnat, gândi el sumbru, în drum spre locul de execuție. Dar lugubra comparație îi fugi din minte. Nu se potrivea. Îl încerca senzația că se afla în toiul unor evenimente importante. Se întrebă în sinea lui dacă putea un muritor să-și dorească mai mult: să se trezească peste două sute de milioane de ani în viitor, un semizeu într-un tărâm fabulos?

Ptath! Marele Ptath! Numai să poată înșfăca imensa forță adormită, și ar zdrobi blestemata civilizație a templului. Gândul îi flutură ca un stindard. Percepu tot mai acut intensitatea propriilor simțiri, pe care nu o mai cunoscuse înainte de trecerea podului. Rămase nemișcat, întins pe spinarea lată a grimbului, lăsându-și mintea să se odihnească, întreaga sa ființă potolindu-se tot mai mult. Aștepta, urmărind vreun

semn intern care să-i indice o nouă și teribilă forță personală. Dar nu află decât mișcările fluctuante ale monstrului pe care-l călărea.

Holroyd se scutură, apucat de o furie subită. La naiba, trebuie să existe o diferență! Se *simți* diferit, mai vigilent, mai curând vioi decât deprimat. Privirea îi căzu pe inelul care o scosese atâta din fire pe Ineznia. Își aminti de basmele copilăriei sale. Cu un surâs ironic, apucă inelul, îl răsuci de trei ori și își zise în gând: „Poruncesc acestui inel să fiu imediat purtat la cartierul meu general din Gonwonlane."

Zâmbetul i se lăți pe față în vreme ce secundele zburau și nu se întâmpla nimic. Încercă iar, uitându-și indignarea. Dar tot nimic. O știuse bineînțeles de dinainte. Puterea zeiască nu era doar un hocus-pocus. Se hrănea cu unul dintre cele mai profunde și mai susținute complexe afective umane. Străvechi era acest imbold, al înclinației maselor spre credință, spre ascultare. Și, undeva, cu mult timp în urmă, un rege pe nume Ptath fusese înălțat la acest rang de adevărată divinitate, fapt care existase în stare latentă din primul moment în care un vasal primitiv se prosternase cu smerenie la picioarele goale, late ale primei căpetenii-preot.

Și, evident, odată descoperită o asemenea forță cataclismică, alți bărbați cu piepturi de oțel aveau să afle de ea, să recunoască natura deloc divină a rădăcinilor sale. Vor lupta cu o ambiție de nedescris să-și adjudece gloria ce-i revenea în mod firesc norocosului conducător. Odată descoperită, marea putere nu putea fi decât transferată, niciodată distrusă. Întotdeauna, un nou lider divin îl va înlocui pe cel căzut. O

asemenea forță nu va dispărea vreodată din rânduielile omenești. Până și Ptath crezuse că îi era garantată posibilitatea de a-și aroga din nou mantia strălucitoare a puterii, înainte de a și-o scoate pentru a se scufunda în incomprehensibila sa contopire cu rasa umană.

Dar de ce făcuse Ptath o asemenea prostie, mai întâi și întâi? Răspunsul la această întrebare putea fi ușor pus în legătură cu evenimentele care se derulau. Dar lui Holroyd nu-i veni nici un răspuns. Mintea lui putea la fel de bine să rămână în continuare pustie de orice gânduri. Întrebările i se învolburau în cap și tot ce mai conta până la urmă era neostoitul mers al grimbului. Marele convoi de prizonieri și de răpitori mărșăluia fără încetare, urcând mai sus și mai sus printre dealurile tot mai înalte.

Holroyd văzu primul castel. Era o clădire din piatră neagră care se ițea ca o enormă pălărie țuguiată de vrăjitoare, în centrul unei mulțimi de case împrăștiate pe creasta unui deal fortificat. La vederea lui se înfioră, pe urmă îl cuprinse o nerăbdare sălbatică și i se treziră în cuget cunoștințele de tactică militară, ce trebuiau utilizate pentru înfrângerea unui astfel de obstacol formidabil, într-o lume lipsită de artileria de asediu. Nenumărate trupe pe screeri, năvălind din văzduh în jos, destule cât să copleșească apărarea fiecărui fort în parte. Asaltul trebuia executat cu suficientă viteză și brutalitate, iar pierderile aveau să fie colosale. Asemenea forțe armate puteau ataca, cu ușurință, înainte cu trei zile față de cele terestre, paralizând liniile de comunicații ale inamicului. Se pare că în cele șapte atacuri pomenite în cărțile de istorie,

nu se mai încercase niciodată ceva de genul acesta. Slavă Domnului că schițase planul câtorva înalți mareșali.

Umbrele văilor începură să se alungească. Soarele strălucea însângerat în vreme ce cobora în dreptul unui vulcan fumegând, ascunzându-se în spatele dealurilor de la vest. Acum se iviră, pe un drumeag lateral, și furgoanele, un șir neîntrerupt ce se apropia din spatele unui deal pe care îl aveau în față. O cotiră pe zeci de poteci ce se ramificau în direcția forturilor și a clădirilor îngrămădite pe fiecare creastă de deal. Capul lungii coloane începu să dea ocol dealului. Dintr-odată, se înălță un strigăt puternic din mijlocul lor. Țipătul reverberă și fu preluat de-a lungul convoiului în crescendo:

— Nushirul! Drapelul nushirului flutură în fortul central. Nushirul a venit în persoană să-l interogheze pe prințul Ineznio...

Puțin mai târziu, grimbul lui Holroyd ocolea dealul; zări orașul Trei așternându-se dinaintea lor. Cum se numea în Nushirvan acea mare aglomerație de clădiri era un mister care se pierduse în scurgerea veacurilor. Exista o legendă neclară, pe care i-o depănase un ofițer cu câteva zile în urmă, precum că numele său ar fi Yit, sau Yip, ori Yik. Dar pe toate hărțile militare gonwonlaniene era denumit pur și simplu Trei. Ceea ce însemna că numai alte două orașe ale proscrișilor erau situate mai aproape de graniță. Unul dintre acestea se afla departe, la apus, celălalt, la aceeași distanță, la răsărit.

Trei se întindea pe un platou enorm, cu periferiile urcate pe dealuri. În lumina înserării, părea ca o cetate ieșită din legendele lui Am, întunecată, de o stranie insalubritate, un vis

straniu și nebulos al vremurilor de demult. Vântul care aducea zumzetul slab al ulițelor sale până la Holroyd mai purta cu el și miresme ciudate, un amestec deloc neplăcut de mirosuri de bucătărie, grajduri de grimbi și de cuiburi de screeri. Aroma aceea se răspândea pretutindeni, iar pe măsură ce lungul șir de călăreți se strecura cu repeziciune pe străzile slab luminate, deveni aerul pe care-l respirau, gros, normal, aproape colorat și, surâse cu tristețe Holroyd, probabil chiar sănătos.

— Prințe, se auzi glasul generalului Seyteil.

Holroyd se întoarse. Înainte să poată răspunde chemării, ofițerul cu nas de vultur continuă grăbit:

— M-am tot gândit la ce mi-ați spus mai devreme, pe drum! Generalul făcu o mișcare arătând cu capul în urma lor. Dacă sunteți Ptath, de ce nu v-ați arătat puterea?

Holroyd nu-i răspunse imediat. Uitase complet de încercarea lui de a și-l câștiga pe acest bărbat de partea sa. Uitase chiar din clipa în care traversaseră râul de noroi în clocot, iar scopul său, de a căuta ajutor la cineva pentru a împiedica trecerea, fusese dejucat chiar de acel eveniment. Atenția lui se concentră fără grabă asupra generalului. Dându-și seama că întârzierea unui răspuns din partea lui ar putea lăsa impresia unei intenții de a trage de timp, începu să-i explice situația ofițerului. Astfel, îi povesti pe scurt despre Tar și evadarea din Linn, și despre tertipurile zeiței Ineznia pentru a dezlega vrăjile protectoare. Celălalt îl întrerupse cu o uimire vehementă:

— Vreți să ziceți că atunci când ați trecut peste șanțul ăla cu noroi ați dezlegat o vrajă care o ținea pe zeiță departe de Nushirvan?

— Nu-nțeleg cum s-a întâmplat, se apără căpitanul. Nu-mi amintesc cum funcționează vrăjile protectoare. Tot mai mult înclin să cred că au fost concepute — le-am conceput — ca îngrădiri mentale, pe care ea să nu le poată anula, oricâtă putere ar acumula.

Era mai întuneric acum, cu greu îl mai deslușea pe celălalt. Străzile erau slab luminate de stâlpi cu torțe, răspândind raze palide prin negura și bezna care învăluiau tot mai strâns orașul. O răcoare coborî dinspre dealuri, alungând dogoarea zilei, dar intensitatea nopții nu făcea decât să sublinieze cât de aproape ajunseseră de capătul călătoriei și de despărțirile ce aveau să urmeze. Holroyd i se adresă grăbit:

— Generale, care-i motivul ce te-a făcut să mi te adresezi, până la urmă?

Nu veni nici un răspuns și, după o clipă, Holroyd ridică din umeri. Continuă să călărească în tăcere pentru o vreme, posomorât, după care adăugă:

— Presupun că majoritatea dintre voi sunteți trimiși în Accadistran. Ce face zardul cu cei răpiți?

De data aceasta se auzi, în întuneric, un hohot de râs sarcastic. Apoi, ofițerul îl lămuri:

— Ni se raportează că zardul dorește coloniști. Dar, de vreme ce nici unul dintre prizonieri n-a reușit să scape dintr-o asemenea colonie, bănuim tot ce este mai rău. Circulă povești incredibile. Cât despre faptul că v-am vorbit, după părerea

mea, pretenția domniei voastre că sunteți Ptath ar putea fi în avantajul nostru, indiferent că spuneți, sau nu, adevărul. Povestea domniei voastre cu rebelul Tar de la templul din Linn ar putea fi verificată, să știți!

Generalul încheie într-o manieră dezlânată:

— După cum vă spuneam, mă gândeam la acest lucru și, pe urmă, mi-am amintit de situația în care am ajuns cu toții. Mi-am dat seama că suntem supuși, râse el în surdină, unor transformări fără preambul. Of! Încetinim.

Așa era. Încetinirea a fost la fel de lină și lipsită de hurducături, după cum fusese întreaga călătorie. Marile fiare își ieșiră firesc din ritm, prin simpla încetare de a împinge înainte. Dar inerția le ducea într-o mișcare ușoară, plină de grație. Ele plutiră, parcă, între două intrări laterale luminate și multă vreme după ce se opriră, era greu de spus cum se ivise atât de firesc acea pasivitate totală din mișcarea dinamică de dinainte.

Bărbații îl înconjurară pe Holroyd.

— Pe aici, prințe Ineznio. Trebuie să fii adus pe dată în fața nobilului nushir.

Fu condus de-a lungul unui mare coridor de marmură, ce se deschidea într-o sală magnifică. La capătul îndepărtat al acesteia ședeau un bărbat și două femei.

XVII
Nushirul din Nushirvan

NUSHIRUL DIN NUSHIRVAN ERA UN TÂNĂR MASIV, OBEZ, cu ochi albaștri. Jilțurile soțiilor lui erau așezate ceva mai în spate față de tronul său mai impunător, dar ambele se aflau la dreapta lui.

Pe când Holroyd intra în încăpere, cele două femei se aplecară automat una spre cealaltă, își șoptiră simultan și încuviințară din cap la unison. Una dintre ele era subțire și brunetă, cealaltă era blondă și plinuță, iar gesturile lor trădau că se gândeau la același lucru pe care îl și discutară, într-un spirit de armonie perfectă, astfel încât atenția noului venit fu atrasă de prezența lor. Îi trebui un efort considerabil să-și ia gândul de la ele și să ia aminte că nushirul îi vorbea. Era vag conștient de faptul că gărzile se retrăseseră în spatele ușilor închise.

Grăsanul grăi cu un glas moale:

— Ești, într-adevăr, Ineznio?

Exista o nerăbdare obscenă în această creatură. Se aplecă înainte. Ochii lui străluceau palid, cu o aviditate care-l determină pe Holroyd să facă, prudent, semn din cap că da, drept răspuns. Nu era nici o îndoială că această căpetenie ereditară a proscrișilor urmărea ceva, când făcuse acea înțelegere cu rebelii, în privința capturării lui Ineznio. Holroyd aștepta plin de încordare, în vreme ce bărbatul îl chestionă:

— Și tu ești cel care conduci atacul împotriva țării mele?

Holroyd înțelese dintr-odată tot. Îl măsură din priviri pe masivul său interlocutor, mijindu-și ochii, fascinat de posibilitățile situației. Dacă el reușea să se descurce, se putea elibera în zece minute. Rămase în picioare, așteptând ca imaginea, ideea, să i se contureze în minte. Și, dintr-odată, fiecare freamăt al neliniștii tremurătoare a tânărului i se păru de înțeles.

Ochii de un albastru șters străluceau cu o ardoare ostilă, mâinile lui mari și grase se desfăcură și se strânseră la loc, ca și cum ar fi vrut să apuce un lucru dorit cu intensitate. Buzele groase atârnau căscate, iar nasul moale și greoi se dilată. Întreaga înfățișare a conducătorului trăda adevărul. Nushirul din Nushirvan aflase că avea să fie atacat. Și, în ciuda eșecului invaziilor trecute, se speriase în fața acestei noi amenințări. Holroyd trase adânc aer în piept, după care îl liniști cu răceală în glas:

— Dacă ți-ai luat cât de cât precauțiile normale, n-ai avea de ce să te temi.

— Ce vrei să spui?

— Atacul se efectuează pentru a da satisfacție unor elemente ale opoziției. N-avem nici o intenție să-l ducem forțat până la capăt. Capturându-mă pe mine, ai făcut jocul tocmai acelora care doresc să te distrugă.

— Minte, se auzi vocea subțire și stridentă a brunetei, care scutură brațul gros al soțului său. A șovăit prea mult până să-ți răspundă și, în afară de asta, este ceva necurat în felul său de a fi. Supune-l imediat torturilor. Trebuie să aflăm adevărul.

— Ah, făcu prizonierul, observ că guvernarea din Nushirvan este asemenea celei din Gonwonlane.

Bizarii ochi albaștri îl măsurară încruntați. În ei se citea nesiguranța și curiozitatea. Într-un târziu, nushirul îi ceru:

— Explică!

— Ambele țări sunt conduse de femei, îl lămuri musafirul pe un ton de gheață, iar cele două soții înghițiră în sec.

În felul lor automat se aplecară una spre cealaltă, dar fiecare trebuie să fi primit un răspuns în doi peri, căci se îndreptară și rămaseră în jilțurile lor, cu priviri buimace.

Nushirul rămase tolănit pe tron, și mai nepăsător, dar mișcă din cap în semn de nerăbdare, când bruneta îl scutură iar de braț. Părea să nu observe dispoziția soțului său, căci ea vorbi, jumătate spre el, jumătate spre Holroyd, destul de sfidătoare:

— Există un singur conducător în tot Nushirvanul. Dar noi suntem soțiile lui. Îi purtăm interesele în inimile noastre. Ne mărginim doar să reflectăm strălucirea gloriei sale. Când

îl sfătuim, suntem ca niște unelte ale trupului său. În acest caz, suntem uneltele care ți-au simțit minciuna. Prin urmare, îl sfătuim să te tortureze... pe loc.

Aproape că scuipă ultimele cuvinte, după care se așeză fulgerându-l cu privirea pe Holroyd, care răsufla greu. În tentativa lui de a trasa o linie de demarcație între soț și soții, dăduse un rateu oribil. Întrebarea dură îi veni în minte: cam ce ar putea să facă tortura, să zicem, de exemplu amputările, unui trup ca al său? Își întrerupse gândurile care-i trimiteau fiori reci pe șira spinării, pe măsură ce observa cum fizionomia blondei se transformă.

Îi păruse de la prima vedere nespus de frumoasă: poziția sa, a doua de la scaunul Nushirului, arăta că era soția mai puțin importantă. Acum se schimba, atât fizic, cât și psihic. Ochii îi străluciră plini de viață, obrajii i se îmbujorară. Șezu o clipă nemișcată, ca și cum s-ar fi gândit profund, după care grăi cu o voce cristalină:

— Vorbește pentru tine, Niyi. Dacă prințul spune adevărul, iar ceea ce știm noi despre Gonwonlane îi sprijină afirmațiile, atunci el este aliatul, nu inamicul nostru. Ar trebui să discutăm în circumstanțe mai favorabile, mâine-dimineață, după micul dejun. Propun ca oaspetelui nostru să i se aducă o femeie, care să-i țină de urât la noapte, și să i se ofere un apartament.

Se lăsă tăcerea. De două ori, Niyi, bruneta, deschise gura să ia cuvântul. A doua oară se întoarse cu pumnii încleștați spre blondă, dar de fiecare dată nedumerirea ei păru să-i

suprime atât glasul, cât și voința. Într-un târziu, își întoarse ochii spre soțul ei și așteptă.

Nushirul ședea pe gânduri, mângâindu-și bărbia grasă și netedă. Până la urmă, încuviință din cap. Hotărî:

— Așa va fi, căci asta este concluzia la care am ajuns și eu. Dat fiind înaltul rang al oaspetelui meu, el poate să-și aleagă pe una dintre soțiile mele, aici de față. Vom sta la sfat mâine dimineață, după care, dacă ne vom înțelege, o escortă de screeri îl va însoți pe lordul Ineznio înapoi, în tranșeele sale. Pe care dintre cele două soții ale mele o vrei, mărite prinț? încheie el, după o scurtă pauză.

Refuzul nici măcar nu intra în discuție. Actul în sine ar fi însemnat o insultă groaznică. Iar alegerea nici nu prea avea nevoie de multă gândire, atât era de evidentă. Holroyd răspunse pe un ton grav:

— O aleg pe cea al cărei nume este Niyi și îți mulțumesc pentru onoarea pe care mi-o faci, mărite nushir. N-ai să regreți.

În cugetul său, însă, își spunea: „Cât de prost să fiu să las bruneta ostilă în seama soțului ei, în decursul unei nopți de propagandă neîntreruptă."

Nushirul vorbi pe un ton plin de interes:

— Aș fi crezut că, la fel ca și alții care au primit aceeași onoare, ai s-o preferi pe blonda Calya. O să fie o experiență interesantă pentru tine, Niyi, ridică el din umeri, zâmbind.

Trase de un cordon de mătase, care atârna din tavan. Instantaneu, încăperea se umplu de servitori. Peste zece minute, Holroyd se afla singur cu cea care avea să-i fie soție de o noapte.

În celălalt capăt al camerei exista o fereastră mare, bogat ornamentată. Abia dacă aruncă o privire brunetei, după care se duse la fereastră și se uită afară. Orașul Trei se întindea sub el. Stâlpii care luminau slab străzile îi aminteau în mare de un vechi oraș european, parțial camuflat.

Euforia care-l cuprinsese după trecerea podului era și mai puternică acum. În ciuda tuturor, mulțumirea îi cuprindea sufletul ca o plantă cățărătoare. Este adevărat că suferise o înfrângere, fiind obligat să traverseze râul noroiului clocotitor, își câștigase însă libertatea de a se întoarce în Gonwonlane. Pentru el, care știa atât de puține, nu era prea clar cam care era raportul exact dintre înfrângere și victorie. Probabil că-i era nefavorabil, dar faptul că era liber îi dădea șansa să se gândească la tot ce se întâmplase și să se pregătească pentru următorul asalt. Chiar aici și acum trebuia să tragă o linie și să-și spună: până aici! Din acel moment, acțiunea *trebuia* să se bazeze pe informații, pe cea mai profundă deliberare.

Holroyd râse scurt. Unui singur om, aruncat într-o lume despre care nu știa mai nimic, având de luat decizii mari, îi era imposibil să învețe, la timp, ceva de mare relevanță. Totuși, se simțea mai bine în libertate!

Se opri din meditația lui, amintindu-și de Niyi. O va lua, firește, în sensul în care i-a fost oferită pe tavă. Orice abatere din partea lui avea să fie, probabil, raportată și va fi considerată drept bădărănie, și nu putea să-și permită acest risc. Se întoarse cu spatele la fereastră și făcu ochii mari, uluit. Bruneta rămăsese în picioare cu o ureche lipită de ușa ce dădea

înspre coridor, ascultând cu mare atenție. Își întoarse ochii la el, după care — un gest surprinzător — își duse degetul la buze, străvechiul semn de avertizare. În final, ea se apropie de el cu grație, parcă plutind.

— Va trebui să acționăm rapid, șușoti ea. Ai complicat foarte mult lucrurile alegând-o pe Niyi, în locul Calyiei, în al cărei trup intrasem chiar înainte ca ea să-ți ia apărarea. Acum, a trebuit să intru în cealaltă, iar blonda își va aminti, nu foarte limpede, că a fost posedată, ceea ce ne va da nouă puțin răgaz, dar destul, până când va începe, într-un târziu, să povestească, speriată, ce i s-a întâmplat.

Ea se opri, iar bărbatul exclamă vehement:

— Ce...!

Se întrerupse și încremeni, privind printre gene. Deci încă o dată era împins de la spate!

— Cine ești? o întrebă aspru.

Femeia îi răspunse în șoaptă:

— Eu sunt cea care se cățăra pe Marea Stâncă, încercând să te omoare și ți-a dat inelul lui Ptath. Gândește-te bine: ai spus cuiva că m-ai văzut? Dacă nu, atunci trebuie *să știi* că nu sunt Ineznia.

Se grăbi să continue, indiferentă la eforturile lui de a vorbi:

— Nu ne mai putem permite nici o amânare, îți jur. Chiar în această clipă, Ineznia se află în palatul central al nushirului, luptându-se cu disperare să distrugă tronul zeiesc al lui Ptath. Tronul este ultimul dintre...

Vocea i se îngroșă, ca și cum limba i-ar fi crescut prea mult în gură. Înghiți cu greutate, încercă iar, apoi renunță la

propoziția care-i provocase dureroasa întrerupere. Încheie grăbită:

— Trebuie să mergem acolo fără întârziere. O oră, *fie* și un minut, ar putea fi fatale. Ptath, îmi dau seama prea bine cât de des ai fost prostit. Dar nu se poate face nimic în acest sens. Trebuie să-ți asumi din nou riscul... acum!

Ciudățenia era că urma să renunțe atât de ușor la hotărârea lui, care i se păruse atât de fermă, de adânc înrădăcinată, în fața unui atac verbal. Dar tot ce spusese ea era adevărat. Nu dezvăluise nimănui întrevederea sa cu slăbănoaga, iar disperarea Inezniei la vederea inelului era ca un sigiliu de aprobare a celei de lângă el, care i-l dăduse. Inezznia nu știa, *habar n-avea* cum ajunsese această femeie la el, chiar dacă, probabil, ghicise că rivala ei îl văzuse. Prin urmare, aceasta era prizoniera de veacuri, L'onee, iar dacă ea îi atrăgea în acel moment atenția că nu mai avea timp de pierdut, atunci așa era.

Acum că se gândea în urmă, actul Inezniei de a-l lăsa pradă răpitorilor vădea o desconsiderare disprețuitoare în privința suspiciunii pe care ar fi stârnit-o. Nu fusese așa de la început. Edificiul protector, pe care Ptath îl clădise cu multă vreme în urmă, se prăbușea. Nebunia era că, dându-și seama de toate aceste aspecte, încă mai zăbovea acolo. Dar nu se putea abține. Greutatea ezitării lui și motivul ei ascuns erau prea importante ca să le ignore. Fusese sfătuit să se așeze pe tronul zeiesc al lui Ptath pentru ca, prin acest act, să-și recapete străvechea și imensa putere zeiască.

Suna ca o glumă, părea un joc de copil. Dar *atât* Ineznia, *cât* și L'onee, îi spuseseră același lucru. De ce i-ar fi împărtășit Ineznia acest mare adevăr printre toate celelalte minciuni mărunte? De ce-i divulgase ea existența tronului, până la urmă? Trebuie să-i fi mărturisit toate acestea din același motiv pentru care îi dezvăluise, într-un fel sau altul, prin fapte sau prin cuvinte, celelalte sisteme de protecție, anulate acum. De altfel, mărturisirea aceasta a ei era firească, din perspectivă psihologică. Îi focalizase gândirea asupra acelui obiectiv îndepărtat, în vreme ce ea își ducea, rând pe rând, la îndeplinire scopurile secundare. Dar acum, se afla în fața ultimului obstacol. O acțiune se impunea, în cel mai disperat și mai imperativ mod.

Observă cum L'onee îl urmărea cu ochii mari, plini de tristețe. Îi fu recunoscător pentru că nu-l întrerupsese din gândurile lui, apoi se grăbi s-o întrebe:

— Cum putem pleca de aici?

— Ce-ar fi să mă urmezi, ca și cum ne-am duce să facem o plimbare, îi propuse ea. Costumele călduroase pentru zbor se află într-o încăpere de lângă cuiburile screerilor. Niyi este soția principală. În calitatea asta, pot să comand o escortă de screeri la orice oră din zi și din noapte, fără să dau socoteală. Vino!

Holroyd se grăbi, alături de ea, să ajungă la ușă, apoi o opri:

— Așteaptă! Este un general Seyteil printre prizonieri. Există vreo cale să i se dea și lui un screer ca să evadeze? Mi se pare că ne-ar fi de folos în Gonwonlane cât timp...

L'onee îl întrerupse:

— Este imposibil. O asemenea acțiune n-ar avea nici o noimă. De altfel, n-avem timp de *nimic*! Grăbește-te!

În cincisprezece minute o porneau în zbor.

XVIII
Ținutul vulcanilor

SE FĂCU FOARTE FRIG. MUNȚII SE RIDICAU ÎN FAȚA LOR ȘI MAI înalți, mai sumbri, mai sălbatici, sub stelele stranii spre care se proiectau. Dar întunecimea nu era totul. În acea lume înghețată, flăcările vulcanilor țâșneau și sclipeau dintr-o mie de cratere, făcând noaptea mai hidoasă, mai înspăimântătoare în strălucirea văpăilor din care ieșea un fum negru-roșiatic. Fiecare con de foc părea să se desprindă de aerul nopții din jur, mai întunecat prin contrast, iar aceia dintre munți care nu erau vulcanici păreau reci și copleșitori. Screerii ocoliră craterele ce scuipau foc, chinuindu-se din răsputeri să străbată zonele unde frigul era suveran, înaintând greu, de parcă erau prinși în strânsoarea unei calote de gheață.

Holroyd simți limpede cum gigantica pasăre care se forța să avanseze, purtându-i în spinare pe el și pe L'onee, încetini epuizată. Observă de două ori, tot mai neliniștit, că și ceilalți

din escortă se luptau cu disperare, aproape în van, să dea piept cu crestele ce se înălțau în fața lor.

Nu-și dăduse bine seama când începuseră să coboare, poate chiar în momentul în care mintea începuse să asculte de un instinct al ei, luându-i-o înainte pentru a întrezări ce-i va aduce sfârșitul călătoriei. Cu fiecare clipă, păsările zburau din ce în ce mai ușor, mai repede, iar aerul se făcea tot mai cald. Un oraș își scăpăra luminile sub ei. Apoi altul și încă unul. Până și pământul dintre două porțiuni de lumină nu era total căzut în beznă, ci străpuns de nenumărate fascicule de raze albicioase. Primele cetăți se cuibăreau în văile dintre piscurile enorme, dar, cât ai clipi din ochi, aceste bariere crestate lăsară locul dealurilor, apoi câmpiei. Aerul deveni înmiresmat, iar orașele nu se mai terminau. Următorul se afla deja în raza ochilor săi, înainte ca anteriorul să se piardă în zare.

După o oră și jumătate de când trecuseră de dealuri, L'onee se întoarse în șaua ei și îi strigă lui Holroyd în bătaia vântului:

— Khotahay, capitala!

Felul în care ea pronunțase acel nume avea o muzicalitate exotică, care îți făcea inima să bată mai tare. Dar în noapte, orașul părea ca oricare altul, cu excepția faptului că era mai mare și se răspândea pe un șir de dealuri din nord, mărginit de malurile unui râu la est. Femeia vorbi din nou:

— Ieri am zburat aproape până la Khotahay, în loc de..., numele rostit se pierdu în bătaia vântului. Am intrat în panică, după ce nu reușisem să te localizez pe nici unul

dintre cele douăsprezece poduri de peste râul de noroi clocotitor. În răstimpuri tot încercam să-l trec eu însămi și când, în sfârșit, am putut, am știut că rupseseși a șasea vrajă și că-ți pierdusem urma. Mi-am dat seama în tot acest răstimp că nu puteam supraveghea cum trebuie toate trecerile. Am fost capturată în vreme ce zburam deasupra orașului, dar, bineînțeles, nu mi-a păsat. Avusesem grijă să localizez fortul central și am intrat imediat în posesia trupului unei servitoare importante. Din ea a fost un salt ușor, la timpul potrivit, în trupul Calyiei, blonda soție a nushirului.

Holroyd ascultă explicația ei, atent doar pe jumătate. Tabloul pe care ea îl relatase nu-i spunea prea multe despre viața ei personală, de când n-o mai văzuse. Dar, uitându-se la capitala de care se apropiau, gândul îi zbură înainte. Ineznia se afla acolo jos. Și tronul lui Ptath.

Era greu să și-o imagineze pe Ineznia. Ființă pătimașă, zeița cu părul de aur i se părea ireală, așa cum venise zburând atât de sus în noapte, în șuieratul rafalelor de vânt ce îi biciuiau trupul lipit de spatele uriașei păsări, între întunecatele aripi ce se tot ridicau și coborau violent.

Tronul zeului nu-i trezea nici o amintire. Mintea lui refuza până și cea mai vagă închipuire. Dar trebuia să existe acolo jos! L'onee așa credea, iar Ineznia plănuise totul bazându-se pe certitudinea că tronul era o realitate. Cu multă vreme în urmă, Ptath trebuie să le fi pomenit de el. Era posibil, desigur, ca el să le fi amăgit, dar această presupunere era periculoasă.

„Dacă aș fi fost Ptath...," își zise Holroyd în gând, după care surâse cu conștiința acută a absurdității acestei ipoteze. El *era* Ptath. Cel puțin, nu mai exista un altul. „Dacă aș fi fost Ptath, reluă în sinea lui, și n-aș fi avut încredere într-una dintre cele două femei, sau în nici una dintre ele, ca să fiu mai sigur, n-aș fi lăsat la voia întâmplării principalul meu sistem de protecție. Indiferent ce s-ar fi întâmplat cu el, aș fi încercat să găsesc o soluție de a tulbura, de a dejuca orice intrigant în viață. Nu m-aș fi bizuit pe o chestiune atât de simplă cum ar fi să te așezi într-un scaun, sau altceva de genul acesta!"

Screerii se prăvăliră din înalt, scoțând țipete ascuțite. Luminile licăreau dedesubt și strălucirea lor lumina o curte imensă. Una câte una, păsările coborau la fel ca avioanele care aterizau pe pista aeroporturilor.

Bărbații făcură o plecăciune adâncă, imediat ce-o recunoscură pe Niyi. Se repeziră, care mai de care, să-i ajute să se dezbrace de blănuri și să le deschidă ușile.

— Nu treziți palatul, le porunci L'onee-Niyi. Voi merge mai departe împreună cu oaspetele nushirului fără escortă.

Pe coridoarele lucitoare, soldații făceau de gardă la intervale regulate, numai ochi și urechi, bărboși vânjoși care arătau bizar în uniformele lor impecabile, încremeniți la posturile lor, în vreme ce bărbatul și femeia trecură pe lângă ei. Holroyd șopti într-un târziu:

— Știi cumva unde se află ea? Unde este tronul?

Se simțea încordat și tulburat, realizând că trecea prin marea criză a vieții lui. Lângă el, L'onee îi răspunse tot în șoaptă:

— Știu exact unde este tronul. La urma urmei, Niyi știa și ea. Iată-l: dincolo de ușa de la capătul acestui coridor!

Era o intrare uriașă, bogat ornamentată, zăvorâtă. Holroyd își încercă puterile, într-un efort de a o sparge. Lemnul greu se clătină, vibră în urma loviturii zdrobitoare, dar nu se clinti din loc.

— Așteaptă! îl opri femeia grăbită. Fără îndoială că ea se află înăuntru. Dar am să pun gărzile să spargă ușa, concluzionă ea mulțumită. De data aceasta avem autoritate. Nici un trup din acest palat, pe care ea l-ar uzurpa, n-ar putea să se pună mai presus de Niyi. Eu... Se întrerupse și oftă: Ah!

Ușa se deschise fără nici un efort. Ineznia se afla în prag. Purta o rochie neagră care-i făcea părul să se asemene unei diademe de aur, așezate deasupra catifelei întunecate. Cu zâmbetul pe buze, îi invită înăuntru:

— Intrați. Vă așteptam.

XIX

Bătălia zeițelor

ÎN OCHII ALBAȘTRI AI ZEIȚEI INEZNIA MINUSCULE RAZE AURII scânteiau, iar pe chipul ei apărea și dispărea un mic surâs, de parcă bucuria i se revărsa în cascadă. Luă iar cuvântul:

— V-am urmărit. Dar bineînțeles, fără apă este imposibil să-ți dai seama când o *esență* se află într-un corp. Intrați, amândoi. Abia aștept să vă spun totul.

Dispoziția ei victorioasă se strecură în cugetul lui Holroyd. Cu un surâs trist, păși înainte și se opri, clătinându-se pe picioare, la auzul vocii lui Niyi cu care L'onee îl avertiza:

— Ptath... așteaptă! Ceva nu este bine.

Bărbatul își recăpătă echilibrul, apoi încremeni, nu atât de frică, ci dintr-o mare uimire, iar senzația anterioară de irealitate se accentuă și mai mult. Se convinse, gândind la rece, că visa. După un minut, totuși, se mai afla încă acolo, nemișcat, cântărind din ochi acea față delicată, luminată de un surâs scăpărător. „Femeile cu figuri de copil, își spuse el

posomorât în gând, nu arată bine când se desfată." Tot zeița fu cea care glăsui:

— Cât de melodramatici suntem. L'onee! Sigur că ceva nu este bine... răul înfrângerii. Cum! Încă mai șovăi? Te asigur că nu ne va deranja nimeni. Și chiar *trebuie* să-ți arunci o privire asupra tronului, datorită căruia ai fi câștigat, dacă ai fi ajuns cu șase ore mai devreme.

„Zise păianjenul musculiței, se gândi Holroyd, nu vrei să intri în plasa mea?" Referința la tron abia dacă-l atinse. În schimb, încercă să deslușească motivul pentru care Ineznia era atât de sigură că nu vor fi deranjați. Era deosebit de ciudat întrucât zări, cu coada ochiului, mai multe femei care veneau pe coridor. Un gând cutremurător îi trecu prin minte. Holroyd se întoarse grăbit spre L'onee.

— Tocmai mi-am dat seama că nu v-am văzut pe nici una în posesia unui trup de bărbat? Puteți...?

L'onee rămăsese în picioare, încruntându-se, ca și cum căuta ceva care-i tot scăpa printre degete. În acel moment, își ridică privirea.

— Putem intra numai în femei, Ptath, sau în animale de sex feminin. Există o lege fizică ce implică...

Se întrerupse și făcu ochii mari, în vreme ce Ineznia se prăbușea pe podea. Apoi scoase un țipăt ascuțit:

— Ptath, a intrat în trupul cuiva.

Femeile se aflau acum în spatele ei și se apropiau în continuare. Una dintre ele se scotocea sub rochie. Lama unui cuțit din piatră, fin ca o lamă de ras, săgetă aerul, iar Holroyd, surâzând cu o înțelegere sinistră, o îmbrățișă protector

pe L'onee și primi cuțitul care i se înfipse din zbor în coaste. Încă zâmbind, și-l smulse. Îi aruncă în fugă o privire Inezniei. Zeița nu dădea nici un semn de viață. Mai era încă într-una dintre cele cinci femei și se putea muta în trupul oricăreia dintre ele. Conștientiza tot mai acut pericolul în care se aflau.

— Repede, L'onee, o grăbi el, poruncește femeilor să plece degrabă. Cea care este în stăpânirea Inezniei va încerca s-o ucidă pe Niyi și să te alunge, astfel, în trupul cuiva de mai mică însemnătate. *Repede!*

Ea înțelese mai iute decât reuși el să rostească aceste cuvinte. Glasul ei răsunător se făcu auzit, poruncindu-le categoric celorlalte și acoperind vorbele lui. Supuse, trei dintre femei începură să facă drumul înapoi. Una dintre cele două, care rămăseseră pe loc, nu părea deloc sigură, dar cealaltă le strigă:

— Întoarceți-vă aici! Asta nu este regina Niyi, ci o impostoare. Regina se află împreună cu stăpânul nostru, nushirul, la graniță, după cum se știe.

Cea care vorbise avea o ținută impozantă, în mod clar un soi de supraveghetoare. Răspunzând poruncii ei, cele trei care se îndepărtaseră, se întoarseră cu fața, foarte speriate, iar una dintre ele o întrebă, cu tremur în glas:

— Dacă-i așa, de ce nu chemi gărzile?

L'onee șopti la adăpostul pieptului bărbatului:

— Ce să fac? Să chem eu însămi gărzile?

Holroyd ezită. Creierul lui nu se putea concentra la acea amenințare de moment. Gândurile i se tot împrăștiau în digresiuni, în sforțarea de a cuprinde sensul mai larg al

potențialului întâmplărilor la care era martor. Nu se mai gândise niciodată până atunci, dar ce înfricoșătoare putere mai posedau Ineznia și L'onee — această putere de a se muta dintr-un trup într-altul. Puteau să pătrundă oriunde, în orice palat, fort, pretutindeni unde se aflau femei, să ucidă pe loc, în dreapta și-n stânga. Confuzia avea să fie absolut devastatoare. Nimic nu putea rezista unor personalități atât de diabolice. Fortificații întregi se prăbușeau fără luptă, în urma unui cataclism dement, de omoruri fratricide, sau al unor acte sinucigașe.

Îi era clar, dintr-odată, că zilele Nushirvanului ca stat independent erau numărate. Îndelungata lui imunitate se clătina acum, când Ineznia traversase râul de noroi clocotitor după bunul ei plac. Motivul pentru care nu acaparase mai demult teritoriul colosal al Accadistranului, care în aparență nu era protejat, avea să-l afle, dar pericolul iminent se afla acum și aici!

Ce se petrecuse îi era limpede precum cristalul. El și L'onee sosiseră înainte ca Ineznia să-și fi atins scopul. În ciuda siguranței sale datorate avansului față de ei, nu reușise, în scurtul răgaz avut la dispoziție, să anuleze puterile tronului zeiesc. Trebuie să o fi încercat o mare frică când îl auzise lovind ușa. Dar își redobândise anormal de repede stăpânirea de sine. Instantaneu își făcuse alte planuri, pătrunsese în corpul vreunei femei importante care să le trimită pe celelalte de-a lungul culoarului. După aceea, reîntoarsă în propriul trup, se dusese la ușă și câștigase timp cu dibăcie. Iată rezultatul: cinci femei care, dacă erau manipulate cum se cuvine,

puteau fi împinse cu succes să distrugă trupul în care se afla L'onee.

După aceea, toți martorii fără voie puteau fi asasinați, sau siliți să se sinucidă. Singura care mai rămânea în viață ar fi jurat că Holroyd o ucisese pe Niyi și, aflat încă o dată sub o asemenea acuzație, aruncat iar în temniță, i-ar fi trebuit o veșnicie ca să mai ajungă la tronul zeului. Între timp, Ineznia se aștepta să-și atingă țelul.

Era un plan frumușel, deși disperat, demn de milă, dacă-l comparai cu cele cinci miliarde de soldați pe care ea putea să-i mobilizeze în Gonwonlane, ca să-i îndeplinească voința, dar cu toate acestea, extrem de primejdios, iar el nu trebuia să se joace cu focul. Holroyd îi șopti lui L'onee:

— Da, cheamă gărzile. La urma urmei, putem dovedi că tu ești Niyi prin mărturia escortei care ne-a adus de la graniță.

Într-un minut, gărzile le reținură pe femei. N-a existat nici măcar o îndoială că L'onee n-ar fi fost Niyi. Așa cum apreciase, cealaltă își făcuse socotelile în ultima clipă, sub presiunea evenimentelor neașteptate.

L'onee tocmai poruncea:

— Închide-le pe femeile astea în camerele lor, însă dă-le drumul mâine dimineață. Le voi pedepsi pentru insolența lor imediat ce voi avea prilejul.

Una dintre gărzi aruncă o privire cuțitului din mâna lui Holroyd, și o arătă cu degetul pe Ineznia, care se ridica în picioare. Întrebă:

— Cu ea cum rămâne?

L'onee surâse și îi răspunse pe un ton de gheață:

— Este o victimă. Las-o în pace.

O clipă mai târziu, rămaseră singuri. Cele două femei, observă Holroyd, se priveau una pe cealaltă. Și numai L'onee zâmbea. El tocmai se pregătea să treacă pe lângă ele și să intre în cameră, când remarcă intensitatea schimbului tăcut de priviri. Se opri și se uită când la una, când la cealaltă, nelămurit. L'onee fu cea care rupse tăcerea. Vorbea nefiresc de lent:

— E-ee-ei bii-ne, Ineznia, așadar te-ai depășit pe tine însăți în ciuda tuturor intrigilor tale.

Surâsul îi pieri. Se repezi pe neașteptate:

— Stai puțin, Ptath, până verific eu pragul acestei uși. Dacă ea a reușit să pună peste tot pe aici metale protectoare, noi...

Se lăsă în genunchi și își trecu prudentă degetele de-a lungul covorului. Când ajunse la ușă, Ineznia păși înainte cu o mișcare rapidă și-i lovi mâna cu piciorul, plină de răutate. Cât ai clipi, râzând încetișor, L'onee o prinse de picior. Buzele i se răsfrânseră sălbatic, trăgând cu toată puterea. Holroyd înghiți în sec, în vreme ce trupul delicat al Inezniei zbura învârtindu-se prin toată camera. Își redobândi echilibrul și o porni iar înainte, apoi se opri într-un efort spasmodic, cu chipul schimonosit de turbare. Pentru prima oară îl izbi violența de neconceput a urii pe care și-o purtau una celeilalte.

Ineznia șuieră:

— Când se vor împlini șase luni, am să te tai în bucățele.

L'onee izbucni într-un hohot cristalin:

— Deci mai am șase luni, nu-i așa? Mulțumesc, dulceață, că mi-ai spus.

Râzând încă, i se adresă bărbatului:

— Pe cât îmi pot da eu seama, nu ne mai împiedică nimic să intrăm.

Se ridică în picioare, iar râsul ei ca susurul izvoarelor ardea ca o flacără, pe când spunea:

— Oh, Ptath, Ptath, victoria este a noastră aici, numai pentru că s-a speriat de evadarea mea!

Figura lui Holroyd trebuie să fi trădat nedumerirea, căci L'onee se apucă să-i explice în grabă:

— Intenția ei inițială era ca tu să ataci Nushirvanul și, astfel, să treci râul noroiului clocotitor. Înaintând cu armata prin acei munți, ți-ar fi luat săptămâni, poate chiar luni să ajungi până aici. Și în tot acest răstimp ea ar fi studiat tronul din camera asta, și sunt sigură că, în asemenea condiții, ar fi reușit să-l distrugă. Dar inelul pe care ți l-am dat, a băgat-o în sperieți. Nu era decât inelul cu sigiliu al prințului Ineznio, dar pe când mă aflam în camera de scris ca să ți-l aduc, l-am încărcat cu câteva dintre puterile mele. Ea a văzut în asta o declarație de război și, decât să-mi lase mie răgazul să-i dau dureri de cap, a făcut ce ai văzut.

L'onee hohoti iar, cu râsul ușor gutural, dar vesel, al lui Niyi. Ineznia rămase nemișcată, chiar în mijlocul camerei. Fața i se făcuse albă ca varul. Ochii ei albaștri trimiteau săgeți de gheață, în vreme ce spunea:

— Îți dai seama, sper, că tu, cel puțin, ai să mori, L'onee. Indiferent de câtă forță își va lua Ptath de la tron, tot nu va

ajunge să-și atingă întregul potențial. Numai din rugăciuni izvorăște adevărata putere și demult am prevăzut eu ca el să nu fie pomenit în nici una. Ba, mai mult, nu-i va lua mult să te însoțească la temniță. Continuă, ceva mai diafană: Probabil că va avea puțin mai multă putere decât ai tu acum.

Izbucni încrezătoare în râs, continuând:

— Acum că m-am obișnuit cu gândul acestei înfrângeri parțiale, restul nici nu mai contează. Încă o dată îți mai repet cuvântul-cheie: Accadistran!

— Drăcoaică ce ești! se indignă L'onee.

Încremeniră, și bruneta, și blonda, duelându-se din priviri. Și, uitându-se când la una, când la cealaltă, deși pricepuse prea puțin din toată acea dispută, bărbatul se convinse, deodată, că nu trebuia să mai zăbovească acolo, ca să vadă sufletele dezgolite ale celor două femei.

Făcu un efort să-și învingă slăbiciunea. Se scutură, atât mintal, cât și fizic, trecând pragul celeilalte încăperi. Simți că L'onee îl urma, iar Ineznia se întorsese să-i privească. Apoi uită de amândouă.

XX

Tronul zeului

CAMERA ÎN CARE SE TREZI HOLROYD ERA, CU EXCEPȚIA tronului, nemobilată. Era clădită în întregime din piatră, dușumelele, zidurile, tavanul, toate din rocă dură, cenușie, fără nici un fel de crăpături. În ciuda acestui lucru, efectul era impresionant, arătând de o incredibilă vechime. Încăperea era *de demult.*

Tronul se afla în stânga lui Holroyd. Strălucea de-l orbea. Era o structură enormă, învăluită în ceață, fără substanță și tremurătoare. Vinișoarele unor raze cristaline licăreau prin el. Opalescența se înnegura la suprafața străbătută de scânteieri chihlimbarii, și viniete de purpură se întrețeseau cu pete de un ocru șters. Lucea ca o bijuterie lucrată în filigran, având forma unui cub perfect, mare de vreo cinci metri. Plutea deasupra podelei. Ațâța dorințele. Fermeca. Nu era prin nimic legat de realitățile din jur. Holroyd înaintă spre el,

apoi se opri cuprins de fascinație, cu ochii ațintiți asupra lui. Acesta chiar era *sus*. Suprafața inferioară a cubului licărea la cel puțin trei metri deasupra capului său.

Se trezi uitându-se automat în jur, după ceva care să-i permită să se cațere până la el și să se așeze pe marele „tron" strălucitor. Căutarea îl făcu să-și dea seama că două perechi de ochi îl scrutau, *încruntați*. Două perechi de ochi, fiecare exprimând o tulburare aparte. Două perechi de ochi în așteptarea nașterii unui zeu.

Era greu să te rupi din lanțul lor hipnotic, dar Holroyd își scutură ușor capul, de parcă în oglinda limpede a minții lui s-ar fi prăbușit un bolovan. Undele ce se propagară rupseră vraja. Văzu, atunci, cum apărură trepte de piatră, gravate în peretele din stânga tronului. Duceau în sus, chiar în plafon și se continuau *de-a lungul* lui. Se terminau deasupra tronului. Cățărându-se pe acea scară, s-ar putea agăța cu mâinile de la o treaptă la alta și s-ar lăsa să cadă direct pe tron. Un copil atletic ar fi reușit fără să stea pe gânduri. Cel atotputernic trebuia s-o facă fără să stea pe gânduri. Dar începu să șovăie, chiar din clipa în care o pornea alene spre acea scară din piatră dăltuită.

Ezitarea sa n-avea nimic de-a face cu dorința lui de a se așeza pe tron. Avea să se așeze. Nu mai exista nici o alternativă. Chiar dacă ar fi deținut dovezi că zeița ar fi reușit să-l vatăme, tot n-ar fi avut altceva de făcut decât să pună la încercare, mai devreme sau mai târziu, trupul lui Ptath. Nu, era mai presus de orice îndoială. Trebuia să se așeze pe acel tron zeiesc. Doar că acum îi era clar că nu avea să-i fie

îndeajuns. Într-un fel, știuse din primul moment în care aflase că puterea zeiască izvora din rugăciuni că, numai tronul, singur, n-ar fi fost destul ca să facă din el de trei ori marele Ptath.

Tronul era, cel mult, un detonator. Sau, mai degrabă, era o baterie acumulatoare de curent care ar fi declanșat în el puterea ce avea să fie mai târziu alimentată sau refăcută din nou, din însăși puterea zeului — rugăciunile a miliarde de femei. Rugăciuni suprimate cu atâta abilitate de Ineznia. Și nu aveau să fie reluate prea curând. Obiceiurile religioase conțineau în substanța lor un conservatorism pe care nici o altă instituție umană nu-l putea depăși.

Începu să urce pe scara de piatră, dar își zicea în cugetul său că victoria pe care tocmai o cucerea va avea un caracter defensiv. Avea să-și salveze propria viață, dar L'onee era sortită morții, iar civilizația templului, distrugătoare de suflete, urma să dăinuie peste veacuri.

Îl cuprinse un sentiment neașteptat de zădărnicie. Aruncă un ochi peste umăr la cele două femei care stăteau acolo, cu privirile ațintite asupra lui. Greu de imaginat că odinioară i-au fost soții. Pătimașa, ambițioasa blondă cu chip de copil, alături de smeada, înflăcărata L'onee. De unde știa că ea era brunetă? Nu-i văzuse adevărata înfățișare de când se întorsese în Gonwonlane. Și totuși știa.

Tocmai se legăna, agățându-se cu mâinile de tavan și apropiindu-se de tron tot mai mult. După aceea ajunse direct deasupra lui. Cubul își trimitea razele până la el, ca o

oglindă gigantică, ce iradia o sclipire tremurătoare de giuvaier. Dintr-o clipă într-alta avea să fie zeu.

Rămase acolo, atârnând în gol, uitându-se în jos. Apoi își dădu drumul. Instantaneu, se așeză. Și începu să se scufunde *în* cub. Dispăru. Trecură minute nesfârșite. Mai întâi îi ieși piciorul prin partea de jos. Căzu la podea de la o înălțime de cinci metri. Cubul pâlpâi preț de o clipă. Apoi scoase un sunet slab, înfundat, și se evaporă, ca un balon de săpun. Pe podea, Holroyd zăcea țeapăn, ca un mort.

Râsul cristalin al Inezniei sparse tăcerea. L'onee se răsuci pe călcâie cu o mișcare bruscă, măsurând-o cu privirea pe blondă. Făcu ochii mari când observă câtă încântare trăda fața ei de copil. Cu un mic țipăt se aruncă lângă trupul nemișcat, care zăcea întins la podea. Reuși cu greu să-l întoarcă pe spate. Își puse degetele pe ochii lui și îi deschise. Pleoapele i se închiseră neputincioase, când își retrase mâna tremurătoare. Hohotele Inezniei îi răsunau maniacal în urechi, în vreme ce se strădui să atingă, unul câte unul, punctele vitale ale trupului țeapăn.

Culoarea îi reveni în obraji.

— Este încă-n viață! răsuflă ea ușurată, ridicându-se în genunchi, simțind cum o cuprinde uimirea.

În spatele ei, râsetele celeilalte se stinseră într-un ton zeflemitor.

— Sigur că mai este viu, o lămuri Ineznia. N-am fost în stare să descopăr o singură energie letală în toată structura tronului. Este cea mai pură îmbinare de forțe benefice din

câte s-au conceput vreodată. Intenția mea era să găsesc vreo metodă de a-l distruge, așa cum a reușit el acum.

Tonul zeiței blonde trăda o mulțumire de sine ce îi stârni lui L'onee o deznădejde cumplită. Se întoarse și urlă:

— Să nu-ndrăznești să pretinzi că tu n-ai nici o vină!

— Nu pretind nimic, ripostă Ineznia cu răceală. Sunt la fel de surprinsă ca și tine. Dar, bineînțeles, acum că s-a întâmplat, este chiar evident ce s-a petrecut.

Nu era clar și pentru L'onee. Dacă așa ar fi fost, își zise ea cu certitudine în gând, ar fi intuit dinainte și ar fi împiedicat catastrofa. Deschise gura să ceară o explicație. Dar o singură privire asupra acelui chip delicat și lacom o făcu să-și amintească, deodată, că Ineznia nu răspundea niciodată la întrebări. Se lăuda. Nu-i luă prea mult timp ca să-și dea seama.

— Este limpede, o informă rivala ei pe un ton pragmatic, care îi ascundea doar parțial deliciul, că Ptath nu intenționase niciodată să cunoască puterea tronului, până când nu ajungea să dețină *în* el toată greutatea puterii rugăciunilor. Lipsindu-i acea protecție, și-a irosit forțele pentru moment.

Continuă, încruntându-se:

— Ar fi și greu să faci o comparație, dar m-ar mira să mai fie vreodată capabil de a se transforma într-un pol de putere. De ce mai avea nevoie și de tron când se aștepta să aibă deja în el puterea rugăciunilor a miliarde de femei? Este chiar mai dificil să găsești un răspuns la asta, dar e bine de reținut că Ptath a dorit mereu să rămână mai presus de orice

combinație posibilă, pe care noi două am forma-o împotriva lui.

Ineznia ridică grațioasă din umeri. Privind-o, L'onee crezu că zeița stăpânitoare avea o problemă mai specială, anume faptul că nu-și putea reține strigătele de triumf. Femeia iradia. Făcea gesturi repezite cu degetele, întregu-i trup părea să se înfioare de plăcere, de parcă extazul i se răspândea prin vene ca un curent electric. Întreaga ei ființă emana bucurie. Era surprinzător că putea să-și păstreze calmul vocii, pe când grăia:

— Cum este și firesc, chiar dacă el a încetat să mai fie un pericol pentru mine, nu-mi voi asuma nici un risc. Îl voi transporta acum spre marea mea capitală, Gadir, din Accadistran, și-l voi lăsa în voia sorții pe care toți gonwonlanienii răpiți o cunosc.

Hohotele ei puternice se loviră de piatră, răsunând cu inflexiuni metalice.

— Va fi interesant de văzut ce se întâmplă, când trupul unui zeu este rupt în bucățele. După aceea, se întrerupse ea batjocoritoare, pe măsură ce prostănacii ăia de rebeli își vor lansa atacul asupra Nushirvanului, voi comanda călăreților mei zburători să treacă la acțiune.

L'onee o fixa pe Ineznia cu ochii goi. De două ori încercase să vorbească, însă, de fiecare dată, abia reuși să-și înghită groaza. Ineznia, râzând, o asigură cu un hohot sălbatic:

— Nu încerca să-mi zici că nu este necesar. Există un singur gen de uniune pe care Gonwonlane-ul îl va accepta vreodată cu Accadistranul — cea care se încheagă în urma unei

înfrângeri zdrobitoare. Și adăugă, de parcă abia realiză: Și în vreme ce războinicii mei zburători se vor pune pe treabă, voi avea grijă ca fiecare bețișor de rugăciune din Gonwonlane să le cadă pradă. Nu voi mai lăsa nimic la voia întâmplării. Îmi voi rezerva rugăciunile din Accadistran pentru a-mi susține puterea, până când și ultima rugăciune posibilă, ieșită de pe buzele vreunei femei, va fi înăbușită în Gonwonlane. Ptath, desigur, va fi mort de mult timp.

Tăcu. Ochii îi străluceau ca stelele, iar pe fața ei se citi blândețea, pe când gândea într-un final, cu glas tare:

— Nu m-am hotărât încă asupra tipului de guvernare pe care am să-l institui, după ce am să șterg de pe fața pământului și ultima urmă de rezistență în țara aia. Sistemul templului are avantajele și dezavantajele lui, așa cum o dovedește numărul mare de rebeli care există sub egida sa. Acești ticăloși insolenți, care îndrăznesc să mi se opună!

Făcu o pauză, după care continuă cu înverșunare:

— *Nu pot* să sufăr să fiu contrazisă. În afară de asta, dacă aș avea puterea de odinioară a lui Ptath, a coordonării acțiunilor maselor de bărbați, aș fi chiar tentată să restaurez bizarul gen de conducere pe care îl tolera el. N-am înțeles niciodată prea bine sensul lui ascuns, dar era foarte palpitant, până când el ne-a lăsat, și totul a devenit intolerabil și incontrolabil. Ai să ții minte, L'onee dragă, că a fost prima oară când am reușit să te domin și că, de fapt, asta s-a datorat disputei noastre la acea vreme, care m-a convins până la urmă că o conducere împărțită între două zeițe suverane era un paradox de neîndurat.

Pe măsură ce cealaltă vorbea, L'onee conștientiza vag că Ineznia se apropiase din ce în ce mai mult de ei. Acum își dădu ea seama de intenția zeiței. Se întoarse, își îndreptă spinarea... prea târziu. Ineznia se năpusti asupra corpului bărbatului și se agăță de el, în vreme ce L'onee se lupta din răsputeri s-o tragă înapoi.

— Ia seama, proasto, se răsti Ineznia înfuriată, sau ai să urmezi tu.

Ea *nu putu* să țină seama de avertisment. Simți schimbarea. Fără apă era un proces lent, o încordare, dar după câteva minute o încercă senzația de mișcare prin beznă. Aproape instantaneu, se trezi întinsă pe pământul tare; și era ziuă.

XXI

Zardul din Accadistran

O ÎNCERCA O SENZAȚIE DE TEROARE CARE NU VENEA DIN ea. Creștea din gemetele și vaierele femeilor, din scâncetele pruncilor, din urletele bărbaților. Nenumărate suflete, femei, bărbați și copii, dând glas propriilor spaime. Tânguirile lor înfricoșătoare o făcură să-și dea seama unde se afla. Nu că ar fi avut vreo îndoială.

L'onee se ridică în picioare, căută grăbită din ochi și scoase un suspin de ușurare. Nu era nici urmă de Ineznia. Dar Ptath zăcea întins pe un pat de campanie, ce nu era mai înalt de genunchii ei. Părea mort. Stătea fără să dea nici un semn de viață, nici măcar un zvâcnet. Nu indica prin nimic că și-ar fi recăpătat cunoștința. Femeia privi din nou în jurul său, stoarsă de vlagă.

Se aflau înăuntrul unei curți împrejmuite de ziduri, cam de un kanb pătrat, plină până la refuz de oameni. În depărtare, dincolo de linia unui zid mare, putu zări screerii

dresați ai zardului rotindu-se în zbor, aterizând rânduri-rânduri și dispărând din raza ochilor ei. Se cutremură de groază la vederea a ceea ce se petrecea acolo. Aici, într-una dintre nenumăratele zone destinate dresării screerilor își găseau sfârșitul răpiții din Gonwonlane.

Observă pentru prima oară că patul de campanie pe care zăcea Ptath se afla într-un loc mai ferit, îngrădit, în care se aglomerau numeroase alte paturi, pe fiecare stând întinși unul sau mai mulți oameni. Pacienții se ridicau și făceau câțiva pași clătinându-se, dar constant alții erau aduși pentru a umple locurile goale. Copii, bărbați, femei.

L'onee se așeză pe marginea patului lui Ptath și așteptă. Își zise disperată în sinea ei, că Ineznia nu avea să întârzie, nu acum. Îl va lichida cu primul prilej la îndemână, fie că îl găsea, sa nu, în stare de inconștiență. Mai întâi de toate, ea avea să-și ducă la adăpost în cetatea Ptath adevăratul trup. Nu și-ar asuma un asemenea *risc* într-un loc în care metalul era destul de răspândit. După aceea își va trimite esența înapoi în palatul din Gadir, va intra în corpul femeii zard și va da ordinele necesare. În iuțeala screerilor și a grimbilor, soldații vor alerga să le ducă la îndeplinire.

Într-un moment de panică, ea apucă trupul țeapăn al bărbatului și-l scutură violent.

— Trezește-te, Ptath! îi șuieră printre dinți. Trezește-te!

Bărbatul rămase nemișcat. Zăcea într-o transă de moarte, neputincios în strânsoarea mâinilor ei. Dacă, într-adevăr, nu mai putea fi ajutat, atunci trebuia să-l lase, să iasă din corpul lui Niyi și să se întoarcă în Nushirvan. Erau unele lucruri pe

care ea le putea face, chiar și mărunțișurile puteau contribui la prevenirea cataclismului terorii și morții pus la cale de Ineznia. Ea nu trebuia să mai rămână aici, unde continentele se învecinau cu damnarea.

Și totuși ezita. Soarele, ce răsărise deja, se ridica pe cer înaintând spre amiază. Praful stârnit de o jumătate de milion de picioare ce se mișcau fără odihnă îngroșa aerul ca o negură cenușie. Arșița zilei se înteți, devenind înăbușitoare. Doi bărbați se târâră până la ea, purtând pe brațe un al treilea. Unul zise:

— Nu prea pare să fie vreun pat liber pentru fratele meu.

Celălalt lăsă în jos capul și umerii celui în stare de inconștiență. Constată plictisit:

— Ce mai contează? Se duce și el, ca și noi ceilalți.

— Am să fac rost de un pat, se hotărî calm primul care vorbise. Fratele meu se află într-o stare gravă. El...

Observă că celălalt îi întorcea spatele și se îndepărta, fără să-l mai bage în seamă. Se opri. Apoi se apropie de L'onee.

— Sper că nu te superi dacă-l mut pe ăsta, arătă el spre Holroyd, de pe pat. Fratele meu este leșinat.

Femeia îl privi lung. Îndrăzneala lui era atât de neobrăzată, încât crezu că nu-l auzise bine. După aceea, deschise gura să-i răspundă, dar înainte de a rosti vreun cuvânt, omul se aplecă înainte și se apucă să-l ridice pe Holroyd de pe pat.

Ea îl prinse de brațe și-l împinse înapoi. Degetele lui se încleștară de brațele ei. Împiedicându-se, o smuci după el. Era puternic și vădea o încăpățânare oarbă. Singurul ei gând era să-l lovească, dar parcă împingea o greutate prea mare.

Într-un minut, corpul răsfățatei prime soții a nushirului fu sleit de puteri. Se rezema pe jumătate de bărbatul cu care se lupta, când șoapta lui îi ajunse la urechi:

— Du-te-n Nushirvan! o îndemna el. Du-te-n Nushirvan! Ne întâlnim acolo în palatul din Khotahay... mai târziu.

L'onee îngheță. Apoi îl scutură cu o neîncredere frenetică, dar el o pironise cu ochii lui goi în care, deodată, se citiră șocul și oroarea. Înghiți în sec:

— Cred că mi-am pierdut mințile. Nu știu ce m-a apucat. Îmi pare rău.

Ea era prea vlăguită ca să mai aibă vreun sentiment de milă. Se întoarse cu pași nesiguri, înapoi la patul de campanie, se prăbuși pe el și își îndreptă spinarea, deznădăjduită. Trupul lui Ptath dispăruse.

Șocul imens se stinse după un minut nesfârșit. Înțelese. Trebuia să-și fi dat seama din clipa în care omul rostise acele cuvinte despre Nushirvan. Ptath crezuse că era posibil ca în tot acest răstimp Ineznia să se găsească în vreun trup din apropiere, urmărindu-i. Nu dorea ca ea să afle că și el se putea proiecta dintr-un corp într-altul. Nu vroia nici măcar să trezească în cugetul celeilalte vreo bănuială că el era zeul Ptath, astfel că provocase o diversiune și dispăruse pe furiș.

— Dacă nu te superi, se auzi o voce cunoscută de bărbat, am să-l întind, acuma, pe fratele meu pe pat.

L'onee scrută cu ochi pătrunzători figura stoarsă de oboseală a celuilalt. Dar expresia lui nu trăda nimic din ceea ce căuta ea. Nu avea nici un motiv, bineînțeles, pentru care ar fi făcut-o. Omul servea scopul lui Ptath. Iar ea își primise

instrucțiunile. *Du-te-n Nushirvan!* Încă mai ezita stând în picioare, căci Ineznia trebuia să fie convinsă pe deplin că se afla pe vecie în siguranță.

Gândul acesta fu ca un semnal de avertizare. La zidul înalt din dreapta ei se observă o mișcare, apoi la fel și în stânga. Apărură scări mobile cu soldați care le coborau. În câteva minute umplură zona „spitalului," blocând porțile, alinindu-se de-a lungul gardului. Fără milă, împinseră paturile din calea lor, răsturnându-le, cu tot cu oameni. Ferăstraie mari se puseră în funcțiune. Zidul principal începu să se surpe. În mai puțin de zece minute, o gaură, largă de vreo patru metri și jumătate, se căscă în zidul înalt cam de nouă metri. Prin ea intră o femeie, călare pe un grimb.

Era înaltă și subțire, dar, totuși, cu o înfățișare impunătoare. Ochii căprui aveau străluciri de ambră. Chipul îi era prelung, cu trăsături fine, ce-i trădau trufia. Lui L'onee i-a fost de-ajuns acea mândrie ca să identifice glorioasa apariție. Fizic, Ineznia făcuse o alegere de neîntrecut. Femeia zard din Accadistran arăta ca o regină din cap până-n picioare, pe deplin capabilă să-și joace marele rol de stăpână a peste douăzeci de miliarde de supuși. Întrebarea era, dacă Ineznia se afla chiar în acel moment în posesia trupului.

Grimbul se opri. Soldații se repeziră înainte, aducând cu ei niște trepte sclipitoare, pe care femeia zard le coborî cu o grație diafană. Cu un zâmbet sumbru, se apropie de L'onee, rămasă în picioare, lângă patul de campanie pe care Ptath îl ocupase atât de puțin timp, mai înainte. Măsură din priviri

bărbatul care zăcea pe pat și își ridică ochii la ea, apoi se întoarse iar la pat, cu o privire îngrozitor de răutăcioasă.

Începu să vorbească, apoi făcu un gest nebun cu mâinile, zgâriind fața intrusului întins pe pat, de parcă ar fi vrut să schimbe acele trăsături străine, transformându-le prin forță brutală în cele pe care ea dorea să le vadă. Cu un efort vizibil se stăpâni, se răsuci pe călcâie și scoase un strigăt înăbușit:

— Unde e, proasto? Era aici cu câteva minute în urmă.

Acum, se gândi L'onee, *acum*, în această clipă, trebuia să convingă această stăpână cuprinsă de turbare că analiză ei falsă, a ceea ce i se întâmplase lui Ptath pe tronul zeiesc, era corectă. Tremurând, deschise gura să rostească acele cuvinte care aveau să-i producă Inezniei o mare satisfacție personală, anume că, în toți acești ani de întemnițare a sa, nu se străduise în zadar să triumfe.

Așa brusc, pe scurt, îi era imposibil să vorbească fără unele pregătiri preliminare, care să-i facă mai suportabilă înjosirea. Înfiorându-se, constată:

— Deci, te izbești de vechea problemă, Ineznia, de faptul că nici măcar o zeiță nu se poate afla în două locuri deodată.

Pe loc, i-a fost mai ușor să facă următorul pas. Continuă plictisită:

— Mă rog, nu mai contează. Când s-a trezit, m-am gândit să-i dau și lui exact aceeași șansă, ca acestor sărmani nenorociți. L-am trimis prin mulțime. Ineznia...

Se opri, cu chipul crispat de efortul voinței ei. În gând, își spuse: „Proastă încrezută, bătălia se duce pe viață și pe moarte!" Chiar faptul că Ptath nu dorea ca Ineznia să știe,

dovedea că el nu deținea, încă, destulă putere ca s-o vatăme. Avea nevoie de timp ca să pună la cale un plan, să se gândească mai bine. Indiferent de prețul pe care avea să-l plătească, ea trebuia să aranjeze în așa fel, încât el să se bucure de un răgaz. Grăi cu glas gâtuit:

— Ineznia, te implor, mă-nțelegi, te *implor* să nu pornești acest război inutil. Ai câștigat. Dacă dorești ca cei din Accadistran și Gonwonlane să-și încrucișeze rasele, ai la dispoziție o duzină de căi firești: mariaje mixte, prin forță, dacă așa poftești, dar fără ucideri în masă. Ineznia, te rog, te rog nu stârni acest război.

Observă cum ochii căprui ai femeii, plini de mânie un minut mai devreme, își schimbau expresia, *lucru* atât de crucial. Acum o scrutau, cu o căutătură sardonică. Se auzi vocea batjocoritoare a zardului Ineznia:

— Biată L'onee! Ca întotdeauna, ești incapabilă să te ridici deasupra omenescului. Cuvintele tale ascund, nu foarte bine, o isterie la marginea sentimentalismului. Știi, draga mea, o zeiță trebuie să fie ca vântul, care poartă cu el deopotrivă și miasmele puturoase și parfumul florilor de câmp. Te asigur că nu-mi place să fiu crudă. Pur și simplu, popoarele străine nu se asimilează de la sine, iar acum decretez că a trecut vremea naționalităților separate. Așa va fi de acum încolo.

L'onee constată cu glas slab:

— De asta se temea Ptath pe vremuri, de ceea ce observa că se petrece și cu el: o nerăbdare fără remușcări în fața slăbiciunilor omenești, o desconsiderare fără milă a rasei din care

noi, toți trei, provenim. Pentru a împiedica nașterea zeului-fiară, s-a contopit el cu neamul. El...

Se întrerupse, căci văzu cum cealaltă n-o mai asculta. Femeia zard, al cărei trup era stăpânit de Ineznia, se întorsese cu spatele la ea și măsura din priviri masele de oameni care mișunau alene în vasta curte ce se întindea dincolo de gardul de piatră al „spitalului". Ineznia șopti:

— Așadar, el este afară, nu? Ei bine, n-are cum să scape. Nimeni n-a evadat vreodată. Am să cer să fie arătat portretul lui Ineznio tuturor gărzilor de la buncărul de alimentare. Când îi vine și *lui* rândul, mă vor anunța. Vreau să asist personal la moartea lui.

Se întoarse cu fața la L'onee, cu un zâmbet strâmb pe buze:

— Află că azi-dimineață am ordonat atacul asupra Gonwonlane-ului. Nimeni nu mai poate stăvili forțele pe care le-am mobilizat acum, atât sunt de mari. Nici măcar eu nu mai am cum să-i opresc. Surâsul ei căpătă o nuanță de sălbăticie: Să vedem acum ce se întâmplă, când un general în două trupuri plănuiește pozițiile strategice ale ambelor armate. Ei, la revedere, L'onee, dragă. Îți păstrez trupul cu sfințenie. Vreau să te distrug și pe tine în el.

Îi întoarse spatele, îndepărtându-se, urcă treptele lucitoare și se cățără înapoi pe spinarea grimbului. În zece minute, zidarii începeau lucrul de astupare a găurii din zid.

L'onee nu se putu nici acum hotărî, nu imediat. Rămase în picioare lângă una dintre porți, stăpânindu-și cu greu imboldul de a se repezi în mijlocul acelui mușuroi uman. N-ar

avea nici un rost, sigur că da. Până și Ineznia, cu toată intenția ei de a-l găsi pe Ptath aruncase o singură privire asupra acelei mări de capete, ca să realizeze imposibilitatea de a localiza un singur bărbat. Nu avea voie să facă nici o prostie. Trebuia să se întoarcă în Nushirvan, să-și pună planul inițial în aplicare și să-l aștepte pe Ptath. Declarația de război a Inezniei era de o importanță majoră. Lui Ptath nu-i putea spune, decât atunci când avea să apară la întâlnire. Ce va face el, când va afla adevărul, nu putea să-și imagineze. Atacul părea final, decisiv, necruțător, capabil de a anula până și puterile unui Ptath susținut de rugăciuni, ceea ce nu era cazul.

O cotropi un val de deznădejde. Evenimentele copleșeau pe oricine. Ordinul de atac fusese dat, crima supremă la care o zeiță ajunsese prin intrigile ei josnice. Diseară screerii ucigași, dresați, ai femeii zard aveau să treacă în zbor străvechea Mare a Tethilor. L'onee își smulse cu greu acea imagine din minte, simți puțină milă pentru Niyi, pe care urma s-o abandoneze aici, după care o porni înapoi spre Nushirvan.

XXII
Între zidurile morții

ÎN CIUDA PATURILOR DE CAMPANIE CARE-I BLOCAU CALEA, Holroyd parcurse distanța de la propriul așternut până la cea mai apropiată poartă, în aproximativ cinci secunde. Ajungând la ieșire, își făcu loc cu coatele prin marea de oameni care se învolbura la marginea zonei „spitalului".

Aruncă înapoi o ultimă privire și văzu că L'onee încă se mai lupta cu bărbatul care încerca să-și pună fratele pe patul lui. Nimeni altcineva, nici o femeie în special, nu mai făcea vreo mișcare. Dacă Ineznia se afla în trupul șubrezit al vreunei bolnave, nu lăsa să se vadă lucrul acesta prin nici o acțiune ostilă, oricât de neînsemnată. Se *părea* că se afla în siguranță.

Se împinse înainte, ca să fie mai sigur, și ajunse în scurtă vreme pe un teren ceva mai liber: în loc să fie câte o persoană la fiecare jumătate de metru, era una la fiecare metru. Diferența se făcea simțită, dar asta era tot. Încă mai înainta, parcă,

pe nisipuri mișcătoare, sau într-un ocean puternic. Nici o forță nu părea potrivită în sine. Cu toate acestea, diferența se simțea și îi dădu curaj în cele câteva ore de grație care urmară. Încet, totuși, îl izbi conștientizarea faptului că planul său, acela de a găsi un loc unde să-și părăsească trupul la adăpost, se golea de sens în neostoita forfotă de oameni mânați de disperare.

Amiaza veni și se duse. O oră mai târziu, încă se mai lupta să înainteze — aflându-se acum la o aruncătură de băț de acel zid principal din care se forma, în urma lui, un flanc al „spitalului" —, îmbrâncind, bătându-se, la răstimpuri rătăcind neajutorat prin mulțime. Trebuiau să existe intrări sau ieșiri din acest incredibil lagăr de concentrare, porți păzite, dar nu mai conta. Ajunse, într-un târziu, în fața unui bărbat care părea mai inteligent și mai puțin panicat. Holroyd îi strigă:

— Cum suntem luați de aici? Și unde suntem duși?

Omul se holbă la el impasibil. Alți zece bărbați îi aruncară pe rând aceeași privire ineptă. Parcă își izbea capul de zidul masiv, ce se înălța imens la dreapta lui. Încetă să se mai împingă prin mulțimea în continuă mișcare. Se lăsă purtat ca o frunză în bătaia vântului, în vârtejul masei de oameni, timp în care își evaluă poziția.

Trebuia să găsească un loc, unde putea fi sigur că trupul lui nu avea să fie călcat în picioare. Fizic, se afla prins în această imensă capcană umană, până când putea să dea peste vreo poartă păzită de gărzi spre lumea de afară. Ființa și-o

putea proiecta, dar nu-i era cu putință să se transporte corporal așa cum făcea Ineznia. Deocamdată, însă, se împotmolise... în această monstruoasă mulțime. Trebuia să existe o cale de ieșire. *Trebuia.* Începu să înainteze iar, hotărât, când auzi un glas tunător.

Într-o clipă, realiză de unde venea. Dintr-odată, văzu că un om stătea în picioare pe zidul principal la vreo cincizeci de metri distanță, cu un megafon prin care striga. La auzul sunetului, se făcu liniște în jurul lui. Ceva mai departe, mulțimea bolborosea în continuare. După o secundă, Holroyd putu să distingă ceea ce zicea bărbatul.

— Dulgherii și oamenii care știu ceva despre screerii ucigași, să se ducă la groapa dulgherilor... pe acolo, lângă buncărul de alimentare.

Omul arătă cu degetul zidul din depărtare, apoi își repetă anunțul. Lângă Holroyd, un bărbat observă:

— Este o șmecherie ca să ne facă să ne apropiem de buncărul de alimentare. Eu rămân aici.

Stratagema, își spuse Holroyd în gând, în vreme ce se îmbrâncea în direcția indicată, era mult mai vicleană decât atât. Victimele se gândeau la metode de a ucide sau de a se apăra de screeri, așa încât statul-major din Accadistran să poată elabora, în cele mai grele condiții, procedee de dresaj optim pentru giganticele păsări.

Groapa dulgherului trebuia să fie locul ideal de unde, la noapte, avea să-și transporte spiritul spre Nushirvan. Între timp, nu i-ar strica să învețe câteva lucruri despre screerii ucigași, văzuți în acțiune. Îi luă mult mai puțin decât se

așteptase ca să ajungă la zidul îndepărtat. Aglomerația nu mai era așa de mare pe parcursul ultimului sfert de kanb. O mână de bărbați și de femei, plini de curaj, se învârteau prin zonă, în jurul buncărului de alimentare, dar rezultatul bravurii lor fu că ei intrară primii. O mulțime de soldați înarmați îi împresurară, împărțindu-i în grupuri de câte o sută, pe care le mânară, unul câte unul, spre gaura din zidul înalt. Numai soldații se mai întorceau din acel buncăr de alimentare. Iar dacă victimele țipau în agonie, nu se auzea nimic în rumoarea celor care veneau la rând.

Holroyd putu vedea, într-un târziu, ceea ce părea să fie groapa dulgherului: un teren îngrădit de ziduri înalte, ridicate din zidul principal și o prelungire prin, sau pe sub el, dincolo de lagăr. De două ori, în vreme ce se îndrepta într-acolo, lăncierii încercară să-l includă într-un grup de câte o sută. Fără rușine și cu toată viteza de care era în stare, sărea înapoi, în mulțimea care se rărea. În fața intrării în groapă, se afla un grup mai mare, dincolo de care răzbăteau sunetele ciocanelor de lemn și de piatră. În vreme ce se împingea spre poartă, Holroyd stârni indignarea diverselor persoane din preajmă. Strigăte ascuțite se auzeau:

— Stai la coadă! Așteaptă să-ți vină rândul! Dacă-ți trag una...!

Îl loviră și-l împinseră înapoi cu violență, dar dispunea de o forță ca a unui buldozer. În cinci minute se afla în fața porții. O duzină de străjeri stăteau acolo în picioare, dintre care jumătate erau înarmați cu lănci ale căror vârfuri erau de piatră, jumătate cu arcuri pe care-și potriviseră deja săgețile.

Pe cap purtau benzi de care erau prinse pene de pasăre, iar cel care avea cele mai multe, patru la număr, după cum le numără Holroyd meticulos, trebuia să fie ofițerul comandant.

Cu o scurtcircuitare de putere, își proiectă esența în trupul aceluia. Fu încercat de senzația unei rezistențe feroce a personalității celuilalt... după care:

— Următorul! strigă cu o voce de bas și arătă cu degetul propriul corp care rămăsese în picioare, înalt, slab, cu fața bronzată, proptit cu îndemânare de trupurile altor persoane care se îmbrânceau. Așteptă până când doi lăncieri apucară trupul lui Ptath, după care se întoarse în el și intră în groapa dulgherului.

Locul acela măsura circa 180 de metri pătrați și, după cum observase, se extindea dincolo de zidurile lagărului. Holroyd se opri ca să înțeleagă întreaga priveliște. Avea în față șiruri de bănci, la care lucrau unul sau doi bărbați. Păreau să aibă rezerve nelimitate de lemn și de piatră, ceea ce era destul de normal, dacă se coopera cu armata Accadistranului. Ca unelte, dispuneau de ulcioare mari cu lipici și ferăstraie de lemn.

Holroyd îi urmărea, fascinat, în vreme ce un bărbat de la cea mai apropiată bancă atinse un bolovan cu unul dintre ferăstraie. Instrumentul nu avu nici un efect asupra degetelor meșteșugarului, dar trecu prin piatră ca un cuțit fierbinte prin unt. Văzuse pentru prima oară excepționalele unelte în centrele administrative ale armatei gonwonlaniene. După

aceea, nu mai îndrăzni să arate nici un interes. De-acum nu-i mai permitea timpul.

Pe când se întorcea să plece, un bărbat vânjos se apropie de el în grabă:

— Ești nou, da? i se adresă energic. Pe aici, te rog. O să-ți arătăm cu ce ne luptăm, după care o să te punem la muncă. Uite-ți numărul, 347.

Bărbatul îi legă strâns o banderolă de brațul stâng, pe care erau scrise acele cifre, deasupra cotului. Îl sfătui cinstit:

— Să n-o pierzi și nu lăsa pe nimeni să ți-o smulgă. Oricine nu lucrează, sau este găsit fără număr în momentul în care suntem strigați să dăm o victimă, se duce primul. Altfel, se ține cont de număr, și încheie, aici suntem două sute. Cu excepția șefului de acolo, ne rotim complet la fiecare două luni. Față de cei de afară, noi primim trei mese pe zi. Ei nu mănâncă decât dimineața și nu rezistă mai mult de o lună. Ne ducem și noi, dacă vrei să știi. Numărul 147 a fost ultimul sacrificat. Întrebări?

Lui Holroyd îi plăcu interlocutorul său. Observă uimit că numărul tipului era 153, ceea ce însemna că astăzi, probabil, era ultima lui zi în care se mai afla în viață. Cu toate acestea, se arătă detașat, dornic să se apuce de lucru, receptiv.

— Om bun, i se adresă el, îmi place să văd cum este întâmpinat iadul cu bravură. Care-ți este numele?

— Îmi zice Cred, domnule..., îi răspunse celălalt, care își veni cu grosolănie în fire. Ce Nushirvanul mă-sii!? Mă apuc eu să-ți zic „domnule"! Hai, vino!

Cu un surâs abia schițat pe buze, căpitanul îl urmă. Nu făcuse nici o greșeală prefăcându-se inconștient din prima clipă în care puterea tronului zeiesc se dizolvase în trupul lui. Fusese treaz pe tot parcursul acelui îndelungat proces, bucurându-se de o luciditate ardentă, ca o fiară cu simțurile ascuțite în toiul agoniei. Numai că nu era și nu fusese nici o agonie. Și nici vreo fiară. Doar Peter Holroyd, căpitan din corpul de tanchiști al Statelor Unite ale Americii, căpătând strania capacitate de a-și proiecta esența oriunde poftea.

Dispunea de o putere enormă. Analiza lui anterioară, asupra vulnerabilității Nushirului în fața acestei puteri, îl convinsese de acest fapt. Dar, în sine, această capacitate a lui de a se proiecta nu-i ajungea pentru a face față controlului asupra guvernării exercitat de Ineznia și abilității ei de a-și transporta corpul fizic prin spațiu.

De altfel, în acea primă secundă își dăduse seama că logica lui de dinainte fusese și ea corectă. Tronul nu era decât un rezervor de putere stocată care, odată folosit, putea fi înlocuit cu însuși izvorul puterii zeiești, în cazul lui, rugăciunile femeilor credincioase. Într-o clipită, realiză că trebuia să fie duplicitar. Convorbirea dintre Ineznia și L'onee, ca atare, îi justifica întreaga înșelătorie. Niciodată buzele pecetluite ale lui L'onee nu-i spuseseră mai mult. Abia atunci i se contură cu limpezime sinistrul plan, atât de tulbure mai înainte: prin urmare, ea va ataca, nu-i așa? Dacă el putea să împiedice succesul atacului ei, atunci Ineznia era sortită damnării.

Oricât de iscusită vrăjitoare putea fi ea, uitase, însă, un lucru despre oameni, sau îl neglija, ori, poate, nu-l aflase niciodată: natura omenească! Natura omenească avea să înfrângă zeița pământului, *dacă*...

— Am ajuns, îl anunță Cred.

Holroyd văzu că un bărbat înalt, cu fața, ochii și părul albite aștepta în picioare, în fața parapetului. Se întoarse spre ei, în vreme ce Cred îi vorbea:

— Domnule comandant, acesta este nou-venitul. Îi arăt.

— Bine, răspunse bătrânul cu indiferență. Lasă-l să vadă!

XXIII

Hrană screerilor antropofagi

LA ÎNCEPUT, HOLROYD NU VĂZU DECÂT SCREERI ZBURÂND încoace și încolo, deasupra marii arene. Erau tribune enorme în prim-planul apropiat, pline de bărbați care urmăreau spectacolul. Dar toate acestea abia le putu întrezări. Un furnicar de screeri, mase de screeri. După un moment, Holroyd zări altceva. Numai una din zece păsări uriașe avea un călăreț în spinare, cu toate astea zburau la unison, ca avioanele în formație. Deodată, ca la un semnal, un grup de zece se desprinseră și plonjară spre sol.

Pentru prima oară observă că pe pământ se aflau victimele. O sută de persoane, majoritatea bărbați, dar se aflau și reprezentante ale sexului slab. Cu sânge rece, cu mintea ca o suliță de oțel, forțându-și ochii într-o contemplare nemiloasă, căpitanul urmări drama care se desfășura în arenă. Victimele se apărau. Dispuneau de scuturi în forma unor ciuperci sub

care se ghemuiau, și de sub care își împungeau dușmanii voraci cu lănci lungi. Păsările le evitau lăncile cu dibăcia căpătată în urma dresajului și îi înhățau pe cei care se apărau de sub adăposturile lor precare, la fel cum măcăleandrii pigulesc viermii din țărână. Totul se termină în vreo patru minute. Instantaneu, sute de pui de screeri ieșiră din cuiburile scobite într-un masiv turn de piatră din dreapta, aflat la distanță, și coborâră să se hrănească.

— Sunt învățați de mici cu carnea, nu-i așa? dori să afle el pe un ton calm.

Comandantul nu păru să-l audă, dar Cred se uită la el, nedumerit. Înainte să poată scoate un cuvânt, Holroyd răbufni sălbatic:

— Nu-i nimic! Ce vreau eu să știu este care ticălos a conceput acele biete scuturi în formă de ciupercă?

Încă o dată, Cred deschise gura uluit, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar acum bărbatul cu plete albite îl împiedică, ripostând plictisit:

— Aș putea și eu să întreb ce...

Se întrerupse. Când se întoarse, păru să-l observe pe noul venit pentru prima oară. Căscă ochii și clătină din cap, într-un gest de imensă ușurare, după care...

— Prințe Ineznio! suspină el. Prințe Ineznio!

Căzu în genunchi. Lacrimi îi curseră pe obrajii ofiliți. Apucă mâna lui Holroyd și își apăsă buzele uscate de ea.

— Am știut eu, șopti el, am știut că zeița va trimite pe cineva, mai devreme sau mai târziu. Am știut că această blasfemie nu poate să dureze la nesfârșit. Of, slavă zeiței, mulțumesc zeiței!

Holroyd se sili să rămână nemișcat. Îi era greu, pentru că mânia, o furie atât de cumplită, creștea în el încât simțea că o să explodeze dintr-o clipă într-alta. Până în acel moment, își păstrase sângele rece, aproape la fel de rece ca și vulcanii înghețați ai Nushirvanului. Deși rezervat în aparență, fierbea în sinea lui și întreaga lui ființă se afla într-un echilibru precar de forțe. Acum acel echilibru începea să se rupă.

Să mulțumească zeiței! Ce obscenitate monstruoasă! Să mulțumească zeiței, auzi! Acelei cotoroanțe ticăloase și desfrânate! Acelei femeiuști afurisite, depravate, turbate, sângeroase, diabolice!

Furia trecu, făcând loc unei mari duioșii, cauzată de conștientizarea tristă a faptului că identificarea lui ca Inezniо și credința acestui comandant în bunătatea zeiței îl vor ajuta să-și ducă la bun sfârșit planul.

Îl îndemnă cu blândețe:

— Ridică-te, mareșale, și păstrează-ți credința vie pe parcursul zilelor grele care vor mai urma. Zeița m-a trimis, adevărat, minți el fără nici o remușcare, și m-a dăruit cu puteri mari, ca să pot birui hidosul calvar ce se petrece între aceste ziduri. Apoi continuă pe un ton mai alert: Dar, presupun, mareșale, că ai găsit mijloace de apărare mai bune decât sărmanele umbrele din lemn, împotriva fiarelor antropofage.

Mareșalul își îndreptă spinarea. Uluitor cât de mult se schimbase la față. Încă mai avea lacrimi în ochi, dar și le șterse cu un gest de indignare și răspunse cu o voce răsunătoare:

— Într-adevăr, domnule, așa este. Mă aflu aici de la începutul răpirii cetățenilor gonwonlanieni, de șapte ani, și, totuși, a trebuit să-i las pe cei de aici, făcu un gest de dispreț spre tribunele din arenă, să vadă doar o singură idee bună de-a fi pusă în aplicare. Ia priviți!

Coborî în goană treptele spre groapă și se întoarse cu un fierăstrău.

— Am aici un mijloc simplu de apărare pe care l-am conceput.

Schiță la iuțeală în piatră, trăgând linii cu vârful ferăstrăului.

— Este o prăjină lungă, tare și ușoară, de lemn, care se bifurcă la un capăt, ca un V. Cel ce se apără introduce gâtul screerului în acel V, după care proptește imediat coada bățului în pământ. Screerul este o pasăre foarte curioasă, nu prea isteață, cu o capacitate limitată de a deprinde instrucțiunile. Cei de acolo, flutură cu mâna ofițerul spre cer, au fost dresați să se ferească de suliițe. Dacă eșuează, se reped totuși drept înainte, bazându-se pe faptul că pielea lor este extrem de groasă pe piept și că osul care aproape se închide dedesubt îi protejează. Astfel, cu prăjina în formă de V, screerul va continua să împingă înainte, fluturându-și aripile. Efectul combinat îl va ridica de la pământ, expunându-i pântecele moale lăncilor sau săgeților. Vor muri mulți, desigur,

dar, după cum vedeți, toată lumea va putea să se apere într-un fel sau altul. Dacă doriți, voi trimite câteva cu următorul grup de o sută.

— Trimite două, îi ordonă Holroyd. Nu atât că n-ar avea posibilitatea să mai dreseze o dată un miliard de screeri, cât din motive de precauție.

N-o să-i treacă prin minte zeiței, își zise în sinea lui, să facă legătura între pierderea lui prin mulțime și noile tactici de apărare ale victimelor screerilor. Buzele lui se întredeschiseră, dezvelindu-i dinții, urmărind cum doi purtători de stâlpi în formă de V ucideau patru screeri înainte să fie atacați simultan de mai multe păsări și doborâți.

Se termina. Cam într-o oră, era sigur. Avea să treacă dureros de mult timp, până când se puteau lua măsuri la scară corespunzătoare. Mai avea multe de văzut, de învățat din experiența acestui comandant. Dar existau și aici limite. La noapte, trebuia să evadeze. Fiecare oră în plus, petrecută în acest spațiu mărginit, i-ar oferi zeiței prea mult răgaz ca să-l localizeze, ceea ce i-ar fi fatal! Diseară trebuia să se întâmple, poate la cină... dar, neîntârziat, în noaptea aceasta!

XXIV
Marea Tethilor

O BRANCARDĂ PREGĂTITĂ ÎN PREALABIL PENTRU CORPUL lui, un avertisment adresat lui Cred și comandantului ca să nu facă vreun gest de surpriză, nici panică, apoi pătrunderea în trupul ofițerului-șef însărcinat cu distribuirea alimentelor, acesta fu doar începutul. Pe furiș, Holroyd-ofițerul ordonă ca targa să fie ridicată. Doi soldați, care primiseră comanda lui, se supuseră în tăcere, iar ceilalți nu comentară.

Străbătură, apoi, un coridor al unei clădiri puternic luminate, îmbibată de mirosul mâncării gătite. Culoarul se bifurca deodată: un culoar făcea un unghi de patruzeci și cinci de grade la dreapta, iar celălalt se deschidea în același unghi, la stânga. Majoritatea oamenilor o luau pe coridorul din stânga, dar Holroyd îi îndrumă pe cei doi care îl cărau, pe cel din dreapta. Se opriră deocamdată în fața unei uși. În vreme ce coborau treptele de piatră de afară, în lumina crepusculară a apusului, un ofițer ce avea mai multe pene îi opri și se uită

lung la corp. Tocmai deschidea gura să spună ceva, când spiritul lui Holroyd intră în el.

Ofițerul intră în clădire cu un pas sprinten și se îndreptă pe coridor în direcția unei uși deschise, pe care căpitanul o observase, pe când el și cei doi care-l cărau trecuseră pe lângă ea, cu un minut mai devreme. În camera cu ușa deschisă se aflau bărbați așezați, ducând la gură potire cu un lichid de un roșu palid, ce putea fi suc de struguri. Îl abandonă pe ofițerul cu multe pene chiar acolo la masă și intră ca fulgerul în mintea celuilalt ofițer, comandantul de aici, se pare. Bărbatul, văzu el, așteptase acolo în fața treptelor, prea uimit ca să se mai poată aduna. Dirijat de Holroyd, se grăbi în urma celor doi care cărau targa.

Ajunseră pe o stradă lungă, largă, luminată slab, flancată de un zid înalt. La vederea barierei îl scutură un fior. Zidul! Zidul exterior al măcelăriei umane. Avu un șoc, când observă că soldații patrulau la baza lui. Unul dintre ei se opri din mers și se holbă curios la trupul țeapăn al lui Ptath.

— Mergeți în jos, pe stradă! le porunci cu glas tare Holroyd brancardierilor care se opriseră întrebători. Vine o căruță să ridice aceste rămășițe pământești.

Păși cu îndrăzneală înaintea celor doi, cercetând împrejurimile cu o privire iute, dar cumpănită. Se aflau pe un deal. Enorma arenă se întindea pe un deal, iar la dreapta lui văzu un drum de țară. La stânga, se iveau mai multe poteci, cu căsuțe împrăștiate de-a lungul unora dintre ele. Drumeagurile coborau direct într-o porțiune a orașului, dincolo de care

se putea zări un port, trezit la viață de nave. Orașul se întindea și se lărgea mult spre stânga, dar Holroyd nu aruncă decât o privire fugară acelei părți, apoi și-o scoase din minte.

Dacă ocolea partea aceasta de oraș ce se întindea în fața lui, i-ar lua ceva timp să ajungă la port, dar ar ajunge, și ar putea să ia în stăpânire corpul căpitanului unui vas și... „Nu, stai!" Își pierdu răbdarea cu el însuși. La naiba, uita de forța supranaturală dată de noua lui capacitate de a-și proiecta spiritul. Să se îmbarce pe-o corabie, nu zău! Mai degrabă, ar captura un screer cu care ar ajunge în câteva ore în Gonwonlane. Nu era vreme pentru corăbii plutitoare, sau pentru orice altceva care l-ar fi întârziat.

Se întrerupse din gânduri la vederea unui drum îngust de țară. Holroyd le arătă celor doi cu degetul un pâlc de copaci.

— Lăsați-l acolo jos, le porunci el și le dădu drumul oamenilor.

Îi urmări pe cei doi cum urcau înapoi cu indolența celor de rang inferior care, după ce primiseră un ordin la care se așteptau, se simțeau ușurați că-și făcuseră datoria.

După ce îi pierdu din vedere, Holroyd îl determină pe ofițer să-i urmeze. Tot drumul înapoi până la zid și în clădire rămase în ofițer, și după ce ajunse aici se întoarse în trupul lui Ptath. Se ridică cu grijă în picioare și începu să coboare dealul. Se întuneca, iar aici, în câmp deschis, unde nu existau stâlpi de lumină, acest fapt avea în curând să devină o problemă serioasă.

Se trezi întrebându-se ce gândea și făcea ofițerul. Trebuie să fie straniu să fii posedat. Probabil că-l chinuia o amintire

stingheritoare, ca o acțiune dintr-un vis. Ar fi putut chiar să se convingă de faptul că nici nu s-a petrecut vreodată. În adâncul sufletului său, Holroyd nutrea această speranță.

Urcă un drumeag lateral, la capătul căruia putu zări mai multe clădiri ce ar fi putut să aparțină unei ferme. Strălucirea palidă a orizontului vestic se șterse și mai mult. Într-o jumătate de oră, o beznă ca de smoală se lăsă peste ținut. Rând pe rând, Holroyd examină toate clădirile. Era foarte întuneric, și la nici o clădire nu se zărea vreo lumină, dar dintr-una mai mică se auzi un ușor foșnet și clămpănitul unui cioc care se deschidea și se închidea.

Holroyd deschise ușa țarcului de screeri și se strecură înăuntru. O pereche de ochi strălucitori se întoarse, fixându-l. Cu îndrăzneală, dar precaut, Holroyd înaintă. Pasărea nu opuse nici o rezistență în vreme ce punea șaua pe ea și îi dezlega frâul. Era limpede că nimerise o specie domesticită, care nu ucidea. O mână afară. Pasărea tot încerca să se lase în jos pentru ca el să poată să urce. Și când, în final, îi permise să facă acest lucru, clămpăni încetișor cu nerăbdare, luându-și zborul de îndată ce se așeză în șa. O lună imensă se ivea la răsărit, în vreme ce screerul plutea peste neliniștita și încrețita mare a Tethilor.

Dimineața îi găsi zburând peste o coastă deluroasă, împădurită. Dealuri și codri fără sfârșit, sau, cel puțin, așa păreau, după două ore de zbor la o viteză ce nu putea fi mai mică de 160 de km pe oră. Numai dacă, se gândi Holroyd într-un târziu, putea găsi vreo așezare, orice loc unde se putea asigura că trupul nu-i va fi vătămat, în timpul în care el s-ar

fi proiectat mai departe în Nushirvan. După o jumătate de oră încă nu se zărea nimic. Însuflețit de o idee care-i veni brusc în minte, bărbatul măsură din ochi spinarea păsării. Dacă-și lega bine picioarele în scări și se apleca înainte pe spatele lat, nu putea găsi un adăpost mai sigur niciunde în altă parte. La un minut după ce luă hotărârea, își lăsă corpul în urmă.

Prin bezna pe care spiritul lui o sonda, lăsă noaptea vastă și oarbă să-l împresoare, iar după o vreme, știu că ceva se schimbase. Călătoriile scurte fuseseră floare la ureche, o mișcare în linie dreaptă printr-un spațiu de câțiva metri. Acum era altceva.

Avea o senzație clară că se împinge înainte, cu o *voință* de mișcare care aducea cu sine înaintarea. Holroyd se opri și își regăsi echilibrul, căutând înfrigurat, așteptând o impresie. Dar aici nu era nici o lumină, nu se auzi nici un sunet, nu se simți nici o apăsare, de nici un fel. Universul era făcut din tăcere goală, întunecată. Se trezi singur într-un vid imens.

Șovăind, se lăsă să cadă înapoi în trup. Pentru un scurt răstimp, rămase acolo în tăcere, apoi își întoarse capul în direcția în care trebuia să se afle istmul Nushirvanului și mai sondă o dată.

Trecu multă vreme până când începu să se întrebe cum va ști că va obține ceea ce dorea. Ce zisese Ineznia? Că fără apă era imposibil să simți prezența unei esențe când se afla într-un corp. Dar, atunci, ea nu ieșise, așa cum făcuse el, ca să sondeze prin impenetrabila beznă a nopții. Poate, își zise într-un târziu în sinea lui, el era la prea mare înălțime.

Dorea să coboare. Era ca și cum ar fi căzut într-un puț, dar se sili să continue. În sfârșit, simți ceva. O apăsare uniformă, care devenea tot mai puternică pe măsură ce se lăsa în jos, mai prudent acum, spre acel ceva. Apă?... se întrebă în gând. Dar nu putea fi sigur. Își aduse aminte pentru prima oară de o apăsare tăcută de un fel anume, în secundele în care se îndrepta, sau se întorcea, în și din corpurile pe care le luase în stăpânire. Nu părea să aibă vreo importanță pe moment și, de altfel, era o forță mult mai slabă. Era abrupt și cam neplăcut. Ideea sugerată era că nu se dorea contactul, poate avea să fie chiar brutal în vreun fel sau altul. Trebuia să fie apa. Încă se mai afla deasupra Mării Tethilor.

Din nou încrezător, Holroyd împinse înainte. Se afla foarte aproape de uscat, pentru că trecură doar câteva clipe până să simtă o altă senzație. Pământ! Nu se opri deloc. Trebuia să treacă munții, sutele de kilometri care încă se mai interpuneau între el și marea cetate Khotahay. Măsură distanța, se lăsă în jos într-un final, experimentând, îndreptându-se spre o sumă de presiuni foarte puternice, opace, ce îi semnalau prezența vieții. Se repezi cu iuțeala unui fulger direct spre cea mai apropiată dintre presiuni și își reveni dintr-un șoc care-l electriză prin violența lui.

„O femeie!" își zise Holroyd în sinea lui cu durere. Se apropie de a doua presiune cu mai multă precauție, dar nu detectă nici o aură străină, nici o rezistență. Pătrunse. Corpul în care se trezi fu cel al unui mic funcționar de oraș. Holroyd mai zăbovi o clipă, atât cât să observe că orașul se afla la o distanță de patruzeci de km de capitală, la nord.

Al doilea corp în care intră fu cel al unui soldat ce hoinărea pe o stradă comercială din centrul capitalei. Avu senzația fugară de zarvă și de clădiri pestrițe, după care își luă tălpășița. Al treilea trup în care pătrunse se afla în palatul nushirului. Aparținea unuia dintre secretari, un tânăr mustăcios, foarte masiv, care știa că, tocmai în acel moment, nushirul se afla într-un salon din apropiere, împreună cu chiar soția lui, Calyia.

Cu nevastă-sa, Calyia! Holroyd surâse, în vreme ce-i dictă tânărului să se îndrepte de-a lungul culoarului până la ușa acelei camere. Un minut mai târziu, se uita lung prin ochii nushirului la o Calyia care-i mărturisea cinstit:

— Important acum este să-ți organizezi forturile și palatele, astfel încât femeile să fie ținute separat, fără să li se permită portul nici unei arme. Simultan, trimite-ți ambasadorii plenipotențiari la mareșalii rebeli Maarik, Dilin, Lagro, Sarat, Clayd și la ceilalți. Oferă-le întoarcerea tuturor celor răpiți și tranzitul lor prin țara ta. Explică-le că tu n-ai îndrăznit să te opui zardului din Accadistran știind că, în același timp, era Ineznia și...

Holroyd o întrerupse domol:

— Mai bine lasă pe mai târziu toate aceste indicații, L'onee. Nu pot să rămân decât atât cât să aranjez întâlnirea cu tine într-un loc în care să ne vedem fizic.

Terminând ce avea de spus, îi zâmbi... și așteptă.

XXV

Rendez-vous în Khotahay

RĂSPUNSUL LUI L'ONEE ÎNTÂRZIE SURPRINZĂTOR DE MULT. Ochii grăsunei Calyia înotau în lacrimi. Mâinile îi tremurau. Se aplecă înainte în jilțul ei și, în sfârșit, șopti:

— Ptath!

Ea se ridică în picioare, se apropie de el și îl prinse de braț.

— Ptath, scânci ea. Ptath, ea a dat ordinul de atac. Înțelegi? A ordonat atacul.

— Bun! făcu Holroyd.

Vocea nushirului probabil că atribuise un cu totul alt sens cuvântului rostit, decât cel intenționat de el. Căci blonda se retrase, cu un chip care-i trăda tulburarea. Holroyd o privi cu luare-aminte.

— Nu-ți pierde cumpătul! o încurajă el posomorât. În momentul de față nu putem face nimic ca s-o oprim și, în afară de asta, dacă analiza mea este corectă, Ineznia ne va

cădea singură în plasă. Nu putem decât să-i compătimim pe toți acei amărâți care-și vor pierde viețile, dar nu trebuie să ne pripim defel.

Se grăbi să continue:

— De vreme ce nushirul ne-a aflat secretul, am putea foarte bine să-i dăm de înțeles care-i poziția lui exactă în prezent și în viitor. Sper, pentru început, că el își dă seama că o persoană care poate pune la cale diabolicul atac al Accadistranului asupra Gonwonlane-ului, nu-și va pierde timpul cu nushirul din Nushirvan. Iar despre rest, vreau să-i fie limpede că va trăi până la adânci bătrâneți. Va trebui, totuși, să schimbe ceva în guvernarea sa. Mă gândesc la o monarhie limitată, numai pe timpul vieții sale. După aceea, nu mai știu, nu prea văd vreun parlament care să reprezinte cinci de miliarde de oameni. Membrii lui, indiferent de numărul lor, s-ar afla prea departe de fiecare alegător în parte. Mai adecvate ar fi mai multe guverne locale și nu văd nici un motiv pentru care urmașii nushirul n-ar putea juca un rol important, dacă nu chiar crucial. Nu are de ales. Sunt sigur că bunul-simț îl va ghida.

Holroyd se întrerupse, conștient de privirea lui L'onee, ațintită asupra lui. Își aminti brusc că trupul i se afla departe, pe spinarea unei păsări gigantice. Dacă el era conștient că era important să se găsească în propriul corp chiar înainte de a afla despre atac, de-acum era urgent. Se imagină deodată urmărit de un escadron de screeri antropofagi de-ai zardului. Încheie repede:

— Lucrul cel mai imperios acum este ca noi doi să ne vedem la față și, pentru asta, am nevoie de ajutorul tău ca să aflu unde se găsește exact trupul meu în acest moment.

Îi explică cum zburase spre sud, lăsând în urma lui ferma de la care furase screerul, cum trecuse peste Marea Tethilor, luând-o apoi spre vest, de-a lungul unui țărm pustiu din Gonwonlane. L'onee îl întrerupse:

— Cum? Da, sigur că da. Asta-i marea rezervație împădurită a lui Ptath la est de cetatea Ptath. Dacă urmezi în continuare calea aceasta, ar trebui să ajungi repede la un golf unde se întâlnesc trei râuri și se varsă în mare. Aterizează pe țărmul sudic al celei mai mari dintre cele patru sau cinci insule și așteaptă-mă acolo. Voi veni în corpul în care m-ai văzut prima oară, când mă cățăram pe Marea Stâncă.

Ea îi surâse stins:

— Este singurul trup care-mi mai este îngăduit să-l stăpânesc acum.

Se întrerupse pentru a-l iscodi:

— Ptath, ai vreun plan? Vreau să zic, făcu ea un gest cu mâna, un plan adevărat, unul al cărui scop să fie înlăturarea Inezniei?

— Am o teorie, o lămuri în șoaptă Holroyd, și o credință de neclintit în natura umană. Dețin o armă defensivă care va salva miliarde de vieți. Am puterea să intru în mintea oricărui bărbat de oriunde, inclusiv în cea a preoților templului. Dar, dacă Ineznia reușește să-mi captureze adevăratul trup, înainte să fiu gata de acțiune, s-a terminat cu noi. Este singurul răspuns pe care ți-l pot da.

Observă că ochii ei albaștri îi scrutau figura cu neliniște, dar obrajii grași ai nushirului rămâneau mai departe impenetrabili, încât spuse nesigură:

— Cât va mai dura până să iei măsuri?

Bărbatul scoase un suspin. Și-ar fi dorit ca ea să nu-i fi pus această întrebare. Îi era prea greu să răspundă. Prima lui analiză în privința timpului care urma să se scurgă, varia între patru și cinci luni. În lumina faptului că el îi semnase lui L'onee condamnarea la moarte, execuția urmând să aibă loc peste șase luni, iar o parte deja trecuse, nu *trebuia* să dureze mai mult de cinci luni. De fapt, nu depindea de el, dar presupuse că aveau să fie cinci. Numai gândul la aceste lucruri îl făcea să se cutremure. În cinci luni screerii antropofagi ai zardului aveau să măcelărească nordul Gonwonlane-ului. Orașele aveau să cadă în ghearele invadatorilor, în mijlocul unor scene cumplite care aveau să aducă a sfârșit de lume, la o scară colosală, cu neputință de imaginat.

Dar dimensiunea probabilă a dezastrului *nu putea* schimba nimic. În trecut, în 1944, oamenii învățaseră această lecție. Oroarea trebuia ignorată, trebuia înfruntată cu fermitate, iar pregătirile urmau să fie făcute cu răbdare, în așteptarea orei la care răul putea fi curmat dintr-o singură lovitură nimicitoare.

Holroyd își alungă din minte înfricoșătoarea imagine. Își luă grăbit rămas-bun de la ea:

— Ne mai vedem în deltă și am să-ți explic tot. Cu bine, deocamdată.

Nu trecură decât zece minute de când se întorsese în propriul corp că și zări sclipirea argintie a celor trei râuri despre care îi povestise L'onee. Două zile s-au scurs până când ea i se alătură acolo.

XXVI

Invazie în Gonwonlane

INSULA ERA UN TĂRÂM IDILIC, NĂPĂDIT DE VERDEAȚĂ. Dealurile și poienile ei erau însuflețite de mici vietăți. În fiecare luminiș al junglei se găseau pomi fructiferi cu felurite roade care dădeau mai mult sau mai puțin în pârg. În siguranța atemporală a locului, cei doi, slăbănoaga bronzată și bărbatul înalt, brunet, își ascundeau trupurile și așteptau transferul de putere înăuntrul lui Holroyd, putere ce presupunea că femeile se rugau, iar victoria era posibilă. Trecură zilele și săptămânile.

Nu pierdură timpul în zadar. Se proiectau pe rând în diferite corpuri din orice parte a țării, ale unor demnitari, mareșali, înalți zoși și fezoși, conducători ai templului și comandanți rebeli. Treaba mergea foarte încet, ca un război de tranșee. Continentul era prea vast, erau prea multe persoane leneșe în gândire, ducând un trai înrădăcinat în tradiții

conservatoare. Erau prea mulți bărbați din orașele îndepărtate care ripostau cu viclenie:

— Dar zeița nu ne-a trimis nici un avertisment în privința unui război cu Accadistranul. Unde sunt sulurile imperiale cu anunțuri? Ne mințiți în față. *Zeița nu ne-a prevenit!*

N-o făcuse. Zvonurile circulau ca o boală contagioasă. Meșteșugarii, cărora transporturile interurbane de screeri și de grimbi nu li se mai înapoiaseră niciodată, își închiseră, stânjeniți, magazinele și, cu un fler al autoconservării specific clasei de mijloc, se retraseră la proprietățile lor de la țară. Refugiații se îngrămădiră în sud, urlându-și teroarea. Dar nu veni nici o veste de la zeiță. Undeva, după cum o vedea Holroyd, ședea într-un jilț și surâdea cu o răceală calculată, sau, poate, hohotea cu râsul ei cristalin.

Holroyd și L'onee se aflau în orașul Ptath, în noaptea în care megalopolisul căzu pradă invadatorilor. Rămaseră pe un deal de unde se puteau zări marea și orașul, intrând în trupurile unui cuplu de căsătoriți și citind afișul pe care el îl observase mai devreme în acea zi:

> În această seară nici o lumină nu trebuie să dezvăluie orașul sacru screerilor zburători ai zardului. Dezastrul care s-a abătut asupra patriei este rezultatul cedării noastre în fața insistențelor rebelilor fără credință, în pofta lor nebună de a ataca Nushirvanul. Puneți-vă credința în zeiță!

„Puneți-vă credința în zeiță!" Oh, Kolla! Oh, Ptath! Holroyd remarcă cu amărăciune:

— Este de mirare cum de nu și-a dat nimeni seama mai înainte că un camuflaj ar ajuta invadatorul și ar împiedica defensiva. Vom vedea o mulțime de asemenea porunci de-acum încolo, chiar premergătoare atacurilor.

L'onee se trase mai adânc în umbra unei uși, pe prag, dar nu scoase o vorbă. Se întuneca tot mai mult, iar norii goneau pe un cer fără lună, deasupra capetelor lor. Orașul se așternea la picioarele ei învăluit în beznă, primele clădiri se pierdeau iute în negura nopții. Dar orașul era acolo, nevăzut și totuși palpabil. Ptath, eterna cetate. Orașul luminilor, străvechiul cămin al Celui Strălucitor, regele-zeu al tuturor timpurilor. *Acel* Ptath din întuneric! Pentru prima dată în toată istoria lui impresionantă nu se aprinse nici o lumină. Ptath se cufundă în noapte, pierzându-și contururile, la fel ca dealurile din vest.

Alene, L'onee ieși din umbra ușii. Stelele peticeau cu razele lor spărturile norilor, desenând pe chipul ei abia vizibil forme ciudate, pasionante. Șopti:

— Noi nu putem face nimic? Trebuie să privim ca la teatru? Ptath, cele nouă orașe de aur din vest au căzut. În est, Lira, Galee, Ristern, Tanis și cele patruzeci și trei de cetăți din golful nord-estic, împreună cu tot ținutul de la țărmul mării și de la nord, alături de glorioasa Kaloorna...

— Iar astă-seară însuși orașul Ptath, adăugă el cu monotonie. Nu, L'onee, nu putem face absolut nimic. Chiar și așa,

va trebui să facem cât mai puțin uz de puterea atât de necesară nouă, iar...

Se întrerupse. Ea observă cum trupul lui se încorda. Silueta lui din umbră se întoarse, părând să-și ațintească ochii la nord, într-un fel crispat.

Îi atrase atenția:

— Ascultă!

L'onee auzi și ea atunci. Ca vaietele slabe ale unei rafale ce preceda un ciclon, numai că era și mai îngrozitor. Sunetele nemăsurat de terifiante răzbăteau până la ei din cerul întunecat de la nord.

— Scrrreeerrr!

— Scrrreeerrr!

— Scrrreeerrr!

Primul sunet fu ca un semnal. Brusc, urletul teribil, străin, al giganticelor păsări vorace umplură spațiul. O sută de mii, cinci sute de mii, *zece milioane* de screeri în zbor, ale căror țipete spintecau cerul miezului nopții. Noaptea deveni scena măcelului nebunesc.

După aceea, când totul se sfârși și se întoarseră pe insulă, Holroyd strigă cuprins de turbare:

— Am s-o rup în bucățele. Am să...

Se liniști, fiindcă, de fapt, știa prea bine, cu o certitudine calculată și cu sânge rece, ce avea de gând să-i facă Inezniei, femeia-fiară.

Se ducea de ambele părți, bătălia pentru Gonwonlane. Tot mai multe persoane și grupuri luptau cu stâlpi terminați în V și cu sulițe, iar armata se afla pe drum. Holroyd urmări

progresul considerabil de la est, urmări unele dintre diviziile sale de screeri, pe măsură ce se lansau pentru protecția orașelor și se angajau în luptă cu invadatorul. Uneori mai câștigau câte o bătălie și rezistau pe poziții o zi, o săptămână, până când comandamentul general al invadatorilor detașa și concentra mase de screeri ucigași, care să înăbușe orice rezistență.

În istoria războaielor, i se părea lui Holroyd, nici o armată n-a avut mai mult de suferit decât cea gonwonlaniană. Cu sursele sale de aprovizionare blocate, fără hrană zile în șir, mari unități de bărbați își pierdeau mințile din cauza foamei și își mâncau grimbii și screerii, măsurându-și, reciproc, carnea cu priviri lacome. De două ori, Holroyd văzu oameni care-și mâncau semenii.

Și, totuși, nu puteau să facă nimic altceva decât să aștepte, să *aștepte,* și iar să AȘTEPTE. Discutară în nenumărate rânduri despre planurile lor și despre situația în care se aflau, femeia al cărei trup fusese un cadavru, iar bărbatul ai cărui ochi întunecați se umpleau pe zi ce trecea de tot mai multă groază și mânie în urma calvarului la care era martor, strângând în sufletul lui din ce în ce mai multă îndârjire înverșunată.

— Este chiar foarte simplă toată treaba asta cu puterea zeiască, suspină el într-o noapte, pe când se așezaseră în iarba grasă a insulei lor. La un moment dat poți să-ți proiectezi, esența eului tău, hai s-o numim suflet. Ceva mai încolo, întregul tău trup poate fi transportat prin spațiu. Nu mult după asta, poți să mai iei pe cineva cu tine. Următorul pas este abilitatea de a te întoarce în *trecut,* încet, mai întâi în

trecutul apropiat, iar apoi traversezi la iuțeală puncte paralele de la o epocă la alta, străbătând în salturi vreo două sute de milioane de ani, ajutat fiind de un alt pol de putere zeiască. Mai sunt și alte puteri care se intersectează cu astea, de exemplu călătoria minților în care Ineznia m-a luat cu ea. Ceea ce mă uimește pe mine este că vrăjile lui Ptath nu s-au dovedit a fi altceva decât hipnotism, idei inculcate atât în mintea ta, cât și în cea a zeiței cu părul de aur. Dar până și ea, în ciuda puterii ei, n-a reușit să se scuture.

L'onee adăugă în șoaptă din întuneric:

— Bătrânul Ptath cunoștea mintea omenească. El a descoperit că nici un creier nu putea să-și fixeze mai mult de șapte comenzi — sugestii — pe o perioadă lungă de timp. Dacă le analizezi cu atenție pe cele șapte alese de el, îți dai seama cu ce grijă le-a selectat.

Holroyd încuviință din cap vlăguit, dar nu mai scoase un cuvânt în acea noapte. Abia o lună mai târziu rupse tăcerea îndelungată dintre ei:

— Acest bătrân Ptath al tău, cum arăta? Și de ce s-a contopit cu rasa? După cât se pare, din câte rezultă, a fost cea mai mare greșeală pe care a făcut-o vreodată.

Femeia slabă își scutură capul și îi răspunse cu o voce răsunătoare:

— Uită-te la tine, Peter Holroyd. Tu ești acel Ptath pe care-l știam, bătrânul Ptath, marele, cinstitul, lucidul Ptath. Uită-te la tine, îți spun, și ai să-l vezi pe Ptath așa cum era el, și, adăugă ea în surdină, așa cum va mai fi!

Înainte ca bărbatul să deschidă gura, ea continuă ceva mai tristă:

— Iar în ce privește contopirea lui cu rasa, într-un anume sens se pare că i-a fost într-adevăr fatal. Dar zicea că simțea în sinea lui imbolduri întunecate, străine, inumane de care trebuia să se purifice printr-o reîntoarcere la izvorul decenței — forța vitală a neamului omenesc. Dacă temerile i-au fost justificate, dacă el ar fi devenit mai rău, atunci ceea ce vedem cu ochii noștri nu este un dezastru, ci o renaștere a speranței. Îți jur că tot ce și-a dorit Ptath pot găsi acum în tine, acea cunoaștere nepărtinitoare a ceea ce este drept, hotărârea de a pune capăt răului, abilitatea de adaptare pentru a-ți lovi adversara cu propriile ei arme, fără să pierzi nimic din acea voință de a face bine, fără a te clinti din scopul tău cinstit, ori a-l murdări.

Se opri cu răsuflarea tăiată, după care, cu un suspin, îi repetă vechea ei întrebare:

— Ptath, te simți mai puternic? Simți vreo *creștere*?

Și, ca întotdeauna, Holroyd îi răspundea cu o mulțumire nemiloasă:

— Da... da, simt!

În a o sută douăsprezecea noapte chiar simți ceva tangibil. Testul de peste zi îi reuși. Putea să-și transporte *trupul* prin spațiu. Iar în cea de-a o sută treizecea dimineață putu s-o ia și pe L'onee cu el fără să se folosească de apă ca agent catalizator. După aceea, ei rămaseră în picioare, privindu-se îndelung unul pe altul cu ochi strălucitori, dar încruntați. Venise ceasul răfuielii.

XXVII

Căderea unei zeițe

CA DOUĂ SPECTRE, SE MATERIALIZARĂ ÎN TEMNIȚA ÎN CARE zăcea în lanțuri adevăratul corp al lui L'onee.

Le luă ceva timp să transporte cu ei materialele de care aveau nevoie, forja din piatră și combustibilul, pentru spargerea lanțurilor metalice. Ferăstraiele nu tăiau metalul.

Mai trecu o vreme până să reușească să-l substituie cu cel al unei femei moarte, găsită de ei, care, în semiîntuneric, semăna oarecum cu L'onee, și să aranjeze lanțurile în așa fel, încât să pară că încă mai era legată de ele.

— Nu că trupul meu, începu L'onee, ar avea vreo importanță, în comparație cu problemele ce rămân de rezolvat. De altfel, pe termen lung vei putea să faci dintr-un alt corp, pe care l-am posedat, un pol de putere. Dar sunt sigură că ea o să se întoarcă aici. În clipa în care va afla că trăiești, va veni aici să mă distrugă.

— Nu mai fi așa de altruistă, nu te mai sacrifica atâta, o mustră el. Corpul tău este important, iată de ce contăm ca ea să vină aici la un moment dat, după primul nostru pas împotriva ei. Dar acum, hai să ducem toate lucrurile astea fără importanță și propriile trupuri într-o cameră de alături. Vom avea nevoie de toate astea când se va prinde în capcana noastră. Să ne lăsăm corpurile prin preajmă este periculos, însă...

Următoarea oprire, se gândi el, urma să fie în pielea unei înalte oficialități din palatul de la Gadir, în Accadistran.

Bărbatul stătea în picioare, uitându-se pe fereastra care dădea înspre giganticul capitoliu al Accadistranului, când Holroyd îi pătrunse în trup. Orașul se așternea la picioarele lui. Pentru Holroyd, care văzuse atât de multe cetăți în fugă, nu reprezenta decât o simplă însăilare de piatră și marmură. Cu coada ochiului observă cum una dintre femeile din cameră își mișca leneșă degetele. Holroyd se întoarse de la fereastră și o privi în față. Fără greș, acum, degetele ei semnalau: „L'onee!" Se înțeleseseră să fie amândoi prezenți în cazuri de necesitate... ca să fie mai siguri.

Surâzător, bărbatul se apropie de femeia zard și, de îndată ce ea îi simți prezența, el îi împlântă un cuțit în inimă. Era o lovitură crudă și lașă, dar păstră în mintea lui milioanele de vieți umane sacrificate de screeri. Și știu că indiferent cum murea acest trup stăpânit de Ineznia, singurul lucru care conta era că decedase!

Lângă el un bărbat urlă:

— Deld, asasinule!

Holroyd nu făcu nici o încercare să apere trupul pe care-l poseda. Sulița îl străpunse vibrând cu o violență tremurătoare. Creierul i se cutremură de durere și de groază. Uluit, se retrase din trupul pe moarte și intră în cel al prim-ministrului zardului, care se dădea de ceasul morții, văitându-se cu jale. El continuă cu acele exclamații mai multe secunde, apoi anunță cu glas răsunător:

— Va avea loc imediat o ședință extraordinară a cabinetului. Și, mareșale, convoacă-i pe generali pentru consultări în privința necesității retragerii armatelor noastre din Gonwonlane. Gărzi, scoateți din încăpere toate persoanele neoficiale, mai ales femeile, cu excepția fratelui și surorii zardului.

L'onee se afla în aceasta din urmă. O singură femeie încercă să opună rezistență, pentru scurtă vreme, țipând cu o frenetică sfidare:

— Prea târziu, L'onee, prea târziu. Ai așteptat prea mult. Încă trei luni și tot Gonwonlane-ul va fi ocupat. Chiar acum, primul lucru pe care-l voi face este să mă duc în palatul-citadelă și să-ți distrug adevăratul trup, toanto!

„Femeie, i se adresă Holroyd în gând, cu o cumplită satisfacție, nu pari să-ți dai seama că un bărbat a ucis zardul și că el nu era vreo paiață a lui L'onee."

Cu voce tare, ca să-l audă curtenii, mai spuse:

— Trebuie să fie vreo isterică!

L'onee, în corpul surorii zardului, se apropie iute, șoptindu-i:

— Nu m-am gândit nici o clipă că ea nu bănuie că mai ești în viață. Asta simplifică totul. Va trebui să se întoarcă în

propriul trup în camera zăvorâtă din palat, după care să coboare în temniță. Trebuie să i-o luăm înainte. Acești oameni pot fi lăsați singuri deocamdată.

Totul se petrecu iute ca gândul. Ei așteptau deja în propriile corpuri învăluite de întunericul hrubei. O așteptau pe Ineznia. Brusc, camera se lumină pe măsură ce forma învolburată se materializă și apoi se fixă. Se uita la ei.

— Vai, dragă Ineznia, o luă L'onee în primire, cât de drăguț din partea ta să vii aici, așa cum ne-am dorit.

Ochii albaștri ai zeiței blonde se deschiseră larg. Îi aruncă o privire ei, apoi lui Holroyd. O groază stranie i se întipări pe figură.

— Și nu te mai obosi să-ți părăsești trupul ca să cauți ajutor în altă parte, adăugă L'onee încruntată. Am postat gardieni pe coridoarele de deasupra, și nu vor lăsa pe nimeni să coboare aici în afară de zeiță. Și toți sunt bărbați.

Se întrerupse ca să se adreseze lui:

— *Repede*, Ptath, lanțurile! Încearcă să se disipeze.

Dură mult. Un *lucru* nebun își băga ghearele în fața lui; dar după asta ea a fost a lui. Îi înfășura trupul de jur-împrejur, pe când se zvârcolea în verigile reci ale lanțului. Simți cum îl cuprinde slăbiciunea, când L'onee îi aduse de pe forjă belciugul din metal, ce strălucea de te orbea; îl fixă de lanț cu ciocanul și turnă apă caldă, ca să-l întărească. Era o lucrătură grosolană, dar nici un om n-avea mușchi atât de puternici încât să mai poată rupe vreodată acele fiare.

Alături de el, L'onee o potoli:

— Nu te speria prea tare, draga mea. Vei fi ținută aici în temniță, până când Ptath va fi îndeajuns de puternic să-ți distrugă abilitatea de a fi un pol al puterii. Redevenind muritoare, ți se va da voie să-ți trăiești viața în liniște și belșug. Te poți gândi, Ineznia, la vreo pedeapsă mai potrivită?

— Hai să ieșim de aici, mormăi bărbatul. Mi se face rău.

Dar tocmai el fu cel care se opri în prag și aruncă o ultimă privire creaturii în lanțuri.

— Ai uitat un singur lucru, Ineznia, o lămuri el. Cu cât mai mare este pericolul, cu atât mai mult oamenii de rând se îndreaptă spre credință, fără să mai stea pe gânduri. Cu cât mai fără milă au încercat soldații tăi să-i facă să renunțe la bețișoarele de rugăciune, cu atât mai hotărâți le-au ascuns pe unde au putut. Religia, vezi tu, nu este în esență doar adorația vreunui zeu sau a vreunei zeițe. Religia înseamnă frică. Este scânteia care li se aprinde dinaintea ochilor, când gândul morții sau al primejdiei îi amenință. Este o chestiune personală. Se hrănește din întuneric și din nesiguranță. În marea criză pe care tu ai stârnit-o cu atâta nesăbuință, *ce vroiai mai firesc decât ca femeile să se roage pentru soții și iubiții lor care luptau pe front*? N-or să regrete niciodată, te asigur.

Terminând ce avea de spus, se întoarse și ieși pe ușă. L'onee îl aștepta. Împreună, o închiseră și o zăvorâră.

Și tot împreună urcară din întuneric la lumină.

SFÂRȘIT

CEL A CĂRUI PUTERE ESTE FĂRĂ MARGINI, CARE NU OBOSEȘTE, CARE NU CUNOAȘTE FRICA...

Acesta era Ptath, cel mai puternic dintre zeii născociți vreodată de mintea omului. S-a întors, chiar dacă împotriva voinței sale. Zeița Ineznia, rivala lui de moarte, l-a azvârlit în lumea plină de primejdii a anului 200 000 000 d.H., în trup de muritor.

Va mai reuși oare Ptath, cu puterile-i limitate de condiția umană, să câștige lupta îndârjită cu Ineznia? Sau a rămas el, în taină, cea mai mare forță din toate lumile și toate timpurile?

UN FANTASY CLASIC, SEMNAT DE UNUL DINTRE PĂRINȚII GENULUI SCIENCE-FICTION

Alfred Elton van Vogt (1912–2000) a fost primul mare scriitor de science-fiction canadian. La jumătatea secolului XX, în așa-numita „epocă de aur" a SF-ului, figura, alături de Robert A. Heinlein, Isaac Asimov și Arthur C. Clarke, în topul celor mai populari scriitori ai genului. *Cartea lui Ptath* (1947) este una dintre puținele opere de fantasy scrise de Van Vogt și, de fapt, singurul său roman de gen, fiind foarte apreciat atât de critici, cât și de cititori.

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Andreea Apostol
Imaginea copertei © Peter Elson

FANTASY
ISBN: 978-973-102-228-4
9 789731 022284
www.ledabooks.ro
www.edituracorint.ro